விவேகபோதினி

ஒரு சிறந்த மாதாந்தத்
தமிழ்ப் பத்திரிகை

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்

தொகுதி 9

1916-ம் வரு ஜூலைமீ—1917 ஜூன்மீ
1916—17

"விவேக போதினி" ஆபீஸ்

மயிலாப்பூர், சென்னை

[காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்செய்தது]

[விலை ரூபாய் 5

II

அட்டவணை

	பக்கம்
மதவிஷயம்	
மறுபிறப்பு	3
ஸ்வதர்மம்	43
கடவுள்	52
வர்ணச்ரமம் 83, 115, 199, 239, 279, 311, 343	
சிந்தனை மொழிகள்	1, 41, 81
நல்லொழுக்கம்	113
,, குரு சிஷ்ய லக்ஷணம்	197
,, நட்பு	237
,, தருமம்	277
,, பரோபகாரம்	309
,, உண்மையின் வன்மை	341
,, மனச்செம்மை	374, 408
பெரியோர் சரிதை	
ராஜா ஸர் மாதவராயர்	6
களமூர் ரங்கநாத சாஸ்திரி	47
பண்டித அஜோத்ய நாதர்	87
ஸர் டி. முத்துஸ்வாமி அய்யர்	119
ஸர் ரவீந்த்ரநாத் டாகூர்	128
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரும் மேல் கீழ்த்திசைச் செய்தியும்	152
திருவள்ளுவர்	203
சேலம் இராமஸ்வாமி முதலியார்	244
ஸர். பி. எஸ். சிவஸ்வாமி ஐயர்	293
திவான் பஹதூர் பி. ராஜகோபால ஆசாரியார்	319
துகாராம்	347
தாதாபாய் நௌரோஜி	418
இராஜாங்க விஷயம்	
உளவறியும் இராஜாங்க இலாகாக்கள்	15
ஜனப்ரதிநிதி ஸபை	18
ஜர்மனியின் உளவறியும் இலாகா	97
இராஜாங்க ஸபைகூடும் காலம்	102
இந்தியா ஆபீஸ்	388
இராஜ்ய பரிபாலனம்	415
சாஸ்திர விஷயம்	
ஸ்தலவாராய்ச்சி	
செஞ்சிக்கோட்டை	57
தர்ப்பாவதி நகரம்	64
திருத்தணிகை	177
ஹாலண்ட் தேசம்	256
விஜயநகரப் பாழ்கள்	287
வான சாஸ்திரம்	
சந்திரன்	10, 62
மற்றைய கிரஹங்கள்	93
சுக்ரன் அல்லது வெள்ளி	291
பிரஹஸ்பதி	314
சனி; யுரேனஸ்	352
நெப்தியூன்; சூரியன்	385, 412
அயன விஷு புண்யகாலங்களும் ருதுக்களும்	143
சக்திதத்வ சாஸ்திரம்	
காந்த சக்தி	33
ஏரோப்ளேன்	133
அசையும் படங்கள்	249
"ராண்ட்ஜன்" கிரணங்கள்	284
ஜீவவர்க்க விசாரம்	
பூர்வீக இந்தியாவில் சப்தசாஸ்திர அபிவிருத்தி	89
தாவர சாஸ்திரம்	
செடிகள் பசுமையா யிருப்பதேன்?	145
ப்ரகிருதி சாஸ்திரம்	
ஜீவஜந்துக்களின் பாஷைகள்	22
வௌவால் ...	181
விவசாயம்	
முந்திய தற்கால விவஸாய நிலைமை	136
கைத்தொழில்	
இந்தியாவும் கைத்தொழிலும்	61
தொழிற் சிறப்பு	421
போதனா முறை	
இயற்கைப் பாலபோதம்	72
லால்குடிக் கல்விப் பொருட்காட்சி	94
உபாத்யாயர்	172
சிறுவர்களின் பயிற்சி	259
கூட்டுறவுக் கல்வி	382
ஸுகாதாரம்; வைத்யம்	
ஸுகாதார விதிகள்	91

	பக்கம்
அணுக்கிருமி சாஸ்திரமும் ஹிந்துக்களின் ஆசாரமும் ...	159
குழந்தைகளின் பாதுகாப்பு	179, 273, 304, 316
மலேரியா என்னும் விஷ ஜ்வரம்	349

சரித்ர விஷயம்

ஆங்கிலர் சரித்திரம்—தேச அமைப்பு	30
,, ஜூலியஸ் ஸீஸரும் ரோமர்களும்	54
,, ஆங்கிலோ ஸாக்ஸன் ஜாதியார்	110
பூர்வீக எகிப்து	103
தமிழர் போர் முறைமை	129
தென்னிந்திய சரித்ரத்தின் ஆராய்ச்சி ...	165
மிகப் பழையதோர் லிங்கம்	167
ஈஜிப்டு தேசத்திய பூர்வீக நாகரீகம்	169
திருமலைநாயகரின் கட்டடங்கள்	321

நமது பண்டிகைகள்

தீபாவளியும், நரக சதுர்த்தசியும்	137
அயன விஷு புண்ய காலங்களும் ருதுக்களும் ...	143
நம் பெண்டிர் கொண்டாடும் ஓர் பண்டிகை—கோலாட்டம் ...	156
கார்த்திகை அல்லது திரிபுர தஹன உத்ஸவம்	216

வ்யாஸங்கள்

நாணயங்களும அவற்றைச் செய்யும் விதமும்	68
யுத்த தர்ம விசாரம்	173, 220
பத்திரிகைகளும் அவற்றினியலும்	210
பாஷாபிமானம்	258, 411
தமிழர்க்கு ஓர் விண்ண[illegible]	354, 379

தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி

பழமொழி நானூறு	140
சில தமிழ்ச் சொல்லின் சரித்ரக் குறிப்புகள்	157
கம்பர் கவிதை	163

செய்யுள்

யுலிஸ்ஸிஸ் (மொழி பெயர்ப்பு)	32
உள்ளமும் உலகும் (ஷை)	101
இந்திய மான்மியம்	126
ஐரோப்பிய யுத்த ஓடம்	193
மங்கள வாழ்த்து	195
கலைமகள் துதி	261
பகலெழும் பெருமை	373
மாலைமதியம்	407
மாணவர் பக்கங்கள்	103, 182, 225, 262, 295, 323, 365, 394, 432
மாதவிகங்கணம் (மூன்றும்பாகம்)	
(1) பாணிக்ரஹணம்	325
(2) பழைய நினைவும் பதி பக்தியும்	330
(3) ஷை	357
(4) அமைச்சனும் அவன் யஜமானியும்	389
(5) அரசனும் அமைச்சனும் : பணிவு	423

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கக்கள்

கோலாட்டம்	156
ஐரோப்பிய யுத்த ஓடம்	193
உத்தம பத்தினி	213, 263
வேடனும் யோகியும்	231
தமயந்தி	270, 306, 336, 369, 403, 441
குழந்தைகளின் பாதுகாப்பு	179, 273, 304, 316

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

திராவிடக் கதைகள்	12
காந்த சக்தி	33
மீதூண் விரும்பேல்	79
ஹரிஹரன்	105
யயாதி நகுஷன்	185, 228, 266, 299, 333, 367, 400, 437

கதைகள்

திராவிடக் கதைகள்	12
மீதூண் விரும்பேல்	79
ஹரிஹரன்	105
மோடார் விபத்து	25, 74
புஸ்தக விமர்சனம்	39, 181, 224
பிரபஞ்ச அறிவிருத்தி	36, 77
,, வர்த்தமானம்	108, 189, 234, 275, 307, 339, 371, 405, 443
விசேஷ வர்த்தமானம்	443
ஹாஸ்யத்துணுக்குகள்	168
விநோத விஷயங்கள்	324, 422
,, குறிப்புகள்	324
விசேஷக் குறிப்புகள்	40, 80, 112

அடிக்குறிப்புகள்

புண்ணியம்	21
கோவிலும் குளமும்	24
நான்கு அணு லஞ்சம்	39
துன்பத்தில் இன்பம்	151
எலிப்புலி	404
உலகம் பலவிதம்	432
நாளை வரும் பலாக்காய்க்கு இன்று வரும் களாக்காய் நல்லது	436

சித்திரப்படங்கள்

யுவான்-சூ-கே	1
ராஜா ஸர் மாதவராயர்	6
பார்லிமெண்டு மஹாசபை	19

	பக்கம்
புராதன பிரிடன்	31
ஸ்டோன்ஹெஞ்சு	32
காந்தசக்தியை விளக்கும் நான்கு படங்கள்	34, 35
ஸர் பி. எஸ். சிவஸ்வாமி ஐயர்	41 (a)
களமூர் வீ. ரங்கநாத சாஸ்திரி	48
ஜூலியஸ் ஸீஸர்	54
இலமான ரோமன் மதில்கள்	55
சந்திரனின் தோற்றம் (தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடியில்)	63
பண்டித அஜோத்யநாதர்	87
ஆல்பிரட் மஹா அரசர்	111
ஸ்ரீசுப்ரமண்யர்	113 (i)
கனம் ஜஸ்டிஸ் டி. வி. சேஷகிரி ஐயர்	113 (ii)
லக்ஷ்மி	113 (v)
ஸர் டி. முத்துஸ்வாமி அய்யர்	119
ஸர் ரவீந்திரநாத் டாகூர்	128
ஏரோப்ளேன்	135
தீபாவளி ஸ்நானம்	137
வாமனாவதாரம்	138

	பக்கம்
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்	152
பாக்டீரியாக் கிருமிகள்	160, 161, 162
இரண்டாம் ராமெஸிஸ்	170
ஸ்பிங்க்ஸ் உருவமும் கூர்நிதிக்கோபுரமும்	171
முருகர்	177
அம்பிகாசரண முஜூம்தார்	197 (a)
திருவள்ளுவர்	203
ஏகலைவனும் துரோணரும்	237 (a)
சேலம் இராமசுவாமி முதலியார்	244
ஸர். பி. எஸ். சிவஸ்வாமி ஐயர், திவான் பஹதூர் பி. ராஜகோபால ஆசாரியார் ...	309 (a)
திருமலை நாயகரும் அவர் பத்னிகளும்	321
ராவ் பஹதூர் ஏ. வி. பிரணதார்த்திஹர ஐயர் ...	341 (a)
மலேரியா விஷஜ்வர க்ருமிகள்	349
சா. ரும. மு. சித. பெத்தாச்சி செட்டியார் ...	373 (a)
தாதாபாய் நௌரோஜி	407 (a)

Bound Volumes of

THE "Viveka Bodhini"

Vol. I. Pages 384
From July 1908 to June 1909

Vol. II. Pages 396
From July 1909 to June 1910

Vol. III. Pages 464
From July 1910 to June 1911

Vol. IV. Pages 537
From July 1911 to June 1912

Vol. V. Pages 512
From July 1912 to June 1913

Vol. VI. Pages 480
From July 1913 to June 1914

Vol. VII. Pages 480
From July 1914 to June 1915

Vol. VIII. Pages 436
From July 1915 to June 1916

☞ Each volume contains excellent original contributions from well-known writers on various interesting subjects and is profusely illustrated. Only a few sets are available.

Price of Each Volume Rs. 5

Address:—Manager, "Viveka Bodhini", Mylapore, Madras.

புரொபெஸர் ஸர் ஜெகதீச் சந்திர வஸு
Prof. Sir Jagadis Chandra Bose

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி X	பிங்கள௵ ஆனி௴ :: 1917-௵ ஜூலை௴	பகுதி 1

திரிசிரபுரத் தாயுமானவர் பதிகம்

துதி

அங்கம் படியத் தரைவீழ்ந் தருமேனி
யெங்கும் புளக மெழுந்தேற—வங்கையுருஞ்
சேயாமெனக் கலங்கிச் சேர்ந்துகடை தேருளமே
தாயானவன் கமலத் தாள்.

விருத்தம்

ஆற்றானை யன்பரிட ராற்று வானை
யம்மானைக் கைப்பிடித்த வம்மான் றன்னைக்
கூற்றானுக் கோரரிய கூற்றா னானைக்
கொதிசுடலை வாயாடுங் கூத்தன் றன்னை
நீற்றானை நிசிகடிந்த நீள்கு ழற்கு
நெடுவுருவத் தரையீந்து நின்றா னாட
வேற்றானை யிரவுபக லேற்றா மக்க
ளினியவுயி ரிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

கலையானைக் கனலேந்துங் கையான் கன்னிக்
காவிரிசூழ் நன்னாட்டின் கத்தன் றன்னைச்
சிலையான் றன் சிலையடியாற் சிதறுண் டானைச்
சிறுபிறையைக் கறையடையச் செருவா னெற்
கலையானைக் குழலவளை கலவா நின்று [றிக்
கரியவனை யீன்றெடுத்த கரியோன் றன்னை
யலையாது திடமனத்தோ டேற்றா மக்க
ளரியவுயி ரிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

பெண்ணவனைச் சிரபுரத்திற் பெண்ணா னானைப்
பேயாகித் தாயாகும் பெருமா னெற்றிக்
கண்ணானை யெனக்கறிவுக் கண்ணா னானைக்
கருதரிய புகழேற்ற கன்னிப் பொன்னித்
தண்ணானைத் தண்பழிக்கு மளியா னங்கத்
தாரானை யெனக்கமுதந் தருவான் றன்னை
யெண்ணாது வாணாளை யெண்ணு மாந்த
ரினியவுயி ரிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

செய்யானை யுளமுருகச் செய்வான் றன்னைச்
சேயாக்கத் தாயான சித்தன் பச்சை
மெய்யானை யென்னளவில் மெய்யா னானை
விரைகுழலி தனைமருவும் விமலன் செந்தீக்
கையானை யடிக்கென்றுங் கையா தானைக்
காவிரிசூழ் நன்னகரைக் கவின்செய் வானை
ஐயானேற் றையனைநன் கேற்றா மக்க
ளரியவுயி ரிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

கங்காளன் வார்குழலி பங்காள் வானைக்
கரும்பகட்டுக் காலனுட்குங் கால னாகி
மங்காத புகழானை மறையோன் மாலு
மணிமுடியு மலரடியுங் காணா வண்ணஞ்
செங்காய னீண்டவனைச் செங்கை கூப்பிச்
சிரந்தாழ்த்தி யுளமுருகப் புகழ்ந்து பாடி
யெங்கோனே யெனத்துதித்தங் கேற்றா மக்க
ளினியவுயி ரிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

நீரானை மறையினமர் நிறா னானை
நீண்டகுழற் பூண்டவுட னித்தன் றன்னைப்
போரானைத் தோலுரித்துப் போர்த்தா னன்ற
புகழ்பொன்னி வளநாட்டின் புனிதன் றன்னை
வாராளும் வசியமட வார்க்குத் தாயாய்
வந்துதவி தான்புரிந்த வண்ணல் வண்மைப்
பேரானை யிரவுபகற் பேணா மக்கள்
பிரியவுயிர் பிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

புகழானை யயன்மாலும் புகழுங் கோனைப்
பொருமதனைப் பொடியாக்கும் புனிதன் றன்னை
யிகழானைத் தன்பதத்தி னேற்றா நின்றே
யிகழ்வாரைப் படுகுழியி னிறக்கு வானை
முகிழாத மலர்முகத்துக் குழலைச் சேரு
முராத்தானைச் சிரகிரிவாழ் முதலைக் கண்டு
மகிழாது வாணாளைப் போக்கு மாந்தர்
மகிழுமுயிர் மரியுங்கா லென்செய் வாரே?

கல்லானை கழைதின்னக் கற்பித் தானைக்
கற்றாரு மற்றாருங் கருது வானை
யில்லானை யுள்ளானைத் தாயாய் நின்றே
யிலங்குவானைச் சிரபுரம்வா ழேந்தா றன்னை
நல்லானைப் பொல்லானை நடுவுள் ளானை
நறும்பொன்னி வளநகரி னாதன் றன்னை
வல்லானை முப்போதும் வாழ்த்தா மக்கள்
மகிழுமுயிர் மரியுங்கா லென்செய் வாரே?

விடையானைத் துடிகரவ் விடையா னீண்ட
விரைகுழலி மருவுமெழில் விமலன் பூதப் [ப்
படையானை யெனக்கமுதம் படைப்பான் றன்னை
பரந்ததிருக் காவிரிசூழ் பதிக்கே யென்று
முடையானை யெனைத்தொண்டா யுடையான் றன்
யுகந்தரிய தாயாகி யுதவும் வேங்கை [னை
யுடையானை யிடையின்றி யேற்றா மக்க
ளுரியவுயி ரிரியுங்கா லென்செய் வாரே?

விவேக போதினி

தொ. 10] பிங்கள௵ ஆனிமீ [ப. 1

மனச்செம்மை

EQUANIMITY OF MIND

உத்தம நெறியைக் கைக்கொண்டவர்க்கு உடலின்மேல் உறவு கிடையாது. அவர்க்கு அன்பின் பெருக்கும், அறிவின் முதிர்ச்சியும், அடங்கா ஒழுக்கமுமே ஆண்மைதரும். எவ்வுயிரும் அவர்க்கொன்றே. அவ்வாறே பீஷ்மரும் தமது தருமவழியைக் கைவிடாது, துரியோதனதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் யுத்தம் நடந்த காலத்து, ஒருவரிடத்துப் பாசம், மற்றவர்க்குக் கெடுதி எனச் செய்யாமலிருக்கும்படியே யுழைத்தார். அவர் யுத்தம் ஆரம்பித்ததும் சேனையை அணிவகுத்து, கர்ணனைப் பல காரணங்களை முன்னிட்டு, அர்த்தரதனைக் கணக்கிட்டார். இதனால் அவன், இவர் உயிரோடிருக்கும்வரை வில்லெடுத்துச் சண்டை செய்வதில்லை எனப் பிரதிக்ஞை செய்தான். அவர் மனம் சிறிதும் இதனால் குன்றியதில்லை. தானிருந்து சேனையில் செய்த பெரும் யுத்தச் சிறப்பினால் பாண்டவரது சேனை தலையெடுக்க வொட்டாமல் செய்துவந்தனர். இதைக்கண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா, தாம் சண்டையில் ஆயுத மெடுப்பதில்லையென்று செய்திருந்த சபதத்தையும் மறந்தாற்போல, பீஷ்மனுடன் யுத்தஞ்செய்துவந்த அர்ஜுனனிடம் கோபங் கொண்டு "இனி நாம் வீணே இருப்பின் அர்ஜுனனுடைய பலங்குறைந்துவிடும்; பீஷ்மரும் ஒரே நாளில் பாண்டவ ஸேனையை அழித்துவிடுவர்; பாண்டவ ஸஹாயன் என்னும் நமது பெயர்க்குக் கெடுதிவரும்; ஆகையால் நானே பீஷ்மனைக் கொல்வேன்" எனச் சிந்தித்து,

'கானெறி துர்ரென வீடும னிப்படி காதி
மலைத்திடவும்,
மான நினைத்திலை; சாப மெடுத்திலை; வாளி
தொடுத்திலைநீ;
ஏனி துனக்கு?' என மாய னுரைத்து, அவனேறி
ரதத்திழியா,
'ஆனதெனக் கினியாக!' எனத்தனி ஆழி
எடுத்தனனே.

இவ்வாறு கண்ணபிரான் பீஷ்மரது பராக்ரமத்தை நினைந்து, தனது அழகிய திருக்கரங்களில் ஆயுதமெடுத்துவருவதைக் கண்ட பீஷ்மருக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது; அவர் கையிலிருந்த பாணங்கள் கீழ்வீழ்ந்தன; அவர்க்குந் தெரியாமல் அவர் முகத்தில் மந்தஹாஸம் பூத்ததுபோல, அவர் கைகளிரண்டும் தலைமேல் குவிந்து விளங்கின. மிக்க வணக்கத்துடன், "உம் மனமே என் மனமும்; ஆனது ஆகுக. ஆயினும்,

யான் நரகிற் புகுதாமல், எனக்கு உயர் வானுலி
கைத்தருவான்,
நீநினை வுற்றது; போன பிறப்பில் என் நீடு
தவப்பயனே.
யானும் இனிப்பிறவாமல் அளித்தருள், ஈச!"
எனப்பரவா
ஞானமனத்தொடு, ஈகுழறப் பல நாடி
யுரைத்தனனே

இம்மொழிகளைக் கேட்ட கண்ணன் தன்து செயலை யொழித்து ஸமாதான மடைந்தனன். கண்ணனையும் வெருட்டும்படியாக அவர் துரியோதனிடங் கொண்ட அன்பினால் தனது க்ஷத்ரிய தருமத்தை நடத்தினர். ஆயினுஞ் சிலரது மொழிகளைக் கேட்டுத் துரியோதனன் தனது பாட்டனை முந்தி 'நீ பாண்டவரிடமே பக்ஷமுற்றிருக்கின்றனை. எமக்காகச் சரியாகச் சண்டையிடுவதில்லை' என்று சொல்லக்கேட்டதும், "அப்பா! பயப்படவேண்டாம். நான் உனக்கே எனதுயிரைக் கொடுப்பேன். நானிருக்கும் வரையும் உமக்கு அபஜயம் வராமற் பார்க்கிறேன். ஆனால் தருமவிதிப்படிதான் நான் யுத்தஞ் செய்யமுடியும்" என்று சொல்லி அவனைத் தேற்றினர். ஒன்பதுநாள் சண்டை இதற்குள் நடந்திருந்தும், பாண்டவர் பக்கம் ஜயமென்பது தோற்றாமலே இருந்தது. அவர்

க்குப் பீஷ்மரிருப்பது பெருந் தொல்லையாகப் பட்டது; அவரை யொழிக்கும் உபாயமும் தெரியவில்லை. என் செய்வார்கள்? கண்ண னது உத்தரவை முன்னிட்டு அவர் பீஷ்ம ரிடம் அடைந்து, அவரை நமஸ்கரித்து, அவ ரது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றதும், தருமர் "தாதா! நான் தவறான வழியிற் செல்வேன் அல்லன். அது விஷயப் போக்குக்கு விரோ தமா யிருக்கும்; ஆனால் ராஜதந்திரமே யாகும். உங்களிடமே எனக்குப் பூர்ண நம்பிக்கை. தாங்கள் உள்ளவரையும் எங்களுக்கு ஜயமென் பது கிடையாது. எங்கள் சேனையோ வரவரக் குறைந்து வருகிறது. எங்களது க்ஷேமத்திற் கும் ஜயத்திற்கும் தகுந்த உபாயஞ் சொல்லும் படி உம்மை அண்டினேன்?" என்று கேட் டார்.

இதைக்கேட்ட பீஷ்மர் புன்சிரிப்புச் சிரித் தார். "குழந்தாய் அப்படிக் கேட்பதற்கே நான் காத்திருந்தேன். இன்றே என் சோற்றுக்கட னுக் கிறுதிக்காலம் வந்துவிட்டது. என்னை அழித்ததும் ஜயம் உமதே! யான் யுத்தத்தில் ஆயுதமற்றவனையும், ஆயுதமில்லாதவனையும், போரில் அங்கமொழிந்தவனையும், ஓடுபவனை யும், ஸ்த்ரீகளையும், ஸ்த்ரீயின் உருவங்கொண் டவனையும், சரணமடைந்தவனையும், இவர் போன்றவரையும் கண்டால் அவரோடு போரி டுவதில்லை; அவரை எதிர்ப்பதுமில்லை. அப சகுனங்களானாலும் சண்டை செய்வதில்லை. இதுவே எனது விரதம். மேலும், துருபத ராஜன் மகன், சிகண்டி, முன் பெண்ணாகி இருந்தவன். அவன் சண்டையிடவந்தால் அவனது முந்திய பெண்தன்மை ஞாபகத்தி ற்கு வருவதால், அவனோடுநான் யுத்தஞ்செய்ய மாட்டேன். அவனை முன்வைத்துக்கொண்டு அர்ஜுனன் என்னுடன் போர்செய்தால், என் கை வில்லெடுக்க எழாது. யான் அப்போது அடிபடுவேன். இதை நீ செய்வது யுக்த மானது. உண்மை உயிரினுஞ் சிறந்தது; உனக்கு அதை உரைத்தேன். யான் சொல் லிய விதமே செய்" என்று சொல்லித் தரு மரை ஆசீர்வதித்தனர்.

தருமரும் வந்தனந் தந்து, தனது பாச றையை அடைந்தனர். அடுத்த தினம் சண் டையில், பீஷ்மர் தாம் துரியோதனனிடம் ஒப்புக்கொண்ட விதம் வெகு உக்ரமாகச் சண்டை செய்தனர். பாண்டவர் சேனை நிலைகுலைந்து வருவதைக் கண்டு, கண்ணன் தூண்ட, சிகண்டியைத் தேர் மேலேற்றி முன் வைத்து, அர்ஜுனன் தனது வில்லை வளைத்து பீஷ்மர் முன் தோன்றி, அவர் உடல் முழு தும் அம்புகள் சாளரஞ்செய்து, இரத்தத்தை வெளிக் கக்கும்படி பாணமழை பெய்தான். ஆனால் அவர் சிகண்டியி னுருவத்தைக் கண் டதும், உலக வாஞ்சையை யொழித்து, முதற் பொருளாகி முன்னே நின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரந்தாமனது திவ்ய மங்கள குணங்களில் ஈடு பட்டு, மெய்ம்மறந்து, தம் கொடியிற் பொ றித்த பனையின் தலையே தமது அம்புபொதிந்த உடலுக்கு, உவமமாகும்படி செயலொழிந்து குற்றுயிராய்க் கிடந்தார்.

இவ்வாறு பீஷ்மர் தமது தரும கரும நிலை யை நாடி, தமது மரணத்தின் வழியையுஞ் சொல்லி, சோற்றுக்கடனுக்கு டலையும், தரும வழிக்குத் தம்முயிரையுந் தந்து விளங்கும் நிலைபி விருப்பதைக்கண்டு, இருதிறத்தாரும் சண்டையொழித்து, அவரிடம் வந்து அவர்க் குச் சைத்யோபசாரம் செய்ய விரும்பினர். ஆனால் உத்தம வீரரானபடியால் அவர் அதை எல்லாம் வெறுத்தார். அதே ஸமயத்தில் ஆகாயத்தில் நிர்மலமானகாற்று வீச, மழைத் துளிகள் பனிநீர்போலச் சிந்தின. பீஷ்மருக்குத் தமது பூர்வநிலையின் பிரஞ்ஞை ஏற்படுந்தரு வாய்கள் முன் நாடிக் கொண்டிருந்தன. அவர்க்குத் தமது தேஹத்தைப் பிரிந்துவிட எண்ண முண்டானது. அப்போது ஆகா யத்தில் "பீஷ்ம! பொறு பொறு! இது தக்ஷிணா யனமல்லவா?" என்ற சப்தம் உண்டாகியது. இதைக்கேட்டதும், பீஷ்மர் உத்தராயணம் வரும்வரைத் தமது தந்தை அன்பொடு தந்த வரமாகிய ஸ்வச்சந்த மரண சக்தியை ஆள விருப்பங்கொண்டு, அம்புப் படுக்கையில் படுக்க எண்ணங்கொண்டார். அவ்வாறு செய் வதே உத்தம வீரரின் முத்தி லக்ஷணம். ஆக வே தமது பேரன்களைத் தமக்கு அப்படுக்கை யின் வாய்ந்த தலை தொங்காதிருக்கத் தலையணை ஒன்று சமைக்கும்படி வேண்டினர். அதைக் கேட்டவர் பலரும் மெதுவாகவும் மிருதுவா கவுமுள்ள பல தலையணைகளைக் கொணர்ந்த னர். அவற்றைக்கண்டு 'வீரன் படுக்கைக் கேற்றதிவையல்ல' என்றவர் சொல்லக்கேட்ட

அர்ஜுனன் தனது வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்து, பீஷ்மரது தலையைத் தாங்கும்படியாகச் செய்தான். அதன்மேல் தலைகொண்டவர் படுத்ததும், தமக்குத் தாஹமெடுப்பதாகச் சொல்லித் தாஹசாந்திக்கு விரும்பினர். துரியோதனுதியர் கொண்டுவந்த தீர்த்தாதிகளைக்கண்டு மனக்கலக்கத்துடனிருந்தபோது, அர்ஜுனன் தன் கையின் வில்லை வளைத்து மந்த்ரங்களைப்பிரயோகித்துப் பர்ஜன்யாஸ்திரத்தை விடுத்தான். அது பூமியைக் கிழித்து உள்சென்றது. அவ்வழியாகப் பாதாள கங்கை எழும்பிக் குதித்துப் பரமவீராகிய பீஷ்மரது வாய்க்குள் வளைந்து விழுந்தது. அதுவல்லவா வீரரது பாண்ம்! இவ்வாறு செய்த விஜயனை அவர் பலவிதமும் கொண்டாடினர். பின் யாவரும் அவர் விரும்பிய விதம் யோகநிலையி லிருக்கவிட்டுத் தமதிருப்பிடமடைந்தனர்.

இரவு தோன்றியதும், கர்ணன் அவரிடம் வந்து கண்களில் நீர்பெருக நின்றான்; நமஸ்கரித்தான்; அவரது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றான். அவனைக்கண்டதும் அவர் ஆலிங்கனஞ் செய்து "நீ மஹாவீரன். உன்னையான் கண்டித்த தெல்லாந் திருத்துவதற்கே. நீ ஸூதன் மகனல்ல; ஸூர்யன் மகன்; குந்தியின் முதற் குமாரன். உன் கெட்ட குணங்களை ஒழிக்கவே உன்னைப் பலமுறையும் ஏசினேன்; உன் பராக்ரமத்தையுங் குறைச்சலாகச் சொன்னேன். தர்மவிரோத வழியால் நீ பிறப்படைந்ததால் உனக்குக் கெட்ட சேர்க்கையே ஏற்பட்டது. நீ ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஸமானன். இந்நாடு முழுதும் உனதே. சண்டையை நிறுத்தி, ஸமாதானஞ்செய்து பிழைப்பதே உனக்கழகு" என்று சொன்னர். இதைக் கேட்டதும் "பெரியோய்! நீங்கள் சொன்னது எல்லாம் முன்னமேயே எனக்குத் தெரியும். பாண்டவர்க்கே ஜயமென்பதும் எனக்குத் தெரியும். தாங்கள் செஞ்சோற்றுக் கடன் ஒழித்தது போல யானும் ஒழிப்பேன். அதுவே எனது கடமை; க்ஷத்ரிய தருமம். யான் பலமுறை உம்மைத் தாழ்வாகப் பேசிய துண்டு. அவ்வாறு செய்தது உறவற்றவனைக் காத்த சோற்றின் கூலியே. ஆகையால் என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறேன்" என்று சொல்லி அவரது அனுமதிக்காக வணங்கி நின்றான். அவரும் தமது ஸம்மதத்தைக் காண்பித்தனர். உடனே அவன்,

"மறமும் வாகு வலியும், வல்வில் முதலப்படையின்; திறமும், தேசும், வாழ்வும், சீரும், கேள்விச்செலவும்; நிறமும், உண்மையறிவும், நெறியும் புகழும், திகழ்பேர்; அறமும் பொன்றும், உன்னுேடையா! அந்தோ! அந்தோ!"

என்று சொல்லிக்கொண்டே மீண்டான். பீஷ்மரும் சராசயத்தில் யோகநிலையிலிருந்து ஸூர்ய பகவானை ஆராதித்து வந்தனர்; விரிஞ்சி நாராயண சங்கர ரூபமாகவே ஆராதித்தனர். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்த கங்காதேவி தன் மகனிடத் தன்பின் பெருக்கால், பெருமுனிவரை ஸத்ஸங்கமாகவிளங்க அவரிடமனுப்பினள். உத்தராயணத்தின் வரவை ஆவலுடன் பீஷ்மர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தனர்.

நிற்க. கௌரவர்கள் பூண்டோடழிய, யுத்த மொழிய, தருமாதி பாண்டவர் தமது பாட்டனிடம் வந்து, உறவினர் ஒழிந்ததால் ஏற்பட்ட துயரத்தை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் புண்ணுனர். நல்பட்டமடைந்தும், கஷ்டமழியாத தருமர், ஒருநாள் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தமது படுக்கையில் யோக நிலையிலிருப்பதைக் கண்டு அதிசயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இது அவர்க்கோர் அதிசயமாகத் தோன்றியது. மூல முதற்பொருளாகி விளங்கும் பொருள், மூச்சை ஒடுக்கி, மும்மல நீக்க முனிவர் செய்யும் சடங்கில் கிடப்பதேனே என அச்சமுற்று ஒருபக்கமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர் கண்ணைத் திறந்ததும், மிக்க வியத்துடன் 'தேவரீர் திருவுள்ள மெதனுல் இந்த யோகம்?' எனக் கேட்டார். "இப்போதென்மனம் பீஷ்மரிட மிருந்தது. தனது நிர்வாண நிலையை யுத்தேசித்தவர், உத்தராயணத்திற்காகக் காத்தவண்ணமாகவே, என்னை இடைவிடாது நினைத்தவண்ணமாக இருக்கிறார். உள்ளக் கலப்பால் அவர் யோகநிலையில் எனக்கும் யோகம் நிலக்கின்றது. அதுதான்" என்றார். இதைக்கேட்டதும் "ஹா! அவரையொழிக்கவும் பாபியாக இருந்தேனே!" என்று தரும நந்தனர் உள்ள மழிந்தனர். அதைக் கண்ட பரந்தாமன் தருமரது பித்த குணத்தை ஒழிக்க அவரைப் பீஷ்மரிடம்

அழைத்துப் போயினர். அங்கு, அவர் பலவித தருமங்களையும், உண்மைப் பொருள்களையும், குஹ்யார்த்தங்களையும், அனுபவ வழிகளையும், அவற்றிற்கெல்லா மாதாரமாகிய கண்ணபிரானது பெருமையையும் எடுத்து விவரித்தனர். அப்போதுதான் அவர் உலகின் உதவிக்காக விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமமும் சிவஸஹஸ்ரநாமமும் வெளியிட்டனர். இவ்வாறு ஸத்ஸங்கக் கூட்டத்திடை தரும விசாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது உத்தராயண வீதியில் ஸூர்ய னெழும்பினன். அதே ஸமயம் மற்றொரு ஜோதியும் ஆகாய வழியாகச்சென்றது. அப்புதுமையைக் காண யாவரும் நிமிர்ந்து விளங்கினர். அது மெல்ல மெல்ல எழும்பி ஸூர்ய பிம்பத்திடை யூடுருவும்படியாகச் சென்றது. யாவரும் மதிமயங்கி விளங்கிய போதே, பீஷ்மரது பிரமரந்திரத்தின் வழியாகப் பிராணன் மேலாதாரத்தை நாடிச் செல்வதைக் கண்டது, மேற்சென்றதும், அது அந்தரத்தில் ஜோதிபோற் கிளம்பி ஸூர்ய பிம்பத்தில் மறைவதை மாத்திரம் அவர் கண்டனர். குனிந்து பார்த்ததும் என்ன அதிசயம்! ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா வெகு சாந்த மனத்துடன் வீராஸனத் தமைந்து, யோகத்தில் பதிந்து கிடந்தனர். பீஷ்மரது சரீரம் அப்பொழு தங்கிருந்ததாக எவரும் காணவில்லை. நெடுநேரமானதும் கண்ணபிரான் கண்ணை விழித்தனர். அப்போதெல்லார் மனமும் சொல்லமுடியாத்திகைப்பில் குளித்திருந்தது.

இப்போதும், பீஷ்மரை எண்ணுபவர் மனமும் அப்படியே திகைக்கும்! அவரைப்போல் விரதங்கொண்டு விளங்குதல், எல்லார்க்கு மேலானது. ஆயினும் அவர் தோன்றிய மண்ணிலே பிறந்தவர்க்கு அம்மண்ணின் ஸாரமொழியாதாகையால் அவர் வாழ்க்கையைப் பின்பற்றுதற்குப் பின்னிடார் எவருமென்பது திண்ணம்! அதுவே உண்மை மொழி! ஓம் தத் ஸத்.

பூவாகிப் புனலாகிப் பொறித்தீயாகிப்
புகழரிய காலாகி மேலு மாகி
மாவாகிப் புழுவாகி மரமே யாகி
மலிசடமா யல்லதுமாய் வெளியா யுள்ளாய்க்
கோவாகிப் பேயாகித் தாயுமாகிக்
குழலேந்தி யழலேந்துங் குழ கனுஇத்
தேவாகித் தேவர்கடந் தேவே யாகித்
திரிசிரமா வரைமீது திகழுந்தேவே!

ரஜபுத்திரப் பெருமை

THE HEROISM OF RAJPUTS

நமது பாரத பூமியில் பஞ்சாப் தேசத்துக்குத் தெற்கே, பம்பாய் ராஜதானிக்கும் மகாராஷ்டிர தேசங்களுக்கும் வடக்கே ராஜஸ்தானம் என்னும் தேசம் இருக்கிறது. நமது புராண இதிகாசங்களுள் கூறப்பட்டுள்ள ஸூர்ய சந்திர வம்சங்களின் சந்ததியாரென்று கருதப்படுகின்ற அநேக ராஜ குடும்பங்கள் இத்தேசத்தில் பல நாடுகளிலும் அரசாங்கங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டன. இந்த ரஜபுத்திர குடும்பங்களிலே ஆணும் பெண்ணும் அவ்வப்பொழுது காட்டியுள்ள சமர்த்தையும் சௌர்யத்தையும் நினைக்குங்கால் நமக்கு ரோமம் சிலிர்க்கின்றது; அந்நிய நாட்டினரும் கேட்டவுடனே அப்படியே பிரமித்துவிடுகின்றனர். இச்சரித்திரங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துரைக்கக் கருதி, எல்லாவற்றுக்கும் முன்னால், **பத்மினி** என்னும் மாதரசியின் சரித்திரத்தை எழுதத் துணிவோம். இப்பத்மினியின் சரித்திரம் எத்தனையோ தரம் எழுதப்பட்டதேயாயினும், தின்னத்தின்னத் தெவிட்டாத தேவாமிருதம் போன்று, எத்தனை தரம் எழுதினாலும், எத்தனை தரம் படித்தாலும், எழுதுபவர்க்கும் படிப்பவர்க்கும் என்றுமடங்கா இன்பக்கிளர்ச்சியைக் கொடுத்துக் குதூகலப்படுத்துகின்ற தாகையால், அதனையே இங்கு முதலாவதாக எடுத்து எழுதினதுபற்றி எவரும் குறைகூறத் துணியார் என்பது திண்ணம்.

இந்த ரஜபுத்திர நாடுகளிலே தலைமை வாய்ந்தது மீவார் என்னும் ராஜ்யம். இந்த ராஜ்யத்தின் பிரதான நகரம் சித்தூர். இந்த நகரமானது ஒரு சமபூமியின் நடுவிலே ஒரு தனித்த பாறையின்மீது இருக்கின்றது. இடிந்து விழுந்து இப்பொழுது பாழாய்க்கிடக்கும் க்ஷேத்திரங்களாலும் அரண்மனைகளாலும் நிறைந்த அந்தத் தனித்த குன்று, சமவெளியினூடே செல்லும் ஒரு பெரிய யுத்தக் கப்பலைப்போலத் தோன்றுகிறது. இந்நகரத்தை ரட்சித்து வரும் நகர தேவதையாகிய மகா சக்தி (காளி) அக்குன்றின்மேல் வசித்து வந்தாளென்றும், அந்நகரத்தை எதிரிகளிட

மிருந்து ரட்சிப்பது அவளுடைய பாரமென்றும் அவ்வூர் வாசிகள் மனப்பூர்வமாக நம்பியிருந்தார்கள். ஆனால், மகம்மதியர்களால் மூன்று தரம் கவரப்பட்டு, மகா சக்தியினாலும் மீவார் நாட்டு ராஜவம்சத்தினராலும் கைவிடப்பட்டு இப்பொழுது அந்நகரத்தின் சாயை மாத்திரந்தான் விளங்குகிறது.

கோவிலும் அரண்மனையும் கோட்டையும் மண்டபங்களும் இன்னும் அப்படியே இருக்கின்றன. மாளவதேசத்து மகம்மதிய அரசனைத் தோற்கடித்ததின் ஞாபகார்த்தம் ராணு கும்போ என்னும் அரசனால் கட்டப்பட்டுள்ள ஜயஸ்தம்பமும், பலவித சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் இன்னும் அப்படியே பிரகாசிக்கின்றது. ஆனால், அவை எல்லாம் இப்போது கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. யுத்தக் குதிரைகளினுடைய குளம்படிகளின் சப்தம் இப்பொழுது அத்தெருக்களில் கேட்கப்படுகிறதில்லை; விநோதமான உத்தியானவனங்கள் இருந்த இடங்களெல்லாம் இப்பொழுது காடுகளாய்ப் புதர்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இந்நகரத்தின் ஆதிகாலத்துப் பெருமைகளெல்லாம் இப்பொழுது கதைகளாகவும் பாரம்பர்யப் பேச்சாகவுமே யிருக்கின்றன. இந்நகரத்தைப் பாழ்படுத்தியவர்கள் எப்பொழுதும் புகழுக்குட்படாதவர்களாகவே யிருக்கின்றார்கள்.

கி. பி. பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டின் கடைசியிலே, அந்த மீவார் தேசமானது ராணு லட்சுமண ஸிங் என்பவனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டது. லட்சுமண ஸிங் வயதில் மிகச் சிறியவனா யிருந்தபடியால், அவனுடைய சிற்றப்பன், மகாதீரன், அதி பராக்கிரமசாலி, பீமஸிங் என்போன் ராஜ்யபாரத்தை வகித்து வந்தான். பீமஸிங்கினுடைய சாமர்த்தியத்திற் கிசைந்தாற்போல, வனப்பெலாம் திரண்டு வடிவெடுத்து வந்ததோவென்று எல்லோரும் பிரமிக்கும்படி, அவ்வளவு அழகுவாய்ந்த பத்மினியென்னும் பெயருடைய ஒரு பாவையை அவன் மணம் புரிந்திருந்தான். இப்பெண் லங்கா நாட்டினள். "பார்யா ரூபவதீ சத்ரு:" என்னும் ஆன்றோர் வாக்கியமானது பீமஸிங் விஷயத்தில் உண்மையிலும் உண்மையாக விளங்கிவிட்டது. இந்தப் பெண் இவ்வளவு அழகு வாய்ந்திராமற் போனால், மீவார் தேசம் இப்பொழுது இவ்வளவு பாழடைந்திராது. அவளும் அவளுடைய புருஷனும் ஏகோபித்து நடத்தவேண்டிய இல்வாழ்க்கையின் இன்பத்திலும் அடிக்கடி துன்பமுண்டாவதற்கு அவளுடைய அழகே காரணமாயிருந்தது. பாரதவருஷம் முழுதிலும் பத்மினியைப்பற்றி வர்ணிக்காதார் இல்லை. பத்மனியைப்பற்றிய வர்ணனைகள் டில்லியில் அரசுபுரிந்துவந்த பாதுஷா அல்லாவுடீனுக்கும் எட்டின.

ஏற்கனவே அல்லாவுடீன் பெண்பித்துப் பிடித்தவன். இப்பொழுது பத்மனியைப்பற்றிக் கேள்விப்படவே, எப்படியாயினும் பத்மினியைத் தான் அடையவேண்டுமென்று அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்; உடனே தனது சைந்நியங்களை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு, காடுகள், வனாந்திரங்கள், மலைகள் எல்லாம் கடந்து மீவார் தேசத்தை யடைந்து, சிற்றூர் நகரை முற்றுகையிட்டான். இது மாத்திரம் அன்று; பத்மனியைத் தன்வசம் ஒப்புவித்துவிடவேண்டுமென்றும், இல்லையேல், கோட்டையைத் தகர்த்துக் கொடுமைகள் பல செய்யும்படி நேரிடுமென்றும், பீமஸிங்குக்குச் சொல்லியனுப்பினான். இந்த பொட்டை யுருட்டுக்குப் பீமஸிங் பயப்படப்பட்டவனா? ரஜபுத்திரர்கள் அல்லாவுடீனுடைய ஆர்ப்பாட்டத்தை லட்சியமே செய்யவில்லை. தனித்த பாறையின்மீது கட்டப்பட்டிருந்த சிற்றூர்க் கோட்டையானது பீரங்கிக் குண்டுகளினாலும் தகர்க்க முடியாதபடி மிகவும் பலமான மதில்களினால் சூழப்பட்டிருந்ததினால், அல்லாவுடீனுடைய ஜபம் பலிக்கவில்லை. ஆதலால் அவனும் தனது வீரம் குன்றித் தனது அட்டகாசத்தைச் சிறிது மட்டுப்படுத்தினான்.

யுத்த முயற்சியினால் காரியம் பலிக்காது என்று கண்டுகொண்ட அல்லாவுடீன், இன்னது செய்வதென்று அறியாது வெகு நேரம் வரையில் திகைத்திருந்து, பின்பு ஒரு விதமாக மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு, பீமஸிங்குக்கு மிகப் பிரியமாயுள்ள ஸ்திரீ ரத்தினத்தை அபகரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பம் தனக்குச் சிறிதும் இல்லையென்றும், இவ்விந்தியா தேசத்திலேயே இத்தகைய அழகுவாய்ந்த ஸ்திரீ இல்லவேயில்லையென்று எல்லோரும் சொல்லிக்கொள்வது உண்மை

தானுவென்று தானே பார்த்து அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறதாகவும், அப்படி அவளைத் தான் நேரில் பார்ப்பதற்குப் பீமஸிங் சம்மதிக்காவிடில், தான் வெகு தூரத்திலிருந்து அவளுடைய அழகுருவத்தைக் காண ஆசை மிகுந்து வந்துள்ளானதலால், கண்ணுடியின் மூலமாக அவளுடைய பிரதிபிம்பத்தையேனும், தனக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்றும், பீமஸிங்கினிடத்தில் அல்லாவுடீன் மிகவும் நயந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான்; பீமஸிங்கு இதற்கு இசைந்தால் இனிமேல் எப்பொழுதும் மீவார் ராஜ்ஜியத்தின்மீது படையெடுத்துத் தொந்திரவு கொடுப்பதில்லையென்றும் உறுதிமொழி கொடுத்தான் அல்லாவுடீன்.

தன்னைப்போலவே அல்லாவுடீனும் கௌரவ குணங்களுடையவனென்று பீமஸிங் நம்பி, அல்லாவுடீன் கோட்டைக்குள் வந்து பத்மினியின் சாயையைப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று அநுமதியளித்தான். அல்லாவுடீன் சந்தோஷத்துடனே கோட்டைக்குள் நுழைந்து பீமஸிங்கினுடைய அரண்மனைக்குட் சென்று அங்கு ஒரு நிலைக்கண்ணுடியைப் பார்த்தான்; கண்டான் பத்மினியின் பிரதிபிம்பத்தை; அப்படியே அதனிடத்தில் லயித்து நின்றுவிட்டான். அவனுடைய கண்கள் பித்துப் பிடித்தவனுடையவைபோல வெருண்டன; அவனது மனம் காம விகாரத்தால் கலக்கமுறவே, முகமும் வெளுத்து விகாரமடைந்தது. ஆயினும், அல்லாவுடீன் தனது உள்ள நெகிழ்ச்சியை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் பீமஸிங்குக்கு அநேக உபசார வார்த்தைகள் புகன்றுவிட்டுப் புறப்பட்டான் கோட்டைக்கு வெளியில் தனது சைந்யங்கள் இறங்கியிருக்கும் இடம் நோக்கி. பீமஸிங்கும் பெருந்தன்மையுடன் அல்லாவுடீன் இறங்கியிருக்கும் இடம் வரையில் அவனுடன் பேசிக்கொண்டே சென்றுன்.

ஒரு பெரிய ஏரிக்கரையில் கட்டப்பட்டிருந்த தனது அரண்மனையில் பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய பத்மினி தனது புருஷனது வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். வெகு நேரமாய்விட்டது; அவன் வரவேயில்லை. கடைசியாக தூதர்கள் மிகவும் விசனகரமான சங்கதியொன்றை அவளிடத்தில் சென்று உரைத்தார்கள். குன்றின் அடிவாரத்தில் ஆயுதபாணிகளாய்ச் சிலரை ஒளிந்திருக்கும்படி அல்லாவுடீன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். பீமஸிங் அல்லாவுடீனை வழியனுப்பிவிட்டுத் திரும்பியவுடன் அங்கு ஒளிந்திருந்தவர், அவன்மீது பாய்ந்து, அவனைப் பிடித்து, அல்லாவுடீன் இருந்த இடத்துக்குக் கொண்டு சென்றூர்கள். பத்மினியைத் தன் வசத்தி லொப்புவித்தாலொழிய, பீமஸிங்கைச் சிற்றூருக்கு விடுவதில்லையென்று அல்லாவுடீன் பிரதிஞ்ஞை பண்ணிக்கொண்டான்.

உடனே மீவார் தேசத்திலுள்ள பிரபுக்களும் ஜனத் தலைவர்களும் ஒரு பெரிய சபை கூடி, பீமஸிங்கைப்போன்ற பராக்கிரமசாலியான அரசனை மீவார் தேசம் இழந்திருத்தல் தகாதென்றும், அதிபால்யனுகிய ராணு லட்சுமணஸிங்கினுல் தேசத்தை அந்நியர் படைகளினின்றும் ரட்சிக்க முடியாதென்றும், ஆதலால், பாதகனுகிய அல்லாவுடீன் வசம் பத்மினியை ஒப்புவித்தாவது பீமஸிங்கை மீட்டுக்கொண்டுவரவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தார்கள். பத்மினியும் இவர்களுடைய தீர்மானத்துக்கு இசைந்தாள்.

சிற்றூர்க் கோட்டையின் வாசல் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. கோட்டையினுள்ளிருந்து வாடிய முகங்களுடன் துக்காக்கிராந்தர்களாய் ஒரு ராஜபுத்திரப் பெருங்கூட்டம் அல்லாவுடீன் இறங்கியிருக்கும் இடத்துக்குப் புறப்பட்டது. பத்மினியின் மாமனுகிய கோரஸிங், அவனுடைய மருமகன் பதுல்ஸிங் என்னும் பெயருடைய பன்னிரண்டு வயதுப் பாலகன், இவ்விருவருடைய தலைமையின்கீழ் மீவார் தேசத்துச் சில பிரபுக்களால் சூழப்பெற்று இருபக்கங்களிலும் திரைகளினுல் மூடப்பெற்ற மூடு பல்லக்குகள் எழுநூறு சென்றன. அல்லாவுடீனுடைய கூடாரத்துக்குள் மேற்படி பல்லக்குகள் கொண்டுபோய் வைக்கப்பட்டவுடன், கோரஸிங் என்பவன், அல்லாவுடீன் வசமாவதற்கு முன் பத்மினி தனது புருஷனிடத்தில் சென்று விடை பெற்றுவருதற்கு அவளுக்கு அரைமணி நேரம் சாவகாசம் கொடுக்கவேண்டுமென்று அல்லாவுடீனைக் கேட்டுக்கொண்டான். அல்லாவுடீன் தனது இச்சை நிறைவேறிவிட்டதாகக்

சருதி, ஆநந்த குதூகலத்துடன் "அப்படியே" என்று ஆஞ்ஞை செய்தான். உடனே சில சேவகர்கள் சென்று பீமஸிங்கைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்கள். அவனும் பத்மினியுடன் பேசுவதற்கென்று பத்மினி ஏறிவந்த பல்லக்குக்குள் சென்றதும், மகா பலிஷ்டர்களாயுள்ள ஆறு பெயர்கள் அப்பல்லக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்ருர்கள்.

இதைப்பார்த்த அல்லாவுடீன் கோபதீ பிதனைப் பற்களை நறநறவென்று கடித்துப் பரிகாசமும் கோபமும் கூடியதோர் சிரிப்புச் சிரித்து "ஆ! மூடா! நீ இவ்வளவு சுலபமாகத் தப்பித்துக் கொண்டுவிடலாமென்று நினைத்தாயோ? நல்லது, நல்லது, இப்பொழுது இருவரையும் சிற்றூருக்கு விடுவதில்லை" யென்று தனக்குள் தானே முறுமுறுத்துக் கொண்டு தனது வேலையாட்களையேவி, அப் பல்லக்கைத் தடுக்கச்சொன்னன்.

ஆனல், இப்படியவன் சொன்னவுடன் மற்றப் பல்லக்குக்களின் மூடுதிரைகள் தூக்கப்பட்டன; அப்பல்லக்குகளுக்குள் இருந்தவர்கள் லங்காதேசத்து ராஜகுமாரியும் அவளுடைய சகிகளும் பணிப் பெண்களுமல்ல; மீவார்தேசத்துப் பொறுக்கியெடுத்த வீரர்களில் எழுநூறு அசகாய சூரர்களே. இவர்கள் திடீரென்று கிளம்பினர்கள்; அப்பொழுது ஒவ்வொரு பல்லக்கையும் சுமந்து சென்ற ஆறுபெயர்களும், தங்களுடைய வேஷத்தை விட்டுத் தங்களுடைய சௌர்யத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக, அக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். மகம்மதியர்கள் பீமஸிங்குக்குச் செய்த அவமானத்தையும் படுமோசத்தையும் ரஜபுத்திரர்கள் மனத்திலுன்னிப்பழிக்குப் பழி வாங்கும்பொருட்டு ஒரேயடியாக மகம்மதியர்களின்மீது பாய்ந்தார்கள்.

ரஜபுத்திரர்கள் வெகு தைர்யத்துடனும் அதி கொடூரமாகவும் யுத்தம் செய்தபோதிலும், அல்லாவுடீனுடைய படைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தியும், அவன் இருக்குமிடத்தை நெருங்கிச் சென்று அவனைக் கொல்வதற்கு முடியவில்லை. ஒருவர்பின் ஒருவராக ரஜபுத்திரர்கள் யுத்தகளத்தில் வீழ்ந்தார்கள். அவர்களுடைய எதிரிகளும் அவர்களைச் சுற்றிலும் எண்ணற்று வீழ்ந்து கிடந்தார்கள். இதற்குள் பீமஸிங் தனது பல்லக்கினின்றும் உத்தம லட்சணங்கள் அமைந்த ஒரு குதிரையின் மீது தாவிச் சிற்றூர் நோக்கிச்சென்ருன்.

மகம்மதியர்கள் பீமஸிங்கைப்பிடித்துக் கைதி செய்துவிடவேண்டுமென்று எவ்வளவோ பாடுபட்டும், பயனில்லாது போயிற்று. இன்னும்சில வருஷங்கட்கு மீவார் தேசத்தை அந்நியர்களினுடைய அக்கிரமங்களினின்றும் ரட்சிக்கும் பொருட்டு உயிர்தப்பினன் பீமஸிங். ஆனல் மீவார் தேசத்துப் பராக்கிரமசாலிகளிற் பலரும் யுத்தத்தில் வீழ்ந்து மரித்தனர். அங்ஙனம் மரித்தவர்களுள் அல்லாவுடீனை மோசம் பண்ணுவதற்குத் தந்திரம் செய்த கோரஸிங் என்பவனும் ஒருவனே. சிற்றூர் நகரத்தில் மரித்தவர்களின் விதவைகளுக்காக அக்கினி குண்டங்கள் வளர்க்கப்பட்டன. கோரஸிங்கினுடைய மனைவி அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வதற்குத் தயாராய்விட்டாள்; அக்கினி குண்டத்தைச் சுற்றிப் பிரதட்சிணம் செய்தாள்; கிழக்கு நோக்கி வந்து நின்ருள் அக்கினி முகமாக. அவள் தனது புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை மனத்தில் தியானித்து அக்கினியில் பாயப்போகும் சமயத்தில் தனது புருஷனுடன் யுத்தத்துக்குச் சென்றிருந்த மருமகனுகிய பதுல்ஸிங் அவளது கண்களில் தென்பட்டான். உடனே சிறிது தயங்கி நின்ருள்; பார்த்தாள் பதுல்ஸிங்கை. "ஆ, எனது அருமை மருமகனே! எனது நாதன், எனது ஆத்மேசன், எனது அன்பன், பகைவர்களையெல்லாம் நடுங்கச் செய்யும் பராக்கிரமசாலி, மீவார் தேசத்துக்குப் புதிய உயிரளித்த புண்ணியசீலன், பகைவர்களுடன் யுத்தம் செய்த விதமென்ன? எனது அந்திய காலத்தில், யான் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து அவருடன் ஒன்று சேருமுன் அவருடைய புஜபல பராக்கிரமாதிசயங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்ருள்.

"என் தாயே! யுத்தகளமாகிய வயலில் சத்துருக்களின் தலைகளாகிய கதிர்களையெல்லாம் அறுத்தவர் அவரே. மரித்த சத்துருக்களாலாய ரத்தின கம்பளத்தின்மீது பகைஅரசனைத் தலையணையாக்கொண்டு, சுற்றிலும் ஆயிரக்கணக்கான எதிரிகளாகிய நற்குலம் பூத்த வீர மலர்கள் சிந்தி வீழ்ந்துகிடக்க, அவர்களின் மத்தியில் நமது ராஜ சிங்கமானது

படுத்துக்கொண்டது'' என்று பதில் மொழி கூறினான் பதுல்.

இங்ஙனம் பதிலுரைத்த பாலகனும் அந்த யுத்தத்தில் அநேக கடூர காயங்களடைந்தவனே. அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைபுரிந்தாள் அவ்வுத்தமி. "நல்லது, நான் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன். இனிமேல் இங்கிருப்பேனாகில் எனது நாதர் கோபித்துக் கொள்வார்'' என்று சொன்னாள். இவ்வளவுதான், பின்னர் ஒருவரும் அவளைப் பார்க்கவேயில்லை. அக்கினியில் வீழ்ந்து சாம்பராகிவிட்டாள்.

அன்று மீவார் தேசத்துக்கு ஒரு விசனகரமான தினம்; ஆனால் மகம்மதியர் முறியடிக்கப்பட்டார்களென்றும், மீவார் தேசத்தின் கௌரதையானது காப்பாற்றப்பட்டதென்றும் ஆறுதலையடைந்திருந்தார்கள் ரஜபுத்திரர்கள். அல்லாவுடீனும் இனிமேல் ரஜபுத்திரர்களைக் குறித்துச் சிறிது ஜாக்கிரதையாகத் தானிருக்கவேண்டுமென்று அறிந்துகொண்டு சிற்றூரைவிட்டு நீங்கிச் சென்றான்.

வான சாஸ்திரம்

LESSONS IN ASTRONOMY

பூமியில் விழும் நட்சத்திரங்கள்

சாதாரணமாகக் கிருஷ்ண பட்சத்தில் இராக்காலங்களில், இருண்டு, நட்சத்திர மண்டலம் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கும். இந்நாட்களில் ஆகாயம் தெளிவாயிருக்கும்போது திடீரென்று நட்சத்திரம் போன்ற வஸ்துக்கள் நமது பூமிக்குச் சமீபத்தில் ஓடிவந்து கீழே விழுவனவாகக் காணப்படுவதை நாம் எல்லோரும் பார்த்திருக்கிறோம். இவை என்ன ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கின்றன! இவைகள் நட்சத்திரங்கள்தானா? நட்சத்திரங்கள் இன்னவையென்று நாம் அறிந்தபிறகு, இனி இவை நட்சத்திரங்கள் என்று நம்புவதற்கு நாம் மூடர்களல்ல!

இவை திடீரென்று கிளம்பிப் பூமி மார்க்கமாய்ப் பிரகாசத்துடன் வந்து,பிறகு அணைந்து போகின்றன, அல்லது அழிந்து போகின்றனவென்றே சொல்லலாம். இவைகள் செல்லும்போது இவைகளுக்குப் பின்னால் பிரகாசமான வால்போன்ற ஜோதி காணப்படுவதுண்டு. இந்த வாலும் அழிந்துகொண்டேவந்து கடைசியில் மறைகின்றது. எல்லாம் க்ஷணத்தில் மறைகின்றன. இவைகளுக்குத்தான் **விழும் நட்சத்திரங்கள்** அல்லது உதிர் நட்**சத்திரங்கள்** என்று பெயர். **உல்கங்கள்** என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இவைகள் அழிகிறதற்கே உண்டாகின்றனபோலும்; பிறந்தவுடன் இறக்கின்றன. இவைகளைப் பார்ப்பது பாவமென்றும், தோஷமென்றும், இவைகளைப் பார்த்தவுடன் பச்சை மரங்களையும் செடிகளையும் பார்க்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுவதுண்டு. புண்ணியம்செய்த மனிதர்களின் ஆத்மாக்கள் இப்படி ஜோதி ரூபமாய் வெளிக் கிளம்புகின்றனவென்றும் சிலர் சொல்லுவதுண்டு.

இவைகள் என்ன! எங்கிருந்து வருகின்றன? சிற்சில வால் நட்சத்திரங்கள் வெடித்துச் சிதறி, சிறிய துண்டுகளாகின்றன. இச்சிறு துண்டுகள் மிகவேகத்துடன் அந்த வால் நட்சத்திரங்களின் பாதைகளிலேயே சுற்றுகின்றன. இவைகள் ஸ்வபாவத்தில் மிகப் பிரகாசமான வஸ்துக்களல்ல. சில சமயங்களில் இவை பூமிக்குச் சமீபத்தில் வரும்போது, இவை அதிக வேகத்துடன் ஓடுவதால் பூமியின் ஆகாயமண்டலத்தில் அரைபடுகின்றன. அதாவது வாயுமண்டலத்தின் காற்றோடு மோதப் படுகின்றன. இரண்டு வஸ்துக்களை ஒன்றோடு ஒன்று தேய்த்தால் உஷ்ணமுண்டாகுமென்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயம். இவ்வுஷ்ணத்தால் இந்த வஸ்துக்கள் ஆவியாக மாறி எரிகின்றன. இதன் பிரகாசந்தான் நமக்குத் தெரிகின்றது. சில வஸ்துக்கள் முழுவதும் எரிய கீழே யொன்றும் விழாமலிருக்கும். சில எரிந்த பிறகு கீழேவிழும். சாம்பலில் கொஞ்சம் இரும்பும், நிக்கலும் (Nickel) கரியும் சேர்ந்திருக்கின்றன. இம்மாதிரி நட்சத்திரங்கள் ஒரு வருஷத்தில் கோடிக்கணக்காக விழுகின்றன. இவை இரவில் மாத்திரம் விழுகின்றனவென்று நினைக்கவேண்டாம். பகலிலும் விழுகின்றன. ஆனால் சூர்யப் பிரகாசத்தால் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

சில சமயங்களில் இவை கும்பலாய் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வந்து நட்சத்திர மாரியாகப்

பெய்வதுண்டு. இவை சாதாரணமாக 50 முதல் 150 மைல் உயரத்திலிருந்து நமக்குக் காணப்பட்டு, பூமிக்குச் சுமார் 20 அல்லது 25 மைல் உயரத்திலிருக்கும்போதே மறைந்து விடுகின்றன. நட்சத்திரமாரி உண்டாகும் போது, இவை ஓரிடத்திலிருந்து கிளம்புகின்றன. இம்மாதிரி நட்சத்திரங்கள் விழுவதை நாம் தினம் பார்த்தபோதிலும், ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் சில தினங்களில் மாத்திரமே இவை விசேஷமாக விழுகின்றன. சாதாரணமாக நவம்பர் மாதம் 13-ம், 14-ம் தேதிகளிலும், ஆகஸ்டு மாதம் 10-ம்தேதிமுதல் 12 தேதி வரையிலும் இவை அதிகமாக விழுகின்றன. அப்பொழுது இவை ஒவ்வொரு இரவிலும் நூற்றுக் கணக்காய் விழுவதைப் பார்க்கலாம். இவைகள் நமது வெறுங் கண்ணுக்குத் தெரிந்து விழும் நட்சத்திரங்கள். நாம் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியால் பார்த்தால் இவை கணக்கில்லாமல் விழுவதைப் பார்க்கலாம். இவை அற்புதக் காட்சியே!

இவற்றுள் பெரியவை சில சமயங்களில் வெடித்துச் சிதறுவதுமுண்டு. அப்பொழுது இத்துண்டுகள் பூமியில் விழும். இம்மாதிரி பூமியில் விழுந்தவை பூமியிலுள்ள கற்கள்போல வேயிருக்கும். இப்பேர்ப்பட்ட கற்களை **ஆகாசக் கற்கள்** என்று சொல்லுவோம். இம்மாதிரியான கற்களைச் சென்னைப் பொருட்காட்சி சாலையில் (The Madras Museum) நாம் பார்க்கலாம். இவைகள் முதல் முதல் பூமியிலிருந்து வெகு வேகத்துடன் வெளிக்கிளம்பி, சூர்யன் சக்திக்குட்பட்டு அதைச் சுற்றிக்கொண்டு வரும்போது, மறுபடி பூமியின் சக்திக்குட்பட்டுப் பூமியில் விழுகின்றனவென்று நம்பப்படுகிறது. இக்கற்கள் எரிமலைகளாலாவது வேறு எவைகளாலாவது வெகு வேகத்துடன் மேலே எறியப்பட்டிருக்கலாம். இப்பவும் நாம் ஒரு கல்லையெடுத்து, ஒரு செகண்டுக்கு 6 அல்லது 7 மைல் வேகத்துடன் உயர எறிந்தால், அந்தக்கல் சூர்யன் சக்திக்குட்பட, பூமிக்குத் திரும்பிவராது என்று கணக்கிடுகிறார்கள். இந்த **வானக்கற்கள்** ஒரு சிறிய தூசி அளவு முதல், 10 அல்லது 15 மணங்கு நிறையுள்ள கற்கள் அளவுவரையில் காணப்படுகின்றன. இக்கற்கள் நமக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகின்றன என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

உளவறியும் முறைகள்

SYSTEMS OF ESPIONAGE

பலவிதமான உளவாளிகள்

எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.—**திருவள்ளுவர்.**

உலகம் பலவிதம் என்று சொல்வதுபோல உளவாளிகளிலும் பல வித்தியாசங்களுண்டு. ஊரூராய்த் திரிவார் சிலர்; நிலையாக ஓரிடத்திலேயே வசித்து வருவார் சிலர்; சமாதான காலங்களில் உளவறிவார் சிலர்; சண்டைக் காலங்களில் உளவறிவார் சிலர்; இன்னும் போர்முனையிலே உளவறிகிறவர்களும், பலருண்டு. சில உளவாளிகள் குறிப்பிட்ட காரியங்களை மாத்திரம், செய்வார்கள். சிலர் பொதுவாக எல்லா விஷயங்களையுமே கவனித்து, தங்கள் ராஜாங்கத்துக்கு அறிக்கை செய்வார்கள். இன்னும் சிலர் சேனையைப் பற்றிய விவரங்களையும், சிலர் கடற்படையைப்பற்றிய விவரங்களையும், சிலர் கோட்டைகளையும், யுத்த தந்திரத்துக்குச் சௌகரியமான இடங்களையும்பற்றிய விவரங்களையும் கவனிப்பார்கள். பலர் ஆசாமிகளைப்பற்றிய விவரங்களை உளவறிந்து தங்கள் ராஜாங்கங்களுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். ஓரிடத்திலேயே நிலையாக வசித்துவரும் உளவாளிகளும், ஆசாமிகளைப்பற்றிக் கவனிக்கும் உளவாளிகளும் ஜெர்மனியினாலேயே அதிகமாகக் கையாளப்பட்டுவருகிறார்கள். இப்படிப் பலவகைப்பட்ட உளவாளிகள் இன்னதொழில்தான் செய்வார்கள், இன்னதொழில்தான் செய்யார்கள் என்பதில்லை. எத்தொழில் செய்தாலும் அவர்களின் லக்ஷ்யம் உளவறிதலே. உளவாளிகளிற் பலர் அடிக்கடி வேஷம்மாறிச் செல்வதுண்டு. வேடிக்கையாக ஊர்சுற்றிப் பார்ப்பவர்கள்போலவும், கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள்போலவும், சித்ரவேலைக்காரர்கள் போலவும், வியாபாரிகள் போலவும் வேஷந் தரித்து, பகைவர் தேசங்களில் சென்று உளவறிந்து வருகிறார்கள். இவ்வுளவாளிகளை ஒவ்வொருவராக நாம் கவனிப்போம்.

ராஜதந்த்ர யுத்த தந்த்ர உளவாளிகள்:— தங்கள் தேசத்தோடு யுத்தஞ் செய்யக் கூடிய

வேறு தேசங்களுக்குச் சமாதான காலங்களில் சென்று அந்தந்த தேசங்களின் ராஜாங்க நிலைமையையும், ராணுவங்களின் குணகுணங்களையும் கண்டறிவார்கள். இவர்களில் அநேகர் ஒரு ராஜாங்கத்துக்கும் அதன் குடிகளுக்கும் மனஸ்தாப முண்டாக்கி, கலகம் ஏற்படும்படி தூண்டி விடுவதும், முக்கியமான சமயங்களில் தொழிற் சாலைகள், இருப்புப்பாதை முதலிய இடங்களில் வேலைசெய்யும் வேலையாட்களைக் கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டு வேலை நிறுத்தும்படி செய்வதுமே தொழிலாக இருக்கிறார்கள். இவ்விதமான உளவாளிகள் ஜெர்மனியால் மாத்திரம் உபயோகப்படுத்தப் படுகிறார்கள்.

ஒரு தேசத்தின் போர்வீரர்கள் சண்டைக்கு "லாயக்காயும்" "தயாராயு" மிருக்கிறார்களா வென்பதைப்பற்றியும், அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரங்களும், உடை, மருந்து, குண்டு, துப்பாக்கி, பீரங்கி முதலிய யுத்த தளவாடங்களும் போதுமான அளவு இருக்கின்றனவா என்பதைப் பற்றியும் சில உளவாளிகள் கவனித்து வருகிறார்கள். வேறுசிலர் யுத்த தந்திரத்துக்குச் சௌகரியமான மலைகள், குன்றுகள், மேடுகள், பள்ளத்தாக்குகள், சமநிலங்கள், வண்டிப்பாதைகள், இருப்புப்பாதைகள், நதிகள், சிற்றாறுகள் வீடுகள் முதலியவைகளின் சாதக பாதகங்களையும், யுத்தம் ஏற்பட்டால் இன்ன இடத்தில்தான் யுத்தகளம் இயற்கையாக அமையும் என்று தங்கள் அனுபோகத்தினால் நிர்ணயித்து அதற்குப் பொருத்தமாகப் பீரங்கிகளை நிறுத்தவேண்டிய ஸ்தலங்களின் விவரங்களையும் தெளிவாகக் குறிப்பிடும் படங்களை வரைவார்கள். இன்னுஞ் சிலர் பீரங்கிகள் ஏற்றுவதற்கு இரகசியமாக மேடைகள் போடுவதிலும், பாலங் கட்டுவதற்கு வேண்டிய சாமான்களும், யுத்த தளவாடங்களும் இரகசியமாகச் சேகரஞ் செய்வதிலும் கண்ணாக விருப்பார்கள்.

ஓரிடத்திலே நிலையாக வசித்துவரும் உளவாளிகள் சந்தேகத்துக் கிடமில்லாமலிருக்கும் பொருட்டு, ஏதாவது ஒரு தொழிலில் அமர்ந்திருப்பார்கள். இவர்களில் சிலர் உயர்ந்த குடும்பங்களோடு சிநேகங்கொண்டு போக்கு வரவுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள், சிலர் தாழ்ந்த தொழிலிலும் இருந்து வேலை செய்து வருகிறார்கள். ஊர் ஊராய்த் திரியும் உளவாளிகளுக்கு உளவறியு மிலாகாவின் உத்தரவுகளைத் தங்கள் மூலமாய்த் தெரிவிப்பதும், அவர்கள் அனுப்பும் அறிக்கைப் பத்திரங்களை இலாகாவுக்கு அனுப்புவதுமே இவர்களுடைய பிரதானமான வேலையாகும். இவர்களுக்குத் 'தபால் பெட்டிகள்' என்று பெயர். மேலும் இவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த எந்தச் சமாசாரமானாலும் சரி, அதையும் உளவறியு மிலாகாவுக்குத் தெரியப்படுத்தி விடுகிறார்கள். இவர்களில் அநேகர் ஜனோபகாரமான பல பொது விஷயங்களில் ஊராரோடு ஒத்து உழைத்துப் பண உதவியும் செய்து தங்களை யாவரும் நன்கு மதிக்கும்படி செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

சில முக்கியமான விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள ராணுவம், கப்பற்படை இவைகளிலுள்ள அதிகாரிகளும் வேறு தேசங்களுக்கு உளவறிய அனுப்பப்படுவ துண்டு. ஆனால் ஜெர்மனியானது, அநேகமாக அதிகாரிகளை உளவறிய அனுப்புவதில்லை. சாதாரண ஜனங்களுக்கே விசேஷப்பயிற்சியும், சாஸ்திர ஞானமும் கொடுத்து அவர்களை உளவறிந்து வர அனுப்புகிறது.

மேற்குறித்த உளவாளிகளைத் தவிர ஜெர்மானியர், வியாபார முறைகளையும் தந்திரங்களையும் அறிந்து வரவும், உளவாளிகளை நியமித்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இங்கிலீஷ் வியாபார சாலைகளில் சம்பளமில்லாமல் வேலைக்கமர்ந்து பாஷாஞானம் அடைய விரும்புகிறவர்கள்போலப் பாவனைசெய்து இரகஸ்யங்களை அறிந்துகொண்டு அவ்வழிகளைத் தம்தேசத்தில் பிரயோகிக்கிறார்கள். அநேக ஜெர்மானியர்கள் தாங்கள் அமெரிக்கர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இலேசாக உளவறிகிறார்கள்.

இயற்கை அற்புதங்கள்

புதிய பதிப்பு: விலை அணா-8.

இப்புத்தகத்திற்குக் காலஞ்சென்ற ராவ் பகதூர் L. C. வில்லியம்ஸ் பிள்ளை ஒரு முகவுரை எழுதியிருக்கிறார் இதில், மழைக்காலகள்; எரிமலைகள்; பூகம்பம்; வெந்நீர் ஊற்றுகள்; கானல் நீரும் அதன் ரூபாந்திரங்களும்; வால் நக்ஷத்திரங்கள்; எரி நக்ஷத்திரங்களும், பொறி நக்ஷத்திரங்களும்; வானவில்; நிழலும் கிரகணங்களும்; ஹாலிவால் நக்ஷத்திரம்; இவைகளைப்பற்றிய விவரங்கள், அநேகம் படங்களுடன் எளிய நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன. வேண்டுவோர், 'விவேக போதினி' மானேஜருக்கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

செவி

THE EAR

பலவிதசப்தங்களையும் நாம் உணர்வதற்குக் கருவியாகியது செவி. இவ்விந்திரியத்தை (organ)—தெளிய அறிதற்பொருட்டு (1) வெளிச்செவி, (2) நடுச்செவி, (3) உட்செவி என மூன்று பகுதிகளாக சரீரதத்துவ நூல்களில் பிரித்திருக்கிறார்கள்.

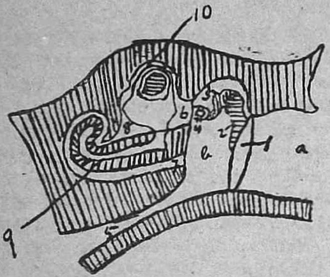

வெளிச்செவி :—இதன் வெளிப்பாகமாகிய காது தட்டையான ஒரு புனல் (Funnel) போல் வெகு வளைவுடன் அமைந்திருக்கிறது. இதன் விறைப்புக்குக் காரணம் அதிலுள்ள முருந்துதான் (Cartilage). உள்பாகம் சுமார் ஓர் அங்குல நீளமுள்ள சற்று வளைந்த குழாயாய் இருக்கின்றது. வெளிக் காதிலுள்ள மயிர், பூச்சிகளைக் காதின் துவாரத்திற்குள் செல்லாதபடி தடுக்கின்றது. குழாயிலுள்ள கோளங்கள் (Glands) கசியும் மெழுகுபோன்ற வஸ்துவை நாம் குறும்பை என்கிறோம்.

தொழில் :—ஆகாயத்தின் வழியாய் வரும் சப்த அலைகளைக் கூட்டிக் காதினுட் செலுத்துவதே காதின் தொழில்.

சில மிருகங்கள், சப்தம் வரும் திசைக்குத் தக்கவாறு தங்கள் காதுகளைத் திருப்பிக்கொள்ளுகின்றன. காதை அசைப்பதற்கு வேண்டிய தசைகள் (Muscles) மனிதனுக்கிருந்தும், அவைகளை அசைக்கும் சக்தியில்லை. அபூர்வமாய்ச் சிலருக்கு மாத்திரம் இச்சக்தி லேசாய் இருக்கின்றது.

நடுச்சேவி :-இது சிறியதாயிருந்தாலும் மிகவும் முக்கியமான பாகம் இதன் முன்பின் நீளம் கால் அங்குலம் தான். இதற்கும் வெளிச்செவிக்கும் நடுவேயுள்ள, பறை அல்லது தப்பைப்போன்ற சவ்வுக்கு ஆனகம் (Tympanum or drum of Ear) என்று பெயர். உட்செவியிலிருந்து வரும் இரண்டு துவாரங்களும் சவ்வுகளால் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இச்சவ்வுகள் உட்செவியை நடுச்செவியிலிருந்து பிரிக்கின்றன. மேலே சொன்ன துவாரங்களில் ஒன்று முட்டைவடிவாயிருப்பதுபற்றி அண்டரந்திர மென்றும் (Fenestra ovalis) மற்றொன்று வட்டவடிவு பற்றி வட்டரந்திர மென்றும் (Fenestra rotunda) சொல்வதுண்டு. நடுச்செவியின் ஊடே ஒன்றோடு ஒன்று இணைக்கப்பட்ட மிக நுட்பமான மூன்று எலும்புகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் முதல் எலும்பு ஆனகத்தோடும், மூன்றாவது உட்செவியின் அண்டரந்திரச்சவ்வோடும்கட்டப்பட்டிருக்கிறது. முதல் எலும்பு கூட எலும்பென்றும் (Mallcus), அடுத்தது அடை எலும்பென்றும் (Incus anvil bone) மூன்றாவது அங்கம்படி போலிருப்பதால் படிஎலும்பென்றும் (stapes) சொல்லப்படுகின்றன.

தொழில் :—சப்தம் ஆனகத்தில் பட அது அதிருகிறது. இவ்வதிர்ச்சி மேலே சொன்ன 3 எலும்புகளின் மூலமாய் உட்காதிற்கு அனுப்பப் படுகிறது. இவ்வெலும்புகள் வெகு நுட்பமாய் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால் ஆனகத்தின் வெகு லேசான சலனங்களைக் கூட வெகு தெளிவாய் யாதொரு சப்த மாறுதலுமின்றி உட்செவிக்கு இவை கொண்டு போகின்றன. ஆனால் உரத்த சப்தம் ஆனகத்தைத் தாக்கினால் அதன் அதிர்ச்சியால் உட்செவிக்குத் தீங்கு நேரிடாதிருக்குமாறு சலனவேகத்தை, இவை குறைக்கக் கூடியவையாயுமிருக்கின்றன.

நடுச்செவியிலிருந்து மிடறு (Pharynx) என்று சொல்லப்படும் மேல் தொண்டைக்கு ஒரு துவாரம் செல்லுகிறது. இக்குழாய்க்கு நிகரணனகி (Eustachian tube) என்று பெயர். இத்துவாரத்தின் நோக்கம் ஆனகத்தின் இருபக்கத்திலும் உள்ள காற்றை ஒரே திண்மை (Pressure) உள்ளதாய்ச்செய்வதே.

உட்சேவி :—இது செவியின் அத்தியாவசியமான பாகம். இது மிகவும் சிக்குமுக்குள்ள

குடைவா யிருக்கிறது: இது பல சுழற்சி கொண்டு நிற்றலால் இதற்கு பிரமணம் (Labyrinth) என்று பெயர். இதன் பகுதி களாவன :—

1. நடுவேயுள்ள வாரி (Vestibule)
2. நத்தையோடு போன்ற கம்பு (Cochlea)
3. மூன்று வளைந்த குழல்களாலாகிய திரி தடம். (Semicircular canals) எனும்பு பிர மணத்திற்குள் அதே வடிவமுள்ள சவ்வுப் பிரமணமிருக்கிறது. இதற்குள்ளேயும் வெளி யேயும் நிணநீர் (Endolymph & Perilymph) தங்கி இருக்கிறது. மூளையின் 8 வது சோடி யாகிய கேள்வி நரம்புகள் காதினுள் புகுந்து சவ்வுக்குள்ளிருக்கும் நிணநீரில் (Endolymph) படர்ந்து நிற்கின்றன.

தொழில்:—படி எலும்பினுல் கொண்டுவரப் பட்ட சப்தஅலைகள் நிணநீர்வழியாய்க் கேள்வி நரம்புகளிடம் வந்துசேருகின்றன. அவை உணர்ச்சியை மூளைக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

ஆனகம், தடித்து அல்லது வெடித்துப் போதலும், குறும்பிபடுதலும், நிகரணனகி துவாரம் (தொண்டை வீக்க முதலிய வற் றால்) தூர்தலும் மூளையின் சிலபாகம் கெடுத லும், சாதாரணமாய் செவிடாவதற்கு ஏற்ப டும் காரணங்கள்.

குறும்பிவாங்கியை விட்டு குறும்பி யெடுக்கையில். சற்றுக் கவனம் குறைவாயி ருந்து விட்டால், ஆனகத்திற்குத் தீங்கு நேரி டும். காதிலுள்ள குறும்பியையாவது, தற்செ யலாய்ச் சென்ற ஒரு பூச்சியையாவது வெளியே எடுக்க விரும்பினுல், எண்ணெயைப் பொறுக்கத் தக்கதான சூடாக்கிக் காதினுள் விடலாம். பிறகு பீச்சாங்குழலால் தண்ணீர் அடித்து அசுத்தங்களை வெளியாக்கலாம்.

பேச்சு சப்தத்தாலாகியதால் அச்சப்தத்தை உணரும் கருவியில்லாத செவிடர்கள் பேச்சை உணர சக்தியற்று இருக்கிறார்கள். அவர்களு க்குத் தாங்கள் செய்யும் சப்தம் இன்னதென் றும், பிறர் செய்யும் சப்தம் இன்னதென் றும் தெரிவதில்லை. ஆகையால் அவர்கள் தங்கள் எண்ணங்களைப் பிறர் அறியும்படி சப் தத்தைச் சம இசைப்படுத்த முடியாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். சிறுவயதிலிருந்தே, செவிடா யிருப்பவர்கள் ஊமையாயும் இருப்பதற்குக் காரணம் இது ஒன்று.

சக்திதத்வ போதினி

ஒளிப்பிரிவும், அடக்கமும்

DISPERSION & ABSORPTION OF LIGHT

முன்னர், ஒளியானது வஸ்துக்களில் ப்ரதி பலிப்பதையும், வஸ்துக்கள் வழி ஊடுருவிச் செல்லுவதையும்பற்றி விளக்கியாகிவிட்டது. இனிமேல், வஸ்துக்களில் ஒளி இவ்விரு வழி பொருந்துங்கால் அடையும் மாறுபாட்டை எடுத்து விவரிப்போம்.

பெரிய சரலாந்தல் கண்ணாடியில் தொங்க விட்டிருக்கும் பல பட்டைக் கண்ணாடித் தோரணங்களில், பலவித வர்ணங்கள் தோற்றுவது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. அவைகளின் வழியாக ஊடுருவிப் பாய்ந்துவரும் ஸூர்ய வெளிச்சம் அல்லது விளக்கொளி ஆகிய இவைகளில் ஏற்படும் மாறுபாட்டால் காணப்படுபவை இத்தோற்ற ங்கள். இந்த மாறுபாட்டை நன்குணர அவைகளுள் மூன்றுபட்டைக் கண்ணாடி ஒன்றை எடுத்து, இருட்டறை ஒன்றில் சிறு ஓட்டைவழி வரும் ஸூர்ய ஒளிக்கெதிரே, பட்டை மேலாயும் கூர் கீழாயும் பிடிப் போம். மறுபுறம் வெண்மையான சுடாத மண்ணாலாகிய மட்டத் தகடொன்றைப் பிடி த்து மூன்று பட்டைக் கண்ணாடியிலிருந்து வெளிவரும் ஒளியைப் பரிசோதிப்போம். இதில் வர்ணங்கள் விளங்கும் ஒளித்தண்டு நன் ருகக் காணப்படும். இதில் பொதுவாக ஊதா, நீலம், பச்சை, மஞ்சள், சிவப்பு என்ற ஐந்து வர்ணங்கள் காணப்படும். பூதக்கண்ணாடி வைத்து இதைப் பரிசோதித்தால் ஊதாவிற் கும் நீலத்திற்கும் இடையில் கரு நீலம் என் றும், மஞ்சளுக்கும் சிவப்பிற்கும் இடையில் மங்கல் மஞ்சள் என்றும் இரு வர்ணபேதங் களும் வெளிப்படும், ஆகவே, ஸூர்யனது வெண்மையான ஒளி எழுவித வர்ண ஒளியா கப் பிரிக்கப்பட்டுக் காணப்படும். இவைகளை முறையே ஓட்டையுள்ள ஒரு அட்டையால் தனித்தனி வேறு ஒரு மூன்று பட்டைக் கண் ணாடியின் வழிவிட்டு வெளிவரும் ஒளியைப் பரிசோதித்தால் விட்ட வர்ண ஒளியே வெளி வரும். ஆதலால் இவைகள் தனி ஒளிகளே யென்பதும், ஸூர்யனதுபோல சேர்க்கை ஒளி

யல்ல என்பதும் வெளிவரும். மேலும் இவ் வேழு ஒளிகளையும் மூன்று பட்டைக் கண்ணாடியின் அருகாமையில் தலைமாற்றி, கூர் மேலும் பட்டை கீழுமாக வைத்துள்ள வேறு மூன்று பட்டைக் கண்ணாடியில் விட்டுப் பார்த்தால் வெளிவரும் ஒளி முன்போல வெண்மையான ஸூர்யன் ஒளியாகக் காணப்படும். இதனால் இந்த ஏழு வர்ண ஒளிகளும் சேர்ந்த சேர்க்கையே சூர்யனது ஸாதாரணமான வெண்மை ஒளி என்பது நன்கு விளங்கிவிடும். ஆகவே சேர்க்கை ஒளி கண்ணாடி போன்ற ஊடுருவிப் போகக்கூடிய வஸ்துக்கள் வழியே போகும்பொழுது, போக்கு மாறுவதோடுங் கூட தன் பாகஒளிகளாகவும் பிரிக்கப் படும் என்று தெரிய வருகிறது. தனி ஒளியாயின் போக்கு மாற்றம் மாத்திரந்தான் காட்டும்.

முற்கூறிய ஏழுவர்ண ஒளி சேர்ந்தால் வெண்மை ஒளி உண்டாகும் என்பதை வேறு விதமாகவும் காட்டலாம். ஒரு வட்டத்தட்டை எடுத்து அதன் மையத்திலிருந்து கோடுகள் கிழித்து ஏழுஸமபாகமாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றில் முற்கூறிய வர்ணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அமைப்போம், வர்ணம் பூசியோ, வர்ணக்காகிதம் ஒட்டியோ. இந்த ஸப்த வர்ணத் தட்டை தையல்யந்திரம் முதலியவைகளில் அமைத்து வேகமாகச் சுழற்றினல், வர்ணப்பக்கம் வெண்மையாகவே காணப்படும். இது வர்ணவிஷயமாக முன்னர் தீர்மானிக்கப்பட்டதையே வற்புறுத்தும்.

தண்ணீர்த் துளிகள் வழியாக ஸூர்யன் ஒளி பாய்ந்து வரும்பொழுதும் இப்படிப்பட்ட வர்ணப் பிரிவு ஏற்படும். நடுப்பகலில் நாம் சாப்பிட்டுக் கை கழுவும்பொழுது வாய் கொப்புளிக்குங்கால் சிறு திவலையாகத் தண்ணீர் போகும்படி சிதறவிட்டால் நம்மைச்சுற்றி முன் கூறின ஸப்தவர்ண வில்லைக் காணலாம். இது நமது வாயிலிருந்து வரும் தண்ணீர்த் திவலைகளில் ஊடுருவிப்போய்ப் பிரிந்து உள்ளேயே ப்ரதிபலித்துத் திரும்பி நமது கண்ணில்படும் ஸூர்யன் ஒளியால் ஏற்படுவது. இதுபோலவேதான் ஆகாயத்தில் மழைத்துளிகள் விழும்பொழுது எதிரேயுள்ள ஸூர்ய ஒளியால் வானவில் உண்டாவதும், (இயற்கை அற்புதங்கள் என்னும் புத்தகத்தில் வானவில் என்ற பாகத்தைப்பார்க்க) மலை வீழருவிகளில் பாய்ந்து செல்லும் தூவானத்தில் வர்ணவில் ஏற்படுவதும் சந்திரனைச்சுற்றிச் சிறு வர்ண பரிவேஷம் ஏற்படுவதும்.

இம்மாதிரி சேர்க்கை ஒளி, ஊடுருவிப்போகையில் தன் பாகங்களாகப் பிரிவானேன் என்ற கேள்வி பிறக்கலாம். இது அந்தத் தனி ஒளிகளின் போக்கு மாற்ற இயற்கையாலேயே ஏற்படுவது. ஊதா, கருநீலம், நீலம், பச்சை, மஞ்சள், மங்கல்மஞ்சள், சிவப்பு ஆகிய இவை முறையே வரவரக் குறைவாக வளையும் ஆற்றலுடையவையாதலால், கண்ணாடி முதலியவைகளுள் ஊடுருவிப்போகப் புகும்பொழுது தம்மியற்கைப்படி வேற்றுமைப்பட்ட அளவு வளையப் பிரிந்துவிடுகின்றன.

இப்படி ஊடுருவிப் போகையிலேயே இடம் தரும் தன்மை உடைய வஸ்துவின் அமைப்பிற்கேற்பச் சில வர்ண ஒளிகள் தடைபட்டு வேறு சில வெளிவரலாம். ஒன்று மாத்திரம் சில வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் வெளிவரலாம். இவ்வெளிவரும் ஒளியின் வர்ணத்தால் வெளிவிடும் கண்ணாடி முதலிய வஸ்துக்களின் வர்ணம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. நீலக் கண்ணாடியில் ஸூர்யன் ஒளியில் நீலம் ஒழிந்த மற்றைய வர்ணங்கள் அடக்கப்பட்டு, நீலம் மாத்திரம் வெளிவரும் தன்மை உண்டு. இதுபோலவே தான் மற்றைய வர்ணக்கண்ணாடிகள் விஷயமும். நீலக்கண்ணாடியை நீலம் நீங்கலான சிவப்பு முதலியவையான தனி ஒளியுடைய விடங்களில் பார்த்தால், கறுப்பாகத்தான் காணப்படும். அந்த ஒளிகள் எல்லாம் நீலக் கண்ணாடியால் அடக்கப்பட நமது கண்ணில் நீலக்கண்ணாடியிலிருந்து ஒருவித ஒளியும் வந்து தாக்கா திருப்பதால் அது நிழலைப் போன்ற கரிய நிறத்துடன்தான் விளங்கும். இப்படியேதான் மற்றையக் கண்ணாடிகளும் காணப்படும் தகுந்த தருணங்களில்.

ஒளி ஊடுருவவிடாத இருண்ட வஸ்துக்களிடத்தும் இம்மாதிரியான வேற்றொளி அடக்கம் உண்டு. இவ்வாறு அடக்கிய பின்னர் வெளிவிடும் ஒளியின் வர்ணமே வஸ்து வர்ணமாக நமக்குக் காணப்படும். செடியின் இலைகள் ஸூர்யன் ஒளியின் பச்சை வர்ண ஒளியை மாத்திரம் ப்ரதிபலித்து வெளிவிட்டு மற்றைய ஆறு ஒளிகளையும் அடக்கும் சக்தியுள்ளவையாதலால் பச்சையாகக் காணப்படு

இன்றன. பழுப்பிலைகள் மஞ்சள் ஒளியை மாத்திரம் வெளிவிடும் தன்மையுடையவை யாதலால் மஞ்சளாகவே காணப்படும். சுண்ணும்பு, சூரியன் ஒளி முழுவதையும் அடக்காமலே வெளிவிடுவதால் வெண்மையாகக் காணப்படும். வாயுவின் அணுக்கள் சுத்தமாக விருக்கையில், மற்ற வர்ண ஒளிகளை அடக்கி நீல ஒளியை மாத்திரம் ப்ரதிபலிக்குந் தன்மை உடையவையாதலால் நிர்மல ஆகாயம் நீலமாகக் காணப்படும். புழுதி முதலிய அணுக்களும் நீராவியணுக்களும் நிறைந்த ஆழமான வாயு, சிவப்பு முதலிய வர்ண பேதங்களை விதம் விதமாகப் ப்ரதிபலனம் செய்யும் இயற்கையுடையவையாதலால் ஸூர்யோதய அஸ்தமன காலங்களில் பலவித வர்ணங்கள் காணப்படுகின்றன.

மேலும் இரவில் திருவிழாக்களில் ஆகாய பாணங்கள் வர்ணப்பூக்களுடன் வெடிக்கின்றனவே அப்பொழுது இங்கு கூறப்பட்டுவரும் ஒளியடக்க விஷயம் நன்ருக வெளியாகும். ஆகாயபாணம் சிவப்புப் பூவாகச் சிதறினல், செடிகளின் இலைகள் கருப்பாகவும், சுவர்கள் சிவப்பாகவும் காணப்படும்: பச்சைப் பூவாகச் சிதறினல், செடி இலைகள் பச்சையாகவும், பழுப்புக்கள் கருப்பாகவும், சுவர்கள் பச்சையாகவும், சிவப்புக் காவியடித்த சுவர், மங்கல் கருப்பாகவும் காணப்படும். இப்படியல்லாது, அது வெள்ளைப்பூவாக வாரிச் சிதறினல் பகலில் வஸ்துக்கள் தம் தம் வர்ணத்தில் விளங்குவதுபோல அப்பொழுதும் விளங்கும். ஆகவே உலகில் நமக்குப் புலப்படும் வர்ணத்தோற்றங்களெல்லாம் வர்ண ஒளி அடக்கம், தகுந்தவர்ண ஒளி இயக்கம் ஆகிய இந்த ஒழுங்கைப் பொறுத்துள்ளவைகளே. இதை நன்குஉணர ஒளிப் பிரிவின் நுட்பத்தால் ஸூர்யன் வெண்மையான ஒளி, சேர்க்கை ஒளியே ஒழிய, தனி ஒளியல்ல என்ற உண்மை உணரப்படல் வேண்டும்.

ஆகவே ஒளி ஒரு வஸ்துவின்மேல் விழுந்தால் மறித்து ப்ரதிபலிக்கலாம். பலவேறு போக்காகச் சிதறி ப்ரதிபலிக்கலாம். ஊடுருவிப் போகலாம், பிரிந்து போகலாம், பலபாகம் அடங்கி சில அல்லது ஒரு பாகம் வெளிப்பட்டு வரலாம். ஒரு மட்டமில்லாக் கண்ணுடியை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் முகம் தெரிவது ப்ரதிபலன ஒளியால்; நன்ருகத் தெரியாது விகாரப்பட்டுத் தெரிவது ஒளி சிதறி ப்ரதிபலிப்பதால்; மறுபுறம் வஸ்துக்கள் தெரிவது அவைகள் ஒளியில் ஊடுருவலால்; கண்ணுடியின் வர்ணம் தெரிவது ஒளி அடக்க வெளிப்பாடுகளால்; மறுபுறம் வஸ்து வில் வர்ணம் தோற்றுவது அதன் ஒளிப் பிரிவால். இப்படி ஒரு கண்ணுடித் துண்டிலேயே ஒளியின் பலவித மாறுபாடுகளையும் கண்டு உணரலாம்.

இலைக்கள்ளி

PRICKLY PEAR

(சப்பாத்தி, நாகதாளி)

"கள்ளியிலும் சோற்றுக் கற்ருழையிலும் சோறு." ஆம்; அமெரிக்கா ஐக்கிய பிரதேசத்தாரில் டெக்ஸாஸ் நாட்டார் சப்பாத்தியை நிலத்திற்கு எருவாக்குவது மன்றி, மனிதர் உணவிற்கும், மாட்டின் தீனிக்கும் உபயோகப் படுத்துகின்ருர்களாம். "நிலத்திற்கு வேராய்க்கிடந்து முளைத்துப் போகிறேன்"—இப்படி சப்பாத்தி சொல்லலாம். இதைச் சாமானியர் "பிசாசு" என்று திட்டுகிருர்கள். இதனுடைய உபத்திரவமும் இடைஞ்சலும் மட்டுமே மனிதர் மனதிற்கு வருகிறது. இது நமது தேசத்திற்கு உரியதல்ல. ஆதியில் இதை யாரோ ஐரோப்பியர் வேடிக்கையாகச் சட்டியில் வளர்க்கும் பூண்டாக மட்டும் கொண்டு வந்து, தங்கள் பங்களாவில் வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தாராம். அது பலுகி எங்கும் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டது. இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கும் தன்மை இதற்கு இருக்கிறது. நரிகள், காகங்கள், மாட்டுக்காரப் பயல்கள் முதலியோர் இதன் கனியைத்தின்று வெகு தூரம் பரவும்படி செய்துவிட்டனர். இப்போது, "இது, தொலை

யாதா!" என்று யாவரும் நொந்து கொள்ளும் படி ஊர், சேரி, நத்தம், திட்டு, திடல், எங்கும் வியாபித்து நிற்கிறது. "அரைப்பணம் கொடுத்துப் பாடச் சொன்னான்; ஒரு பணம் கொடுத்து ஓயச்சொன்னான்" என்றபடி இருக்கிறது. ஊரில் இருக்கும் பாம்பு, தேள், நட்டுவாக்கிளி, விரியன் முதலிய விஷ ஜந்துக்களெல்லாம் முட்டையிட்டுப் பலுகுவதற்கு இது ஒரு வலுவான அரணாக இருக்கிறது. தண்ணீரில் அகப்பட்டு அழுகினாலும்சரி, நெருப்புப்போட்டுக் கொளுத்தினாலும் சரி, அபாயம் நீங்கின உடனே ஒன்றுக்குப் பத்தாகக் கொழுந்துவிட்டு அபிவிர்த்தி அடைகிறது. சில ஊர்களில் சமுதாய நிலங்களை இது அதிக்கிரமித்துக்கொண்டு சாலைகள், வழி நடைகள் முதலிய பொது நடப்புக்களைக் கவர்ந்து, குறுக்கி வருகின்றது. ஜனங்கள் சோம்பல் மிகுந்தவர்களாக இருக்கும் இடத்தில் இது ஊரைத் தனதாக்கி "ஒண்ட வந்த பிடாரி ஊர் பிடாரியை விரட்டியது" போல் ஊக்கமில்லாதவரை குடைக்கிளப்பி விடுகிறது. மதில் சுவர்களின் மீது படர்ந்து செங்கல் கட்டிடங்களையும் நிலமாக்கும். "வேலிக்குப் போட்ட முள் காலுக்குக்கேடு" என்பது இதை உத்தேசித்தே ஏற்பட்டிருக்கலாம். "ஓட்டப்பார்த்து மட்ட நறுக்கினாலும்" இது அடங்குவதில்லை.

இந்த துஷ்டப்பூண்டிலும் குணம் இருக்கிறது. ஆழக்கிடங்குபறித்து, சப்பாத்தி இட்டு, மணல் வாரிப்போட்டு அதன்மேல் தென்னை வாழைமுதலியவைகளைப் பயிரிட்டால் அவை வெகுசெழிப்பாகக் கிளம்புவதைப்பார்க்கலாம். ஒரு தரம் கொளுத்தின உடன் வெந்து நின்று காய ஆரம்பிக்கும். அப்போ அடுத்த படியாய் நெருப்பிட்டு இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குக் கவனமாக இருந்தால், இதை இருந்தவிடம் தெரியாமல் அழித்துவிடலாம். கொஞ்சம் சோம்பலடைந்து பிறகு பார்த்துக்கொள்வோமென்றிருந்தால் அது இடங்கொண்டு கல்ல ஆரம்பித்து விடும்.

இப்படி நாம் வெறுக்கும் இந்த முட் பூண்டை அமெரிக்கர் பல விதங்களில் உபயோக முள்ளதாகச் செய்து வருகின்றனராம். முள்ளெடுக்கும் கருவி ஒன்றால் முட்கொத்துக்களை நீக்கி, சதையாயிருக்கும் பாகத்தைத் துண்டாடி வேக வைத்தோ, வேக வைக்காமலோ எடுத்து, பருத்திக்கொட்டையோடும் தவிடோடும் பிசிரி கால் நடைகளுக்கு உணவிடலாம். டெக்ஸாஸ் நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான பல கரவைப் பசுக்களின் மந்தைகளுக்கு இதை உணவாய்க் கொடுப்பதால் பசுக்கள் சமர்த்தியாய்ப் பால் கறக்கின்றனவாம். மனிதர்களும் சான் அந்தோனியோ என்னும் இடத்தில் இதைப் பக்குவப்படுத்திப் போஜன பதார்த்த மாக்குகின்றார்களாம். இப்படிப் பல விதங்களில் உபயோகப்படுவதால், இருந்த கதிர்களெல்லாம் அறுவடையாய் விடவே, தோட்டங்களில் சப்பாத்தியைப் பயிர் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கின்றனராம்.

மூல உபத்திரவத்தால் வருந்திய இஞ்சினியர் ஒருவர் சப்பாத்தியைக் கண்டால் மெத்த ஆச்சரியப் படுவாராம். குதிரையினின்றும் தரையில் தாவிக்குதித்து சப்பாத்திப்பழத்தை வேண்டுமட்டும் பறித்து முள்நீக்கித் தின்று கொண்டு போவது வழக்கமாம். பெருங்காலாக இருந்தால், முட்கழித்த சப்பாத்தி இலைகளை வேக வைத்து நசுக்கி, வீக்கத்தில் வைத்துக் கட்டக் குணமாம். வெட்டுக்காயங்களை ஆற்றும். வயிற்றுளைவையும் சப்பாத்திச் சாறு ஆற்றும். முப்பட்டை முள், வயிற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் சாவு. அதை இருமுறை கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி எருவிட்டால் நில உரமாம். மாடுகள் உடம்பில் தைத்த சப்பாத்தி தானாக மெதுத்தன்மை யடைந்து வெளிப்படும்.

சப்பாத்தி முள்ளுக்கு நல்லெண்ணெய் மாற்று.

நம் வெளிநாட்டுச் சந்தா நேயர்களுக்கு.—யுத்தங்காரணமாக காகிதம் முதலிய சாமான்களின் விலை ஒன்றுக்கு நான்கு பங்கு விற்பதில், பத்திரிகையை நன்கு நடத்துவதில் நமக்கேற்படும் சிரமம் மிகவும் அதிகமென்பது ஒருவாறு தெரிய வரும். பினாங், சிங்கப்பூர், நேடால் முதலான விடங்களிலுள்ள நம் சந்தாநேயர்களிற் பலர் தாங்கள் செலுத்தவேண்டிய சந்தாபாக்கியை வருஷக்கணக்காய் பாக்கி வைத்துக்கொண்டிருப்பதில், பத்திரிகையை ஒழுங்காய் நடத்த மிக சிரமப்படுகிறது, நம் நேயர்களுக்கு தனித்தனி கடிதம் எழுதுவதென்றாலும் முடிகிறதில்லை; ஒரு அணா ஆகிறது. ஆகையால் நம் நேயர்கள், இனியும் ஆலஸ்யமாயிராது, தங்கள் சந்தா பாக்கியை உடனே அனுப்பி, பத்திரிகையை எப்பவும்போல் ஆதரிக்கக்கோருகிறோம்.

மாதவீகங்கணம்

அத்யாயம், 6

(432-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அந்த நாட்களில், வங்காளத்திலிருந்து காசி, மதுராபுரி இந்த ஸ்தலங்களுக்குப் போவதென்றால் வழியில் எத்தனையோ விநோதக் காட்சிகள், விசித்ரசம்பவங்கள், எத்தனையோ அபாயங்கள், ஆபத்துகள், எவ்வளவோ திருட்டுப்பயம். அக்காலத்தில் இந்த யாத்ரையைச் செய்துமுடிக்க எத்தனை நாட்கள் செல்லுமோ, அத்தனை நாட்களுள் இப்போது பூப்ரதக்ஷணமே செய்துவிடலாம். ப்ரதி நகரத்திலும் பலவித விநோதகாட்சிகள் வகைவகையான கட்டடங்கள் பாடல்பெற்ற ப்ரதி ஸ்தலத்திலுமுள்ள கோயில் குளங்களில் ஸ்நாநாதி தேவதார்ச்சனைகள்; கங்கா, யமுனா நதி தீரங்களிலுள்ள பற்பல வருஷாந்த மாதாந்த சந்தைகள்; புண்ய காலங்களில் கூடும் நானாதேசத்து ஜனங்கள், அவர்கள் தம்முளுள்ள நடையுடைபாவனை வித்தியாஸங்கள்; இவ்வித அனுபவங்களுடன் கூடிய யாத்ரைகள் எவ்வளவு விசேஷமானவை. ஒருபோதும் தங்கள் க்ராம எல்லையையே தாண்டியறியாத ஸ்திரீகள் பலர் தத்தம் அந்தஸ்துகளுக்கேற்றவாறு கால் நடையாகவோ, படகு மூலமோ, மாட்டு வண்டிகளிலேறியோ சென்று, ஒரு புண்யஸ்தலம் விடாமல் தர்சித்து வருவார்கள். ஹிந்துக்கள் யாத்ரை யென்றால் வடக்கே காசி, தெற்கே ராமேசுவரமென்று ஏறக்குறைய இப்பரதகண்ட முழுவதும் போய் வந்து விடுகிறார்கள். வட இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் வடஇந்தியா, மேலே இந்தியா முழுவதும் ஒருதரம் சுற்றிவருகிறார்கள். பல மாதகால யாத்ரைக்குப் பின்பு தங்கள் க்ராமம் திரும்பிய பின்னர், அந்நியநாடு, அந்நிய தேசாசாரம், மதாசாரம் முதலியவற்றைப்பற்றி, ஊரார்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில்சொல்ல வாரக்கணக்காய்ப் பிடிக்கும். ப்ரதி தினமும் வீட்டுவேலைகள் முடிந்தபின்னர், ஊராரெல்லாரும் யாத்ரைபோய் வந்தவர்களுடைய வீட்டில் கூட்டமாய்க்கூடி அவர்கள் சொல்லும் கீதையைக் கேட்பார்கள்.

நவகுமாரருடைய மனைவியோ இதர யாத்ரிகர்களைப்போல் ஊருக்குத் திரும்பிவர வேண்டுமென்ற கருத்துடன் மதுராபுரிக்குப் புறப்படவில்லை. மரணகாலத்துக்குள் ஒருதரமாவது போய்வரவேண்டுமென்று ஹிந்துஸ்த்ரீகள் அனைவரும் விரும்பும்படியான உத்தர இந்தியா புண்ய க்ஷேத்ரங்களுக்குப் புறப்படுங்காலையில், நவகுமாரர் மனைவி தன்னுடன் இதர ஸ்த்ரீகள் சிலரைத் தன் சொந்த செலவில் அழைத்துச் சென்றாள். ஹேமலதை, சைவலினி இவர்களுடனும் ஸ்த்ரீ துணைக்காகச் சிலரும் புறப்பட்டனர். அனைவரையும் ப்ரயாணப்படுத்தி யனுப்பிவிட்டுக் கடைசியில் தகுந்த பரிவாரம், மெய்க் காப்பாளர்கள் ஸஹிதம் ஸிரீஷனும், கோகுலதாஸனும் புறப்பட்டார்கள்.

கங்காநதி வரைக்கும் நிலமார்க்கமாய்ச் செல்லவேண்டும். தேவிபுரத்து ராஜஸ்த்ரீகள் பல்லக்குகளிலும், இதரர்கள் மாட்டுவண்டியிலோ, கால் நடையாகவோ சென்றார்கள். கங்காநதியைத் தாண்டி யாத்ரிகர்கள் ராஜமஹால் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஸிரீஷனும் கோகுலதாஸனும் அவ்விடம் அநேக அலுவல்கள் பார்க்கவேண்டியிருந்தது. அவர்களுடைய கார்யங்கள் எளிதில் முடிவதாக இல்லை. கீனங்கோ அவர்கள் தீர்வை வசூலாகாவிட்டால் ஜப்தி செய்யலாமேயொழிய சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய அனுமதியின்றி அவருடைய ஏஜண்டைத் திருப்பியழைக்க எவ்வித அதிகாரமுங் கிடையாது. ஆதலால் ராஜமஹலில் அதிக தாமஸம் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் வங்காட்டுத் தலைநகராக விளங்கிய, அந்த ராஜமஹலிலுள்ள அரண்மனை, மாடமாளிகைகள், கடைத்தெருவுகள் முதலியவைகளைப் பார்ப்பதில் காலங்கழித்துவந்தார்கள் ஸிரீஷனுடன் வந்த ஸ்த்ரீ ஜனங்கள். இந்தியாவுக்கே ப்ரதான நகராகிய ஆக்ராவுக்கும், இப்பட்டணத்துக்கும் அஜகஜாந்தரமா யிருந்தது. ஆனால் இந்நகர் ஆக்ராவைப் பார்த்து அதன் ப்ரகாரம் அமைக்கப்பட்ட நகர். எங்குபார்த்தாலும் கோயில்கள், மசூதிகள், இவைகளின் ஸ்தூபிகளும் சிகரங்களுமே மலிந்துகிடந்தன. கங்காநதிக் கரையில் அமைந்திருந்தன அழகிய அந்நகரத்துக்கோட்டைகளும் மதில்களும். பரதகண்ட

த்துப் பல பாரிசங்களினின்றுமிருந்து வர்த்தகர்கள் வந்து அங்கார்க் கடைத்தெருவில் குவிந்திருந்தனர். கடைத்தெருக்களி லிருந்த நானாதேசத்து விளைபொருள்கள், ஸாமான்கள் இவைகளையெல்லாம் தேவிபுரத்து யாத்ரீகர்கள் உல்லாசமாய்க் கண்டுகளித்துக் காலங் கழித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கோகுலதாஸுக்கு ராஜமஹாலிலுள்ள தன் பழைய ஸ்நேஹிதர்களைக் கண்டுபேசுவதிலேயே காலங்கழிந்துகொண்டிருந்தது. ஊரிலுள்ள ப்ரதான ப்ரபுக்கள், ப்ரதானிகள் ஒவ்வொருவரும் தேவிபுரத்து ஜமீன்தாரரான ஸிரீஷனை வரவேற்றுபசரித்து விருந்தளித்த வண்ணமாயிருந்தனர். அவ்விருந்துகளுக்கு ராஜ ஸ்த்ரீகள்கூட அழைக்கப்பட்டனர். நவகுமாருடைய மனைவி மாத்ரம் ஒருவர் கிருஹத்துக்கும் போவதில்லை; அவர்களுக்குத் தன் கோயிலுண்டு, குளமுண்டு, ஒழிந்த வேளைக்கு ஜபமாலை யிருந்தது. ஹேமலதைதான் அவ் விருந்துகளுக்குத் தட்டாமல் போய்வருவாள். அவளுக்கு எல்லாம் நூதனமாயிருந்தன. இது தான் முதல் தடவை அவள் பெரிய பட்டணமென்பதைப் பார்த்தது. பட்டணக் காட்சிகளில் பிதாவின் மரண துக்கம் மறைந்திருந்தது. ஹேமலதை பரமானந்தமடைந்தாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு விருந்து. அவ்விருந்தழைப்புகளிலொன்று அவளுக்கு அதிக ஆச்சர்யத்தை விளைவித்தது. அவ்விருந்தழைப்பை அங்கீகரிப்பதா, மறுப்பதாவென்று அவளுக்கு எளிதில் புலப்படவில்லை. ராஜ மஹால் ராஜ ஸபைக்கு வந்திருந்த ஒரு முஸல்மான் ஜாகீர்தாரரின் மனைவி தான் சில தினங்களுக்கு முன்னர்தான் ஆக்ராவினின்று வந்ததாகவும் அவ்விடத்துக்குச் செல்லும் தேவிபுர ஜமீன்தாரரின் மனைவியைத் தான் பெரிதும் பார்க்கவிரும்புவதாகவும் சொல்லி, ஹேமலதையை அழைத்தனுப்பினாள். ஆக்ராவிலிருக்கும் வீரநகரத்து அதிபதியைப்பற்றிய சில ஸமாசாரங்கள் தன் மூலமாய்த் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமென்றும் அம்மஹம்மதிய மாது குறிப்பாயுணர்த்தினாள். ஹேமலதையின் மனம் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. விட்டுப் பிரிந்து வெகு காலமாகிய அந்த நண்பன் நினைவுவர அவளது இருகண்களிலும் நீர் ததும்பியது. அம்மஹம்மதிய ராணியைப் போய்க் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் அதிகரித்தது. உடனே கணவனது யோசனையையும் அநுமதியையும் கேட்கச் சென்றாள் ஹேமலதை.

"என் ப்ரிய கண்மணீ, அந்த மகம்மதிய ராணியை அவசியம் போய்ப் பார்த்துவா. அவள் உயர்ந்த அந்தஸ்துடையவள். வங்காளத்துள் மிகப் பெரிதான ஒரு ஜாகீரின் தலைவராவர் அவளுடைய புருஷன். அவரைப் போன்ற கம்பீர வீர புருஷன் வேறெவருங் கிடையாது. அவளைப் போய்ப்பார்த்து, கூடுமானால் நமது நரேந்த்ரனைப்பற்றி ஏதாவது ஸமாசாரம் தெரிந்துவா. கண்காணாத நமது நண்பரைப்பற்றி ஸதா துக்ககரமான செய்திகளையே சொல்லுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார் கோகுலதாஸ். உண்மையையறிய நான் அதிக ஆவலாயிருக்கிறேன். ஹேமலதே, நமது ஸ்நேஹிதன் நரேந்த்ரன் சௌக்கியமாயிருக்கிறானென்று கேட்க நீயும் ஸந்தோஷமடையமாட்டாயோ?"

"யார்தான் ஸந்தோஷமடையமாட்டார்கள்?"

"அப்படியானால்போய் அவனைப்பற்றி விசாரித்துவா. நான்போய் வீரஸிம்ஹமாகிய ஷெர் ஆப்கனையே நேரில் பார்த்து ஆக்ராவில் ஏதாவது விசேஷமுண்டா என்றறிந்து வருகிறேன்."

அவ்வாறே ஹேமலதை மஹம்மதிய ராணியைக் கண்டுவரச் சென்றனள். அவளுடைய பல்லக்கை ஜனங்கள் வாயில்வரைக்கும் சுமந்து சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் ஸர்வாலங்கார பூஷிதையாக விளங்கும் அழகிற் சிறந்த மிஹ்ருந்நிஸா தேவிபுர ஜமீன்தாரிணியை வரவேற்றுபசரித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

எங்கு பார்த்தாலும் விளக்குகள் ப்ரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அறைமுழுவதும் அங்கங்கே படங்களும், அழகிய படுதாக்களும், உயர்தர நிலைக்கண்ணாடிகளும் வெகு விமர்சையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. பொன்மயமான ஒரு பீடத்தின்மீது ஹேமலதையை உட்காரவைத்து அம்மஹம்மதிய ஸ்த்ரீரத்னம் தான் பிறிதொரு பீடத்திலுட்கார்ந்தாள். அவளுடைய கண்கள் மந்தஹாஸ பார்வையினவா யிருந்தன. அவளு

டைய கோவை நிகர்த்த அதரங்களில் புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. பார்த்தவர்களெல்லாம் ப்ரமித்து மதிமயங்கி ஏங்கி நிற்கும்படியான ரூபலாவண்யத்தையுடைய அந்த ஸௌந்தர்யவதியின் முகத்தை ஹேமலதை சிறிது நேரம் கண் கொட்டமுடியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஸலவைக்கல்லையொத்த அவளுடைய லலாடத்தில் தோன்றும் ஆழ்ந்த தீர்க்காலோசனையையும் பிறரைத் தன்கீழ் யடக்கியாளும் அறிய வல்லமையையும் கண்ட ஹேமலதைக்கு அவளிடம் ஒருவித பக்தி உண்டாயிற்று.

"எனதினிய ஸஹோதரீ, என்னையொரு பொருட்படுத்தி இவ்வளவு பெரிய மனது செய்து நீ இவ்விடம் வந்தது எனக்குப் பெருமையா யிருக்கிறது. தேவிபுரத்து ராஜ குடும்பத்தைப்பற்றியும், அதன் நூதன தலைவரின் அருமை பெருமை நற்குணம் முதலியவற்றைப்பற்றியும் நான் அதிகமாய்க் கேள்விப்பட்டிருப்பதால் அவருடைய அழகிய மனைவியைக் காணுமல் ராஜமஹாலை விட்டகல மனம் வராதவளாயிருந்தேன். ஹிந்து மாதர்கள் எங்களைக் காணவருவது அதிக அபரூபம். உன்னுடைய அழகுக்கேற்ப உன்னிடம் அன்பும், நல்ல மனதும் குடிகொண்டிருக்கின்றன."

"அப்படிக்கன்று. என் வரவால் தாங்கள் கௌரவிக்கப்பட்டீர்களென்பது தப்பு வார்த்தை. தங்களது அழைப்பு, வரவேற்றுபசரிப்பாதிகளால் பெரிதும் கௌரவிக்கப்பட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியை நான் கொண்டிருக்கிறேன். உமது புருஷரின் ப்ரதாபத்தைப்பற்றி எனது கணவனுர் நிரம்பவும் அறிந்திருக்கிருர். உமது புருஷரைப்போன்ற சௌர்யவான் இந்தப்பக்கம் ஒருவரும் இல்லையென அவர் சொல்லுகிருர். அப்பேர்ப்பட்டவருடைய கௌரவ பட்டமகிஷியைக் காணக் கொடுத்துவைத்த எனது பாக்யமே பாக்யம்!"

"ஸஹோதரீ, உனது நேத்ரங்களைப்போலவே உனது குரலும் அதிக மனோஹரமாயிருக்கின்றது. வங்காளத்து ஸ்த்ரீகள் அதிஸௌந்தர்யவதிகள்; கருணைபொழியும் விசாலமான கண்கள், குயிலைப் பழிக்கும்படியான இனிய குரல். ஸஹோதரீ, பட்டமஹிஷியென்று மிக்க உன்னதப் பெயரிட்டழைக்க வேண்டாம். என்னை உன் ஸஹோதரியாகப் பாவித்து ஸ்நேஹ முறையாய்ப் பேசு. அதுவே எனக்குப் பரம ஸந்தோஷம்."

"ஸஹோதரீ, ராணியாகிய நீர் உமது உயர் குலம், உன்னத பதவி இவைகளுக்கேற்றபடி மிகவும் அமைதியாய்ப் பேசுகிறீர். அதுதான் நல்லவர்களுடைய ஸ்வபாவம்."

"எங்களுக்கென்ன உயர்பதவி, உன்னத அந்தஸ்து? நாங்கள் இந்நாட்டுக்குப் புதிதாய் வந்தவர்கள். எனது புருஷரை அடித்துத் துரத்திவிடவேண்டுமென்று கங்கணங்கட்டியிருக்கும் விரோதிகள் சிலர் இருக்கின்றனர். ஆதலால் உனது புருஷரைப்போன்ற வல்லமையுள்ள பெரிய ஜமீன்தாரர்களுடைய ஸ்நேஹிதம் எங்களுக்கு அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது. உங்களைப்போன்றவர்களுடைய அன்பையும் ஆதரவையும் நாங்கள் பெரிதும் நாடி நிற்கின்றோம். நான் முஸல்மானுயிருந்தாலும், உன்னைப்போன்ற நல்ல அந்தஸ்து, நற்குண நல் நடவடிக்கைகளுடைய ஹிந்து மாதர்களின் நட்பை நான் பெரிதும் பாராட்டி நிற்பவள்."

மிஹ்ருந்நிஸாவின் உத்தம அழகையும், அவளுடைய இனிய குணங்களையும், அவள் பேசிய நயமொழிகளையும், அவள் வைத்திருந்த அந்தரங்க விசுவாஸத்தையும், அவளுடைய உண்மை பாவத்தையும் கண்ட ஹேமலதை வெகு சீக்ரத்தில் அவளுடைய சிறந்த நட்டாளாய் விட்டனள். இருவரும் பரஸ்பரம் பழய நாள் நண்பர்களைப்போல் தம்முள் ஒருவருடனொருவர் மனம் விட்டுத் தாராளமாய்ப் பேசலாயினர்.

"ஸஹோதரீ, தேவிபுரத்து அதிசயங்கள், அங்குள்ள உனது வீடுவாயில், பந்துமித்ரர்கள் முதலிய க்ஷேமஸமாசாரங்களையறிய நான் ஆவலாயிருக்கின்றேன்."

"தேவிபுரத்துத் தலைவராயிருந்த எனது தகப்பனுர் சில வாரங்களுக்கு முன் மரணமாய் விட்டபடியால், இப்போது நாங்களெல்லோரும் துக்க ஸாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாயிருக்கின்றோம். எனது தாயார் மிகுதியான தன் வாழ்நாட்களை மதுராபுரி ஸ்தலத்தில் கழிப்பதாக உத்தேசித்து அவ்விடம் செல்கின்ருள். நாங்கள் அவளுடன் சென்று அவளுக்கு அவ்விடத்தில் தேவையான ஸௌகர்

யங்களை யமைத்துவைத்துவிட்டுத் திரும்பலாமென எண்ணியிருக்கிறோம்.''

''எனது அடிமைப் பெண்களும் அவ்வாறு தான் சொன்னார்கள். உனது தகப்பனாருக்குப் புத்ர ஸம்பத்து இல்லையாம். ஆதலால் உனது புருஷர்தான் அவருக்குப்பின் ஜமீன்தாரர் பதவியை ஏற்றனராம்.''

''ஆமாம், ஸஹோதரீ; என் புருஷர்தான் தேவிபுர ஜமீன்தாரரானார். அவர் எமக்கு நெருங்கின பந்துவல்ல; இருந்தாலும் எங்கள் தேவிபுர வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். எங்கள் குலாசாரப்படி எனது தகப்பனார் என் புருஷரை ஸ்வீகார புத்திரனாகக் கொள்ள நினைத்தார். ஆனால் என்னிடம் வைத்திருந்த அன்பின் பெருக்கினால் எனது தாயார் அவ்வித ஏற்பாட்டுக்கு அங்கீகரிக்காமல்போகவே, அவர்கள் என்னை அவருக்கு விவாஹம் செய்வித்தனர்.''

''ஸஹோதரீ, நீ மிகவும் இனிமையாய்ப் பேசுகிறாய். நீ கள்ளங் கபடொன்றுமறியாத பரிசுத்தையெனத் தோற்றுகிறது. நீ ஸகல ஸம்பத்துகளும் பெற்று நெடுங்காலம் சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். செல்வத்திலே பிறந்து, குணத்துக்கு வாழ்க்கைப் பட்டதுபோலவே நீ ஆயுள் முழுதும் ஸுகத்திலேயே காலங்கழித்து வரும்படி ஈசுவரன் கருணைபுரிவாராக! என்னைப்போல் ஊரூராய் அலைந்து பலவித கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக்குட் பட்ட அபாக்யவதியல்லள் நீ.''

''ஸஹோதரீ, நானோ துக்கத்தையறியாதவள், கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக்கு உட்படாதவள், ஊரூராய் அலையாதவள்! எனது தகப்பனார் மொகலாய ஆப்கானிய யுத்தங்களில் தன் நாட்டை யிழந்து சிறிது காலம் தேச ப்ரஷ்டராய்த் திரிந்துவந்தார். அப்போதுதான் நான் ஜனித்தது. நான் பிறந்து இரண்டு வருஷத்துக்குப் பின்னர்தான் நாங்கள் வீரநகரம் வந்தோம்!''

''ஹா! வீரநகரமா? யாரோ என் அடிமைப் பெண்கள்தான்போலும் அந்த ஸமஸ்தானத்தைப்பற்றி என்னிடம் சில சமயங்களில் பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த ஜமீனுக்கும் தேவிபுரத்துக்கும் அதிக தூரமா?''

''இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று அடுத்தாற்போலிருக்கிறது. ஆனால் எத்தனையோ தலைமுறைகளாக அவை இரண்டும் விரோதம் பாராட்டி வருகின்றன. பல முறை அவைகள் ஒன்றுடனொன்று கலகமிட்டுப் போரும் செய்திருக்கின்றன.''

''அவைகள் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்கள் செய்து ஒன்று கூடினதுகூட சில ஸமயங்கள் உண்டு. அல்லவா, ஸஹோதரீ?'' எனப் புன்னகையுடன் கேட்டாள் மிஹ்ருந்நிஸா.

''ஸஹோதரீ, உனது அடிமைகள் ஸகல விஷயங்களையும் உனக்குப் அப்போதைக்கப்போது சொல்லி வருகிறார்கள் போலும். நீ சொல்வது உண்மைதான்.''

''என் ப்ரிய ஸஹோதரீ, என் அடிமைகள் முழுமூடங்கள். இங்கு வருமுன் இந்த மாகாணத்தைப்பற்றியும் இம்மாகாணத்திலுள்ள வீரசூரர்கள், ஜமீன்தாரர், ஜாகீர்தாரர்கள் இவர்களைப்பற்றியும் பொதுவாய் விஷயங்களையறிய ப்ரயத்னப்பட்டேன். நீ ஏன் வீரநகரத்திலிருந்தனை? எவ்வளவு காலம் அங்கு இருந்தனை?''

''அந்தக் கதையை ஏன் கேட்கிறாய்! என் தகப்பனார்தான் தன் நாட்டையிழந்து அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்தாரென முன்னமே சொன்னேனே. அவ்வாறு அலையும்போது வீரநகரத்ததிபதி மரணமடைந்தார். பட்டத்துக்கு வரவேண்டியவன் சிறுபிள்ளை. சக்ரவர்த்தியவர்கள் என் தகப்பனாரை யழைத்து, அந்தச் சிறுபிள்ளைக்கு வயது வரும்வரையில், அந்த ஜமீன் வ்யவஹாரங்களை மேல்பார்த்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். ஆதலால் அங்கு சென்று பத்துப் பதினோராண்டு காலம் அவ்விடம் இருந்தோம். பிறகு தேவிபுரம் திரும்பிக் கைக்குவர வீரநகரத்தை விட்டுச் சென்றோம்.''

''இப்போது எல்லாம் தெரிந்தது. வீரநகரத்து வாலிபர் இப்போது யுக்தவயதடைந்து தன் ஜமீனைத் தானே பரிபாலித்து வருகிறார் போலும்!''

''இல்லை, ஸஹோதரீ, அவர் கதை வேறு'' எனக்கூறிச் சற்று நிதானித்து மறுபடியும் பேசலானாள். 'அவர் ஏதோ காரணத்தால் தேசப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டார்; யுத்தத்துக்குச் சென்று பலத்த காயம்பட்டு ஆக்ராவுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கிறார். அவரைப்பற்றி ஆக்ராவில் நீ ஏதாவது கேள்விப்

பட்டிருக்கலாமே'' என்று சொல்லும்போது கண்களில் தானே நீர் பெருக ஹேமலதை அதைப் பிறரறியாதபடித் துடைத்துக் கொள்ள வீணே முயன்றனள்.

"அவர் பெயரென்ன?"

"அவர் பெயர் நரேந்த்ரநாதர்."

அறையிலிருந்த விளக்குகள் மங்கலடைந்தன. அவைகளைத் தூண்ட இருவருக்கும் இஷ்டமில்லை. ஹேமலதையின் புருவம் சிறிது நிறம் மாறியது. பாரஸீக ஸ்த்ரீ தலைகுனிந்து பூமியை நோக்கலானாள். அவளுடைய முகம் சிறிது மாறுதலடைந்தது; ஆனால் அப்போது அவள் மனதிலெழுந்த எண்ணத்தை ஆராய்ந்தறிவது அஸாத்யமாயிருந்தது.

"முஸல்மான் ஸ்த்ரீகளாகிய நாங்கள் ஆக்ராவில் குகையிலடைக்கப்பட்டதுபோல் அடைபட்டிருக்கிறோம். வெளியுலக வ்யவஹாரங்களை நாங்கள் அறிவது துர்லபம். சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய ஸமூகத்துக்கு வந்துபோகும் புருஷர்களைப்பற்றி எங்களுக்கொன்றும் தெரிவதில்லை. ஆனால் ஜோத்பாய் மஹாராணியின் வைத்யர்கள் அவருக்குச் சிகித்சை செய்து வந்ததால் அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட எனக்கு ஸந்தர்ப்பம் உண்டாயிற்று."

"ஸஹோதரீ, அவர்கள் சொஸ்தப்படுத்தினார்களா? அவர் ஸௌக்ய மடைந்தாரா?" என்று கேட்கும்போது மிஹ்ருந்நிஸா ஹேமலதைக்கிருந்த ஆவலை யறிந்துகொண்டாள்.

மிஹ்ருந்நிஸா புன்னகை செய்து "ஸஹோதரீ, வீரநகரத்து ராஜகுமாரரைப்பற்றி நீ அதிக கவலைப்படுகிறாய் போலிருக்கிறது. அரண்மனை வைத்யர்கள் அவருடைய காயங்களை நன்றாய்க் குணமாக்கி விட்டார்கள். சக்ரவர்த்தியவர்கள் அவருக்கு நேரில் பேட்டிகொடுத்தார்கள். ராஜஸபைக்கு வரும் வீர ப்ரதாபர்களைப்பற்றிச் சிலவேளை ஸ்த்ரீகளாகிய நாங்கள் கேள்விப்படுவதுண்டு. நரேந்த்ர நாதரை நேரில் பார்த்தவர்கள், இதுவரைக்கும் அத்தகைய ஸுந்தர புருஷனை ஆக்ரா ராஜ ஸபையில்கூடக் கண்டதில்லை யெனச் சொல்லுகிறார்கள்."

"ப்ரிய ஸஹோதரீ, இந்த ஸந்தோஷகரமான ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்ததற்காகக் காருண்யமூர்த்தியாகிய அந்தப் பரமாத்மா உன்னை யாசீர்வதிப்பாராக!" ஹேமலதையால் வேறொன்றும் பேசமுடியவில்லை. கண்களில் நீர் ததும்ப அவள் வாயெடுத்துப்பேச முடியாதவளானாள். மிஹ்ருந்நிஸா இதைப் பாராதவள்போல் ஜாடையா யிருந்துவிட்டாள். ஆனால் அவள் ஹேமலதையை அரைக்கண் பார்வையாய் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹேமலதையின் நெற்றி, ரக்தம்போல் சிவக்க அவள் பட்டதும் படாததுமாய் "அவரை நான் அறிவேன்—நாங்கள் சிறுவர்களாயிருந்தபோது."

"ஆ! அவர் இப்போது நல்ல யௌவன புருஷரா யிருக்கிறாரென்றும் சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய நண்பர்களுள் அவரே சிறந்த ரூபவானெனவும் நான் கேள்விப்பட்டேன். அவ்வாறு அவர்கள் வர்ணிப்பது ஸரியா என்ற விஷயம் அவரை நேரில் கண்டிருக்கும் எனது தேவிபுர ஸஹோதரிக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம்."

"அவர் வாலிப தசையில் நல்ல அழகுடையவராய்த்தானிருந்தார். ஆனால் அந்நாள்தொட்டு நான் அவரை இதுவரைக்கும் ஒரு முறை கூடக் கண்டதில்லை."

"அவர் அப்போதே சற்றுப் படபடப்பும் ஆத்ரமும் சௌர்யமும் பொருந்தியவராகத் தோற்றவில்லையா?"

"என்னமோ, அப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டார்கள்."

"மஹா கம்பீரமானதோர் உயர்குலத்திலவதரித்த வள்ளலுக்கேற்ப அவர் பெருந்தன்மையும், நல்ல தாராள மனதுமுடையவரல்லவா?"

"ஆம். அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன்." அறையில் சற்று உஷ்ணம் அதிகரிக்கவே ஹேமலதை புருவத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

"அவர் பால்யம் முதல் உன்னை யறிவாரன்றோ? நீ சிறு பெண்ணாயிருக்கும்போதே அவர் போர்வீரன் தொழிலை நாடி உன்னை விட்டுப் போயினரல்லவா? என்மீது கோபிததுக்கொள்ளக்கூடாது. ஸாதாரணமாக ஸ்த்ரீகள் இவ்விதக் கேள்விகள் கேட்பது ஸகஜந்தானே."

இக்கேள்விகள் ஸ்த்ரீகள் ஸகஜமாய்க் கேட்கும் கேள்விகளல்ல. சற்று அநாவசியமான

கேள்விகளேயென ஹேமலதைக்கு மனதில் பட்டது. அவைகளுக்குப் பதில் சொல்ல அவளுக்கு இஷ்டமில்லை.

"ஸஹோதரீ, யுத்தப்பயிற்சி அவருடைய குலதர்மம்; ராஜா மான்ஸிங் ப்ரபுவும் கட்டளையிட்டனர். ஆதலால் அவர் போர்த் தொழிலை நாடிச் சென்றார்" எனக் கூறும் போது ஹேமலதைக்குப் புத்தி தடுமாற்றமாயிருந்தது.

அப்பாரஸீஹப்பெண் கொல்லென்று சிரித்தாள். ஹேமலதையின் தடுமாற்றம் அதிகரித்தது. "ராஜாவின் கட்டளையாயினும் ஸரி, சக்கரவர்த்தியவர்களுடைய ஆக்கினேயேயாயினும் ஸரி. அதற்காக உன்னைப்போன்ற இனிய நட்டாளைவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற அவருடைய சௌர்யமும் ஒரு சௌர்யமா?" என்றனள் மிஹ்ருந்நிஸா.

ஹேமலதை அதிக பொறுமைசாலி; மஹா சாந்தகுணமுடையவள். இருந்தாலும் அவளுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. இக்கேள்விகள் அவளுக்கு மனோ வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணின. அவள் தன் புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டாள். வ்யாதியஸ்தனுடைய வருத்தத்தைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் தன் கத்தியைப் பரபரவென்று ப்ரயோஹிக்கும் ரணவைத்யனை யொப்ப, ஹேமலதையின் மனோநிலையைத் தான் அறியாததுபோல் அம் மஹம்மதிய மாது பின்னும் அதிக க்ரூரமான கேள்விகளைக் கேட்கலாயினள்.

"என்னன்பான ஸஹோதரீ, நான் அவரைப்பற்றி அவ்வாறு அபிப்பிராயப்படுவது தப்பாயிருக்கலாம். அவர் மஹா தைர்யசாலியெனவும் நம்பினோரைக் கைவிடாத உத்தமரெனவும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு வேளை அவர் இன்னும் தன் பால்ய ஸ்நேஹிதையை மறந்துவிடவில்லை போலும்! அவர் இன்னும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவில்லையாமே."

ஹேமலதை இனிப் பொறுக்கமுடியாதவளாய்த் தன்னிடத்தை விட்டெழுந்தாள். அவளுக்கு மயக்கமாயிருந்தது; அவ்வறையும் அங்கு நடந்த ஸம்பாஷணையும் அவளுக்குப் பெரிதும் கஷ்டமாயிருந்தன. மிஹ்ருந்நிஸாவுக்கு வந்தனம் புரிந்து நீடுங்கிய குரலாய்ப் பேசலானாள்.

"ராணிஸாஹிபா, நாழிகையாகிறது. எனக்குப் போய்வர விடையளிக்கவேண்டும். எங்கள் வழக்கங்களை நீர் அறியாதவர் போலும். எங்களுள் புருஷர்கள் தம் நாயகிகளையாவது பெண்மணிகள் தமது புருஷர்களையாவது ஸ்வயமாய் நாடுவதில்லை. எங்கள் பெற்றோரே எங்களுக்குப் புருஷர் பெண்சாதிகளை நிச்சயம் செய்வார்கள். அவர்கள் நிச்சயித்த புருஷருக்குத் தர்மபத்னியாக ஒழுகவேண்டுவது எங்கள் கடமை. எங்கள் மதம் போதிப்பதும் அவ்வாறே. பெற்றோர்கள் நிச்சயித்த புருஷரைத் தலைவராகக்கொண்டு அவர் மனங்கோணாமல் நடந்து, நல்ல பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீக்கேற்ப நடந்துகொள்ளும் பெண்மணிகள் என்றைக்கும் பகவானுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரராகிறார்கள்."

ஹேமலதையின் மனோநிலைமையை நன்குணர்ந்தும் மிஹ்ருந்நிஸா மனமிரங்கவில்லை. ஹேமலதை கடைசியாய்க் கூறிய மொழிகளின் பொருளை நன்றாய் க்ரஹித்தும் மரணாவஸ்தையிலிருக்கும் ஒரு சிறிய பக்ஷியை வேடிக்கையாகப் பின்னுமதிகமாய்த் துன்புறுத்தும் பூனையைப்போல் மிஹ்ருந்நிஸா தன் அன்பான ஸஹோதரியை இன்னும் விட்டபாடில்லை.

"தேவிபுரத்து ஸுந்தரியே, உட்கார். இன்னும் சற்று நேரம் இருந்துவிட்டுப் போகலாம். இவ்வளவு சிரமப்பட்டு வந்து, இத்தனை சீக்ரம் போய்விடுவதா. உனது மதபோதனைகள் அனைத்தையும் நான் அறிவேன். எங்கள் மதம் சொல்வதற்கும் அதற்கும் அதிக வித்யாஸமில்லை; ஆனால் எங்கள் முல்லாக்கள் புருஷர்கள் தங்களிஷ்டமானவர்களை மணம் புரிந்து தங்கள் மனப்போக்கின்படி போவதைத் தடைசெய்வதில்லையல்லவா, ஸஹோதரீ?"

"அவ்வாறு மனம்போன போக்கெல்லாம் போவது அதர்மமான கார்யம்; பாபத்துக்கிடமானது. பிறர் மனைவியைப்பற்றி நினைப்பது கூட தர்மவிரோதமான கார்யம்."

"ஸஹோதரீ, மனிதர்கள் பாப ஸ்வபாவமுடையவர்கள் அன்றோ? தம் கையை விட்டகன்று பிறர்வசப்பட்ட நாரீமணிகளைப்பற்றி அவர்கள் நினைக்காமலிருப்பார்களா? நான் சொல்வது ஆச்சர்யமாயிருக்கலாம், அவ்வாறு

விவாஹமான பெண்மணிகள்கூட சில வேளை களில் தங்களுடைய உருவத்தையும் ஸௌந் தர்யத்தையும் மறவாது சிந்தனைசெய்யும் பழய நண்பர்களை மன்னிக்கிறார்கள். இது உண்மை யன்றோ?''

இம்மொழிகள் ஹேமலதைக்குக் கர்ணகடோ மாயிருந்தன. ப்ரதி வார்த்தையும் அவள் மனதில் அம்புபோல் பாய்ந்தது. ஒரு வேளை மிஹ்ருந்நிஸா சொன்னது உண்மைதானோ, என்னமோ. ஹேமலதைக்குக் கோபமும் ரோஷமும் அஸாத்யமாய் வந்துவிட்டது. ''நீர் இவ்வாறு பேசுவீர்களென்று நான் சிறிதும் எண்ணியிருக்கவில்லை. நீர் தெரிவித்த ஸந் தோஷ க்ஷேமஸமாசாரத்துக்காக நான் வந்தனம் புரிகிறேன். இப்போது போக விடை கொடும்'' என்றாள் ஹேமலதை.

மிஹ்ருந்நிஸா தன் விளையாட்டை யொழித் துவிட்டு ''ஸஹோதரீ, உட்கார். ஒரு வார்த் தை கேட்டுவிட்டுப் போகலாம். நான் நேரில் நரேந்த்ரநாதரை இக்கண்களால் பார்த்துள் ளேன். எங்கு கண்டேன், எவ்வாறு கண் டேன் அதைப்பற்றி அவசியமில்லை. நான் இதுவரைக்கும் எத்தனையோ அரசிளங்குமரர் களையும் ப்ரபுக்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் உனது பால்ய நண்பரைப் போன்ற யதார்த்தவாதியையும் வீரபுருஷனையும் கண்ட தில்லை. ப்ரிய ஸஹோதரீ, எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் நான் தீரமாய்ச் சொல்வேன், அவர் இன்னும் தன் பால்ய ஸ்நேகிதையான பெண் மணியை மறக்கவில்லை.''

ஹேமலதை உடல் முழுவதும் நடுங்கினாள்; அவளுக்கு மூர்ச்சையாகும்போ லிருந்தது. பதில் சொல்ல நாவெழவில்லை.

''உனது பூர்வ சரிதையையும், நரேந்த்ர நாதருடைய பூர்வ வ்ருத்தாந்தத்தையும் அறிய மனங்கொண்டு கேட்ட கேள்விகளால் உன் மனம் வருந்தியதுபோலும். அவ்வாறு செய் திருந்தால் மன்னிக்கவேண்டும். அவைகள் கேவலம் ஸ்த்ரீ ஜாதியின் நச்சுஸ்வபாவத்தால் பிறந்த கேள்விகளுமன்று; அல்லது உன் மனதைத் துன்புறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டவையுமல்ல; உன் அந்தரங்கங்களைக் கண்டறிய வேண்டுமென்ற துர் அவா கொண் டவளுமல்லள். நான் அறிந்த ஒரு ஸ்த்ரீயின் சரித்ரமும் உன்னுடைய சரித்ரமும் விதிவசத் தால் பல அம்சங்களில் ஒத்திருக்கின்றன.''

சற்றுநேரம் இருவரும் வாய்திறக்கவில்லை. விளக்குகள் அதிக மங்கலாயிருந்தன. அவ் வாறு அதிசயமாகப் பேசும் அந்த ஸ்த்ரீயின் முகம் ஹேமலதைக்கு நன்றாய்ப் புலப்பட வில்லை.

''இந்த ஹிந்துஸ்தானத்திலேயே இணை யில்லாத உன்னத பதவியோனாகிய ஒருவரால் காதலிக்கப்பட்ட ஒரு ஸ்த்ரீயை நான் அறி வேன். அவள் இப்போது இன்னொருவரை மணம் புரிந்திருக்கிறாள். ஆனால் அவளு டைய காதலர் இன்றைக்கும் அவளது ஞாப கமாகவே யிருக்கிறார்.''

ஹேமலதை புறப்பட எழுந்தாள்.

''எனது ஹிந்து ஸஹோதரியே, ஹிந்துக் களுள்ளும் மஹம்மதியர்களுள்ளும் இதற்கு முன் இவ்வித ஸம்பவங்கள் நடந்திருக்கின் றன. இன்னும் உன் அந்தரங்கங்களையறிய நான் நாடவில்லை. என்னால் உண்டான மன வருத்தத்துக்காக நீ என்னை மன்னிக்கவேண் டும். ஆனால் உன் சரித்திரத்தில் எனக்கு ஒரு வித அக்கறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உன் சரித்ர மும்—நான் சொன்னேனே அந்த ஸ்த்ரீயின் சரித்ரமும்—அநேகமாய் ஒத்திருக்கின்றது. அவள் தான் இப்போது மணம்புரிந்திருக்கும் நாயகனிடம் அதிக ஆசைகொண்டு அவர் மனதுக்கிசைந்த தர்மபத்னியாய் விளங்குகின் றாள். ஆனால் அவள் கொஞ்சத்தில் இழந் தாள் இப்பூவலகில் ஸரிஸமானமற்ற நவ ரத்ன ஸிம்ஹாஸனமொன்றை!''

ஷெர் ஆப்கனை மனப்பூர்வமாய் உள்ளன்பு டன் நேசித்து அவருடைய தர்ம பத்னியாயி ருந்தும் தனக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அந்தஸ்தை அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டி ருந்த மிஹ்ருந்நிஸா இவ்வாறு தன் மனதிலுள் ளதை வெளிக்குச் சொல்லி முடித்தாள். தன் விருந்தாளி தன்னை விட்டகன்ற பின்னர், அவ்வறையின் மங்கிய ஒளியில் ஏகாந்தமாய் உட்கார்ந்து அம்மாது சிரோமணி இன்னும் தான் ஆசியா கண்டத்து ப்ரபலமான பாரத வர்ஷ ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்கக்கூடு மென்று கனவு கண்டனளா?

மாதவீகங்கணம்
மூன்றாம் பாகம் முற்றிற்று.

மாணவர் பக்கங்கள்
STUDENTS' PAGES
S. S. L. C. 1913

III. Translate;—

The spot where she left me was a very deep valley encompassed on all sides by mountains, that seemed to reach above the clouds, and so steep, that there was no possibility of climbing them. As I walked through this valley, I perceived it was strewn with diamonds, some of which were of a surprising size. I took pleasure in looking upon them; but shortly saw at a distance such objects as greatly diminished my satisfaction, and which I could not view without terror, namely, a great number of serpents, so monstrous that the least of them would have swallowed an elephant with ease. They retired in the day-time to their dens and came out only in the night.

I spent the day in walking about in the valley resting myself at times in such places as I thought most convenient. When night came on, I went into a small cave, where I thought I might repose in safety. I secured the entrance which was low and narrow with a stone large enough, to protect me from the serpents, but which yet allowed a little light to pass into the cave. I supped on a part of my provisions, but the serpents, which began hissing round me, put me into such extreme fear that I did not sleep. When day appeared, the serpents retired and I came out of the cave trembling. I can justly say that I walked upon diamonds, without feeling the least desire to possess them. At last I sat down and, notwithstanding my apprehensions, after making another meal off my provisions, I fell asleep, for I had not once closed my eyes during all the previous night.

என்னை அவள் விட்டுப்போன இடம் மேகமண்டலத்தைத் தாண்டி அப்பாற்பட்டு உயர்ந்துள்ளதுபோலத் தோற்றும் மலைகளால் சூழப்பட்ட மிகுந்த ஆழமான பள்ளத்தாக்காக விருந்தது. மலைகளும் மிகச் செங்குத்தாக விருந்தன. ஆதலால் அவைகளை ஏறித்தாண்ட முடியும் என்ற எண்ணத்திற்கு இடமே இல்லை. இப்பள்ளத்தாக்கின்வழி உலாவிப் பார்க்கையில் வைரக்கற்கள் அங்கு ஏராளமாக இறைந்து கிடந்ததைக் கண்ணுற்றேன். அவைகளில் சில வியப்புண்டாக்கத்தக்க பருமனுடனிருந்தன. அவைகளைக் கண்ணாரக் காணுவதிலேயே எனக்கு மிகக் களிப்புண்டாயிற்று. ஆனால் உடனே இந்த திருப்தியைமிகக் குறைத்துவிடக்கூடியவை கொஞ்ச தூரத்தில் என் கண்முன் தோன்றின. அவைகளைக் கண்டதும் மிகுந்த பயமும் நடுக்கமும் உண்டாய்விட்டன. அவை கூட்டமாகக் காணப்பட்ட பல பாம்புகளே. அவைகள் மிகப் பெரியவைகளாகவும் காணப்பட்டன! அவைகளுள் மிகச் சிறியவையாகக் காணப்பட்டவைகள் ஒரு யானையை வெகு எளிதாக விழுங்கிவிடும் தன்மையுடனிருந்தன. அவைகள் பகற்பொழுதில் தமது குகைகளில் சென்று அடைந்திருந்து இரவில் மாத்திரம் வெளிப்பட்டுலாவின.

அப்பள்ளத்தாக்கில் நாற்புறமும் உலாவிக்கொண்டு, இடையிடையே எனக்கு இசைந்தனவாகக் காணப்பட்ட விடங்களில் இளைப்பாறி அந்தப் பகல் முழுவதையும் கழித்தேன். இரவு வந்து மூடிக்கொண்டதும் அச்சமின்றி உறங்கக்கூடியது என்று எனக்குத் தோன்றிய சிறு குகையுள் புகுந்துகொண்டேன். தாழ்ந்தும் குறுகலுமாக அமைந்திருந்த குகையின் வாயைப் பாம்புகள் நுழையவொட்டாதபடி தகுந்த பருமனுடைய கல்லால் அடைத்துவிட்டேன். ஆனால் வெளிச்சம் குகையுள் வந்து தாக்கவேண்டிய இடுக்குக்கள் அந்த கற் கதவில் காணப்பட்டன. நான் கொண்டுவந்த உணவில் கொஞ்சம் உட்கொண்டேன் ஆனால் என்னைச் சுற்றிப் பாம்புகள் சீறத் தொடங்கிவிட்டபடியால் பயத்தால் எனக்கு அன்றிரவு உறக்கமே பிடிக்கவில்லை. பொழுது விடிந்ததும் பாம்புகள் ஒதுங்கிவிட நடுநடுங்கிக்கொண்டு நான் குகையை விட்டு வெளியேறினேன். வைரங்களை எடுத்துக் கொண்டுவிடவேண்டுமென்ற ஆவல் கொஞ்சங்கூட இல்லாமலே நான் அப்பொழுது அவைகள் மேலேயே நடந்து உலாவி வந்தேன் என்று நன்றாகக் கூறிவிடலாம். முடிவில் ஓரிடத்தில் வந்து உட்கார்ந்து, இன்னொரு முறை என் உணவு மூட்டையிலிருந்து கொஞ்சம் எடுத்து உண்டேன். முன்னிரவில் ஒருதரம்கூடக் கண்கொட்டாமலே இருந்துவிட்டபடியால், எவ்வளவு அச்சமிருந்தபோதிலும் தூக்கத்தில் முழுகிவிட்டேன்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

நகுஷன் சரித்திரம்

3. திண்டாடி நல்லுணர் வுற்றது

நகுஷனுக்கு, முன் காட்டியபடி, கோதானச் சிறப்பு விளங்கியதும், முன்னைவிடப் பல மடங்கு வைதிக கர்மாக்களை ஒழுங்காக விடாது பின்பற்றப்பேராவல் உண்டாயிற்று. ஆனால் விஷய ஸுகப்பற்று மாத்திரம் அவனை விட்டு விலகிய பாடில்லை. இதை முன்னிட்டு ஸ்வர்க்கத்தில் சிறந்த ஸுகம் வந்தமைய வேண்டியதற்கு பல வைதிக கர்மாக்களைத் திடமான விஷயஇச்சையுடன் அவன் செய்து வந்தான். இதனால் இவன் கர்மப்பிடிப்பும் ஒழுங்குமீறாச் சிறப்பும் பலவிதமான தேவவர்க்கங்களுக்கும் நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது.

இப்படியிருக்கையில், இந்திரனுக்கு விருத்ராஸுரவதத்தால் ப்ரஹ்மஹத்தித்தாக்கு ஏற்பட, அவன் தன்னிலையை விட்டுவிலகிப் பயந்து ஒரு பெரிய குளத்தில் தாமரைத்தண்டுள் மறைந்து வாழும்படி நேரிட்டது. அக்காலத்தில் தேவதைகள் தமக்கு ராஜனில்லாது வருந்தி, நகுஷன் பெருமையில் ஈடுபட்டு அவனையே தமக்கு இந்திரனாக இருந்து பழைய இந்திரன் வந்து சேருமளவும் அரசாளும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். அதற்கு நகுஷன் தனக்கு அந்தப் பெரிய பதவியைத் தாங்கும் ஆற்றல் இல்லையென்று தயங்கி நிற்க, தேவதைகள் எல்லோரும் தமது தபோபலத்தால் நகுஷனுக்கு அவசியமான சீரும் சிறப்பும் ஆற்றலும் ஏற்படும்படி அனுக்ரஹித்து அவனையே இந்திரனாக்கினர்.

இம்மாதிரியான கிடைப்பதற்கரிய மேலான பதவி வந்ததும், அவனிடமிருந்த விஷயப்பற்று வரம்பு மீறி, அவனைக் கெடுக்கத்தொடங்கியது. ஏதோ சிறுகாலம் தேவதைகள் பலத்தால் அவன் இந்திரபதவிக்கு வந்தும், இந்திரன் கடமைகளை ஸரிவரச் செய்து முடித்து வரம்புள் நின்று சிறப்புற்று விளங்கி மேல் போகவேண்டிய வழிக்குத் தகுந்தவைகளைத் தேடிக்கொள்ளாது, ‘நான் முன் செய்துள்ள ஸத்கர்மாக்களின் பல காலம் இதுதான். இப்பொழுதே எல்லா ஸுகங்களையும் அனுபவித்துவிடவேண்டும். இத்தருணம் தப்பினால் எத்தருணம் வாய்க்குமோ’ என்று அவன் எண்ணமிடத் தொடங்கிவிட்டான். இப்படியிருக்கையில், இந்திரன் பெண்சாதி இந்திராணி அவன் முன் தென்பட, தான் அவளை மனைவியாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பேராசை அவனுக்கு வந்துவிட்டது. அப்படிச் செய்துகொள்வதுதான் தன் முயற்சிகளுக்கெல்லாம் தக்கபலனென்று அவனுக்கப்பொழுது பட்டது. உடனே அச்சசீதேவியைத் தன்னிடம் கொண்டு விடும்படி தேவதைகளுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

தேவதைகள், அவன் அப்படிச் செய்யலாகாது, என்று பலவாறாக, அவன் நிலை, இந்திரன் கஷ்டகாலம், இந்திராணியின் கற்பு இவைகளை எடுத்துக் கூறிப் பார்த்தனர். நகுஷனுக்கு அந்தத் தொழிலால் சிறப்பொன்றும் வாராமலிருப்பதோடுங் கூட, பிறன் மனைவியைக் கைப்பற்றிய கொடிய பாபம்கூட வரும் என்ற புத்திமதியும் கூறினர் தேவதைகள். என்ன சொல்லியும் நகுஷனுக்குத் தன் கெடுமதி விளங்கவே இல்லை. அவன் பலவிதமாகத் துர்க்கக்ஷிகள் பேசி எப்படியாவதுஇந்திராணியைத் தன் மனைவியாக்கிவிடத்தான் வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தான்.

என்ன செய்வதென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் இந்திராணியையே தேடிச் சென்றனர் தேவதைகள். அவள் தேவ குருவான ப்ருஹஸ்பதியிடம் போய்ச் சரணம் புகுந்திருந்தாள். ஆசார்யன் வீட்டிற்குத் தேவர்கள் போய் நகுஷன் பிடிவாதத்தை எடுத்துக் கூறி, இந்திராணியை நகுஷன் முன் கொண்டு போகாமல் எப்படியிருப்பது என்று ஆலோசிக்கலாயினர். ப்ருஹஸ்பதியும், இப்படிக் கற்புக் குலையும் ஆபத்து வேளையில் தம்மிடம் வந்து சரணம் புகுந்த சிஷ்யவதியைத் தாம் கைவிட முடியாது என்று தடுத்துவிட்டனர். இவர்கள் எல்லோரும் கூடி வாதாடியதில் இந்திராணியை நகுஷனிடம் அழைத்துச் சென்று ஒரு வருஷம் தவணை கேட்கும்படி செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்ற தீர்மானம் பிறந்தது. ப்ருஹஸ்பதியும் இதற்கு முடிவில் இணங்கினர்.

இந்திராணியும் குரு உத்தரவைத் தலைமேல் கொண்டு நகுஷனிடம் சென்று, ‘ஐயா !

உமது கருத்திற்கிசைய எனக்கு ஒரு தடையுள்ளது. என் புருஷன் இருக்குமிடம் தேடி யுணர முயற்சிக்க ஒரு வருஷம் இடைவெளி தரவேண்டும். அதற்குள் அவரைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவரவில்லையாகில் உமக்கு மனைவியாகத் தடையொன்று மிராது. சற்றுப் பொறும்' என்று மிகுந்த மினுக்குடன் பேசி முடித்தாள். இவள் குரலைக் கேட்டதுமே நகுஷன் மயங்கிவிட்டான்; இவளைக் கண்கொண்டு நன்ருகக் கண்டதும் மெய்ம்மறந்திட்டான். 'உன் கருத்துக்கிணங்கத் தடையில்லை' என்ற மொழி அவன் காதில் விழுந்ததும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிவிட்டான்' அப்படியே செய்யலாம்' என்று இசையாதிருக்க அவனால் எப்படிமுடியும்!

அன்று முதல் இந்திராணி விரதானுஷ்டானம் தொடங்கி, அதில் முன்தோன்றிய தேவதை உதவியால் பரிசுத்தமடைந்து, காலத்தை எதிர்பார்த்துத் தாமரைத் தண்டுள் ஒளித்திருந்த தன் கணவனை நேரிடக்கண்டு, வெளி வந்து தன்னைக் காக்கும்படி வேண்டினுள். அதற்கு அவன் 'காலம் எனக்கு இப்பொழுது இசைந்ததாயில்லை. நகுஷன் எப்பொழுது உன்னை விரும்பித் தன்தொழில் கருதாதிருக்கத் தொடங்கி விட்டானே, அப்பொழுதே அவனுக்குக் கெடுங்காலம் வந்துவிட்டது. அவன் விலகினல்தான் நான் வெளிவர முடியும். தேவதைகளே பார்த்துப் பதவி தந்துள்ள நகுஷனை நானுகத் திடீரென்று எப்படி நீக்குவது? அவர்களேதான் அதைச் செய்யவேண்டும்' என்று கூறித் தன் மனைவியைத் தேற்றினன். 'இப்படிநீரும் இப்பொழுதுகைவிட்டால் என்கதி என்ன?' என்று மன்ருடினுள் இந்திராணி. அப்பொழுது இந்திரன், 'நான் உன்னிடம் வருகையில் அதிகார தோரணையில் பல்லக்கேறி பெரிய தேவதைகள் ரிஷிகள் முதலியவர்களால் சுமக்கப்பட்டுவருவதுபோல அவனையும் உன்னிடம் வரச்சொல்லிஇணங்கிவிடு. அவன் கொடுமை அவனையே மாய்த்துவிடும், பின்னர் நான் வந்துவிடுகிறேன்' என்று யுக்தி சொல்லிக்கொடுத்தான்.

இதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து இந்திராணி நகுஷனிடம் வந்து 'எங்கு தேடியும் என் காரியம் கைகூடவில்லை. இனி உமக்கு நான் மனைவியாக வேண்டியதுதான், நீர் பழைய இந்திரன் தேவதைகளாலும் ரிஷிகளாலும் சுமக்கப்பட்ட பல்லக்கில் என்னிடவரும் அதிகார தோரணையில் கூடிய சீக்கிரம் வரலாம்' என்று கூறிவிட்டுத் தன் இருப்பிடம் சென்ருள். உடனே நகுஷன் இந்திரனை இந்த மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் மிஞ்சிவிட எண்ணி, ஸப்த ப்ரஹ்மருஷிகளையே தன் மணப்பல்லக்கைச் சுமக்க ஏற்பாடுசெய்து புறப்பட்டான், இந்திராணியைப் பெண்டாள. அதிகாரச் சிறப்பைத் தாமாக ஏற்றிவைத்த ரிஷிகளும் இதற்கிணங்கினர். போகும் வழியில் ரிஷிகள் கேட்ட வைதிககேள்விகளுக்கு இறுமாப்பான அவைதிகப்பதில் நகுஷன்கூற, அவர்களுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அகஸ்தியர் மெதுவாக நடந்ததையும் அதிகமாகப் பேசியதையுமுணர்ந்த நகுஷன் வேகமாகப் போ என்று பொருள்பட, 'ஸர்ப்ப, ஸர்ப்ப' என்று கூறி அவர் தோளில் தன் காலையும் வைத்துவிட்டான். நகுஷன் செய்த புண்யங்கள் எல்லாம் இதனுல் ஓய்ந்ததைக் கண்ட அகஸ்தியர் அவனுக்குச் சாபரூபமான அனுக்ரஹம் செய்யக்கருதி 'நீ பெரும் மலைப்பாம்பாகக் கடவாய்' என்று கூறிவிட்டார். அங்கிருந்தே நகுஷன் மலைப்பாம்பாக பூமியைநோக்கி விழத்தொடங்கினுன் உடனே அவனுக்கு. விஷயானுபவப்பற்றுக் கழன்றது. 'எனக்கென்ன கதி?' என்று கதறினுன் அகஸ்தியரை நோக்கி. அதற்கவர், 'போகலாம் ஹிமாலயத்தை நோக்கி விழு. உனக்குப் பகலில் மூன்ரும் ஜாமத்திற்குமேல் கிடைக்கும் இரையை உண்டு காலங்கழி. அந்தக் காலத்தில் என்ன பலமுடைய ப்ராணியும் உன்னிடம் அகப்பட்டால் சக்தியிழந்து உனக்குட்படும். அப்படி வெகுகால மிருந்தபின்னர், ஜீவேச்வரப் பொருத்தமுணர்ந்த ஒருவன் உன் கேள்விகளுக்குப் பதிலுரைக்க ஐயம் தீர்ந்து ஈடேறக் கடவாய். பட்டுத்தான் தீரவேண்டும் உன் பாப வேகம்' என்று கூறினர் அகஸ்தியர்.

இதனுல் விஷயஸங்கப்பற்றின் கொடுமை விளங்கிவிட்டது நகுஷனுக்கு. மேலும், பல ஸத்கர்ம பலத்தால் ஸ்வர்க்கம் புகுந்தும், தன்னை விஷய ஆசை கழுதையாக்கி விட்டதே என்று நன்ருக அவனுக்குத் தோன்றிவிட்டது, இந்தக் கஷ்ட ஸமயத்தில். ஸ்யூமரச்மி வேதநுட்பம் கூறியது, நன்ருக ஞாபகம்

வந்தது அப்பொழுது அவனுக்கு. உலகிலுள்ள ஸுகங்கள் எல்லாம் ஒரு வரம்புக்குட்பட்டு அடிக்கடி துக்கங்களுடன் கலந்து வருவதால் அவனுக்கு உலக விஷயங்களில் தன் விஷயப்பற்றின் பலம் வெளிப்படவில்லை. அவைகளை அவனால் தகுந்த முகாந்தரத்தால் துக்கமென நீக்க முடிந்தது. துக்கக்கலப்பே இல்லாத ஸ்வர்க்க ஸுகங்களைக்கண்டதும் அவனுக்கு இந்த விஷயப்பற்று முழுபலத்தோடுவெளிப்பட்டு அவனுக்கதன் கொடுமை விளங்கும்படி செய்துவிட்டது. சிறு லஞ்சங்கள் வாங்காது காலம் தள்ளிய சில உத்யோகஸ்தர் லக்ஷக் கணக்கான தொகைக்கு ஈடுபட்டுக்கெடுவதுபோல ஆயிற்று நகுஷன் கதி. ஸ்யூமரச்மியும் கபிலரும் வெகுகாலம் வாதாடியதின் நுட்பம் இப்பொழுதுதான் நன்கு விளங்கியது இவனுக்கு—"வீணாக அரிய வைதிக கர்மாக்களை அனுஷ்டித்தும் அவைகளின் சிறந்த பலனை அடைய முடியாமற்போயிற்றே! குங்குமம் சுமந்த கழுதைக்கும் நமக்கும் என்ன பேதம்? குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு விட்டோமே! ஸ்வர்க்க விஷய ஸுகத்திற்கும் உலக ஸுகத்திற்கும் அதிக பேதம் காணோமே! ஸ்வர்க்கத்தில் ஸுகம் அதிகம் என்றால் அதன் முடிவில் ஏற்படும் துக்கமும் உலக துக்கத்தைவிட அதிகமாகத் தானே உள்ளது. இவ்வளவு திடீரென்றும் இவ்வளவு கொடுமையுடனும் உலகில் துக்கங்கள் வருமா? உலக விஷயங்களை வெறுத்துத் தள்ளிவிட்டபடியால் நமக்கு மேல் நீங்கா ஸுகம் வந்துவிடும் என்றல்லவா, மதிமோசம் போனோம். ஸ்வர்க்கம் சென்றும், அங்கிருந்து நழுவாது மேலே உயரப்போவதற்கு வேண்டிய, ஸ்வர்க்க விஷயப்பற்றையும் வைதிக கர்மாக்களால் அறுக்க முயலாது நமது வாணாளை வீணாளாக்கி, கொடிய பிராணியின் பிறவியை அடைந்துவிட்டோமே! இனியாவது எவ்வித விஷயப்பற்றுக்கும் இடங்கொடாது, 'நம்மை இதிலிருந்து 'ஜீவேச்வரப் பொருள் உணர்ந்தவன் நம் கேள்விகளுக்கு பதிலுரைத்து ஈடேற்ற எப்பொழுது வருவான்' என்று எதிர்பார்த்திருப்பேன், உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு" எனத் தீர்மானித்து இமயமலைச் சாரலில் நாளெண்ணி வருந்திவந்தான் மலைப்பாம்பான நகுஷன்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES PAGES

தமயந்தி : (7) பொறுமை

'விண்ணரசர் நிற்க வெறித்தேன் மணமாலை
மண்ணரசர்க் கீந்த மடமாதின்—எண்ணம் [மை
கெடுக்கின்றேன் மற்றவடன் கேள்வனுக்குங் கீழ்
கொடுக்கின்றேன்' என்றான் கொதித்து.

தமயந்தி நளனை மாலையிட்டதும், அவளது ஸ்வயம்வரத்திற்கு வந்திருந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தமது இருப்பிடத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, அவர் வழியில் கலிபுருஷன் துவாபரனுடன் எதிர்வரக் கண்டனர். அவனை அவர் யாது காரணத்தால் பூலோகஞ் செல்வதாகக் கேட்டனர். அதற்கு 'அங்கு விதர்ப்ப தேசத்து அரசன் வீமனது மகளாகிய தமயந்திக்கு ஸ்வயம்வரம் நடப்பதாகக் கேள்வி. அவள் அழகிற்கு அழகு செய்பவளாம், அவளை வரிக்க நான் செல்கின்றேன்' என்று கலி பதில் கூறினன். இதைக்கேட்ட இந்திரன், "நாங்களும் அங்கேதான் சென்றிருந்தோம். தமயந்தி, நளனென்னும் உத்தமகுணம் வாய்ந்த நிஷதநாட்டிற்கரசனைக் கணவனாக வரித்தனள், ஸ்வயம்வரம் முடிந்துவிட்டது. ஆகையால் நாங்கள் எங்களது இருப்பிடம் அடையப்போகிறோம்" என்று சொல்லித் தம்முடன் வரும்படி கலியையழைத்தான்.

கலிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "பலே பலே! எந்தப் பெண், தேவர்கள் தனது கரத்தை விரும்பியிருக்க, அவர் முன்னேயே, சிறிதும் வணக்கம் பயம் இல்லாது,மனிதனைத் தனது கணவனாக வரிப்பவள்? அப்பேர்ப்பட்டவளைச் சும்மா விடலாகாது; தண்டித்தல் பரம நியாயம். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கலி ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

"கலிபுருஷ! உனது கோபமடாது. அந்தத் தமயந்தியும் நளனும் ஒவ்வொருவரும் உத்தம குணத்தினர். அவர்மேல் கோபித்தல் இம்மூவுலகும் தாங்காது. நளனோ

வாய்மையும், செங்கோல் வளனும், மனத்தின்கண்
தூய்மையும், கொற்றமும், தோள்வலியும்,—

பொருந்தியவன். தமயந்தியோ இம்மியுங் கற்புத் தவறாதவள்; அவள் எங்கள் முன்புதான் நளனை

வரித்தனள்; எங்களது உத்தரவின்மேல்தான் வரித்தாள். நளனை நாங்கள் பரீட்சித்திருக்கிறோம். அவன் மகா ஸத்தியஸந்தன்; நடுநிலை தவறாதவன். அவனது மணத்தைக் காண நாங்கள் களிப்புற்றோம்; ஒவ்வொருவரும் அவனது குணத்திற்கு வியந்து பலவரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறோம். நளனைக் கண்டால் கல்லுங் கனியும்; அவனது பெருமை அத்தகையது. அவனிடம் வெறுப்புக் கொள்வது உமதுபெருமைக்குக்குறைவன்றோ? எவன் தரும வழியில் நடந்து, நியாயமுணர்ந்து, சாஸ்திரங்களின் உட்கருத்தை ஆராய்ந்து, பொதுஜன ஸுகத்தை நாடி, ஜீவஹிம்ஸை தவிர்த்து, பொய்யுரை தெரியாது, தீயதொழித்து, இன்பமளித்து, நன்மை ஓங்க, நிச்சய மனத்துடன், விடாமுயற்சி, பொறுமை, சாந்தம், சீலம், செம்மை, ஆசாரம், பெரியோர் வழிபாடு முதலிய அநந்த நற்குணங்களுடன், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலக் காப்பாற்றி உலகை ஆள்கிறானோ, அவனிடத்துப் பெருமையும் அன்பும் பாராட்டாது, வெறுப்பும், கோபமும், பொறாமையுங் கொள்வது தகுமா? அது தேவரிடத் திருத்தலும் ஆமா? மேலும், தமயந்தியோ தேவர்களை விரும்பினும் பெறக்கூடிய நிலையிலிருந்தும், தான் மனத்தால் வரித்த கணவனை விட்டு அவரை அடைவது பாதிவிரத்யமாகாதெனப் பல்விதமும் எங்களைத் துதித்து நளனை மாலையிட்டவள். அவளிடம் பகைகொள்வது தகாது; உமது செயலை யொழியும். மேலும்,

அருந்ததிக் கற்பின் நல்லாள்
அரசிளங் குமரன் தன்னைப்
பிரித்திட வியற்றிப் பின்னர்ப்
பெருவது தீமை யன்றோ
விரிந்தநாற் கேள்வி என்னும்?
பிறர் மனை விழைய உள்ளம்
பொருந்திய தெவன்கொல்? கல்லாப்
புல்லரின் புகழின் மிககாய்!

ஆகையால் பிறன்மனைவியையடையவிரும்பும் கெட்ட எண்ணத்தை விட்டுவிடு. வினையை நினைப்பின், நினைத்தவர்க்கே வினைவரும் அன்றோ? அவ்வாறு செய்பவன் தானே அழிகிறான் அல்லவா? நளனுக்கும், அவன் கற்பின் மனைவிக்கும் கெடுதி செய்ய நினைப்பவர் நரகவேதனைக் குட்படச் சித்தமாயிருக்கவேண்டும் கண்டாய்! ஆதலால், கலிராஜனே! உனது எண்ணத்தை விட்டொழியும்" என்று இந்திரன் வெகு தூரம் அவனுக்குச் சொன்னான்; பின் தன்னுடன் வந்த தேவருடன் தேவலோகஞ் சென்றான்.

அவர் சென்றதும் துவாபரனுடன்,

'செருக்கதிர்வேல் கண்ணியுடன் தேர்வேந்தன் கூட
விருக்கத் தரியேன்; இவரைப்—பிரிக்க
உடனே!' என்றான் உடனே பிறந்த
விடநாகம் அன்னான் வெகுண்டு.

இவ்விதம் அடக்கமுடியாக் கோபத்துடன், கண் சிவந்து தீப்பொறி பறக்க, மனங்கொதித்து, மேலும் "எனக்கு ஆத்திரம் பொறுக்க முடியவில்லை. அந்நளனை நாட்டைவிட்டு ஓட்டுவேன். அக்காதலர் இருவரும் கனவிலும் சுகமறியாத விதம் காற்றில் பறக்கச் செய்வேன். உம்மால் ஓர் உதவி எனக்கு வேண்டும்" என்று சொன்னான்.

தீய சிந்தையில் ஒன்றுபட்ட துவாபரனும், கலிராஜன் கேட்டவிதம் சொக்கட்டான் காயில் புகுந்து அவனுக்கு உதவிசெய்ய ஒப்பினான். இவ்விதம் இவன் ஒப்பியதும், தனது எண்ணத்தை முடிக்க வெகு கவலையாக வேலை செய்ய வாரம்பித்தான். புஷ்கரனென்னும் அரசனைக்கண்டு அவனை நளனுடன் சூதாடத் தூண்டினான். இவன் நளனது பங்காளி. இவனைக் கண்டதும் "புஷ்கரமன்னவ! நான் கலி. உனக்கு என் நிமித்தம் உதவிசெய்ய விரும்புகிறேன். நளனுடன் சூதாடி அவன் நாட்டை முற்றுங் கவரும்படி உனக்குதவி செய்வேன். இதோ என்னோடிருப்பது துவாபரர். இவர் சொக்கட்டான் காயில் மறைந்திருந்து உனக்கு உதவிபுரிவர். நான் நளன்மேல் மயங்கி உனக்கு ஜயமேற்படும்படி செய்வேன். உடனே இதற்கு இணங்குவாயாக!" என்று சொன்னான். புஷ்கரனும் அதற்கிணங்கினான். இவ்வாறு தனது வினையை நடத்த, வேண்டிய ஸாதனங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, யந்திரப் பொறிவைத்து வீரவிலங்கைப் பிடிக்க ஆத்திரத்துடன் காத்திருக்கும் வேட்டுவன்போல, நளனைப் பற்றக் கலி நிஷததேச மடைந்து தக்க ஸமயத்திற்காக நெடு நாள் காத்திருந்தான். குற்றமொன்றுங் காணாது கலி எப்படி நளனைப் பற்றுவது?

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

THE NEWS OF THE WORLD.

புதிய இந்தியா மந்திரி

இப்போது நடந்துவரும் ஐரோப்பிய மஹா யுத்தத்தையொட்டி, சென்ற வருஷத்தில் நிகழ்ந்த மெஸொபொடோமியாப் படையெழுச்சி விசாரணைக் கமிடியாருடைய ரிபோர்ட்டு வெளிவந்ததும், சில உத்தியோக மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. நமது நாடு சம்மந்தப்பட்ட மட்டில், இதுவரையில் இந்தியா மந்திரி ஸ்தானத்தை வகித்துவந்த ஸ்ரீமான் ஆஸ்டின் சேம்பெர்லின் அவர்கள் அந்தப் பதவியை ராஜி வைத்துவிட்டார்கள். ராணுவ விஷயமாக வெளியிடப்பட்ட உத்தரவுகளின் பொறுப்பு,யாரைச் சேர்ந்ததென்னும் விவாதமே இதற்குக் காரணமாயிற்று. இது நிற்க, இந்த மேலான பதவியை இனி வகிக்க ஸ்ரீமான் மாண்டேகு அவர்கள் முன்வந்திருக்கின்றனர். இவர் 1910 ஹூ முதல் 1914 ஹூ வரையில்இந்தியஉபகாரியதரிசியாகவிருந்தவர். மகுடாபிஷேகக் கொண்டாட்டத்தின்போது, இந்தியாவுக்குவந்து இந்திய விஷயங்களை நேருக்கு நேரே தெரிந்துகொண்டுபோனவர்.பொதுவாக, தாராளமான சிந்தனையும், பிரத்யேகமாக இந்தியர்களிடத்துப் பூர்ண அநுதாபமும் கொண்டவர். ஆகவே இவர் நிர்வாக காலத்தில் நமக்கெல்லாம் விசேஷ நன்மையுண்டாகுமென்று நாம் நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கலாம். ஐரோப்பிய யுத்தம் முடிந்தபின் நடைபெறப் போகும் ராஜீய நடவடிக்கைகளில், இந்திய நாட்டின் பிரதிநிதியாக ஸ்ரீமான் மாண்டேகு துரையவர்கள் இருக்கக் கூடுமாதலால், அவரால் நமக்குப் பரமோபகாரம் உண்டாகுமென்பதில் தடையில்லை. ஸ்ரீமானவர்களுக்கு ஈச்வரன் தீர்க்காயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் கொடுத்தருளவேண்டும்.

* * *

சென்னைப் பொருட்காட்சி

அடுத்துவரும் கிறிஸ்துமஸ் வைபவங்களையொட்டிச் சென்னையில் ஒரு பொருட்காட்சி ஏற்படுத்தப் போகின்றனர். அதுவிஷயமாக, வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளெல்லாம், இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு, கனம் கவர்னர் அவர்களுடைய தலைமையின்கீழ்க் கூடிய ஒரு சபையில் தீர்மானமாகிவிட்டன. இங்கிலாந்திலிருந்து உணவுப்பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாதென்று ஒரு சட்டம் உண்டாகியிருக்கிறபடியால், இனிமேல் இந்தியாவுக்கு வேண்டிய பொருள்களை நமது நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்யக்கூடுமா என்பதைக் கண்டறிவதே இந்தப் பொருட்காட்சியின் முக்கிய நோக்கம். உணவுப்பொருள்களோடு மட்டும் நில்லாமல், மற்றுமுள்ள கைத்தொழில் முதலியவற்றையும் இந்தப் பொருட்காட்சியில் சேர்க்கலாமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. (1) பலவிதமான உணவுப்பொருள்கள், பானவகைகள், பழவகைகள், புகைச்சுருட்டு முதலியன, ஊறுகாய்வகைகள், மரப்பொருள்கள். (2) பலவித ஆடைகள் பட்டு பருத்திகளாலான உடைகள், கம்பளங்கள், மெழுகுவர்த்தி, சவர்க்காரம், கண்ணாடி, பீங்கான் சாமான்கள்,சீப்பு,கத்தி.தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், பாதரக்ஷை வகையரா. (3) பலவித யந்திரங்கள், வர்ணங்கள் முதலியன. (4) மருந்துகள், சிகித்ஸை ஆயுதங்கள். (5) கடிதாசு, பேனா, கயிறு, பாய், கூடை முதலியன. இப்படி ஐந்து வகைக்காட்சி நடைபெறும். விலைபொருள்களும் விஸ்தாரமும் ஏராளமான நமது சென்னை ராஜதானியிலுள்ளவர்கள் தங்களால் செய்யக்கூடியவை இன்னின்னவையென்பதைக் காட்டக்கூடிய இந்த நல்ல தருணத்தைக் கைவி[illegible] மாட்டார்களென நம்புகிறோம். இப்பொ[illegible]காட்சியால் நமக்கு இனி உண்டாகக்கூடிய [illegible]ன்மைகளை அளவிடமுடியாது. ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் இதற்குப் பாடுபடவேண்டியது அவசியம்.

* * *

சென்னை ஹைகோர்ட்டு நியமனங்கள்

சென்னை ஹைகோர்ட்டில், காயமாக எட்டு ஜட்ஜிகளும், தாற்காலிகமாக நான்கு ஜட்ஜிகளும் இருக்கும் துர்த்தசையை நிராகரிக்கவேண்டி, காயமாகப் பத்து ஜட்ஜிகள் நியமிக்கப்படப் போவதாகச் சமாச்சாரம் எட்டுகிறது. வழக்குகளைச் சீக்கிரத்தில் விசாரித்து முடிவு செய்வதற்கான இந்த ஏற்பாடு நமக்கெல்லாம் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். என்றாலும், இதில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு.

காயம் ஜட்ஜிகளில் மூன்றிலொரு பங்கு பாரிஸ்டர்களுக்கும், மூன்றிலொரு பங்கு இந்தியன் ஸிவில் ஸர்வீஸ்காரருக்கும் கொடுபட வேண்டுமென்று சட்ட மேற்பட்டுள்ளது. இதன்படி, ஆறு ஜட்ஜிகளிருந்தால், இருவர் பாரிஸ்டர்களாயும் இருவர் ஐ. ஸி. எஸ்காரராகவும் இருக்கலாம். பாக்கி இருக்கும் இரண்டு ஸ்தானங்கள் வக்கீல்களுக்குக் கிடைக்கும். ஆனல் எட்டு, அல்லது பத்து ஜட்ஜிகளிருக்கும் பக்ஷத்தில், வக்கீல்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஸ்தானங்கள் இரண்டுக்கு அதிகமாவதில்லை. ஒன்பது ஜட்ஜிகளிருந்தால், வக்கீல்களுக்கு மூன்று ஸ்தானங்கள் கிடைக்கும். ஆகவே, நாம் கோருவது என்னவென்றால், மூன்று ஸ்தானங்கள் வக்கீல்களுக்குக் கிடைக்கும்படி, ஒன்பது ஜட்ஜிகளை நியமிக்கவேண்டும். இல்லையேல், பத்து ஜட்ஜிகள் நியமிக்கும் விஷயத்தில், மூன்று ஸ்தானங்கள் வக்கீல்களுக்கு வரும்படி, சட்டத்தின் விதியை மாற்றவேண்டும் என்பதேயாம். கவர்ன்மெண்டார் இவ்விஷயமாகத் தீர்க்காலோசனைசெய்து, நமக்கு அனுகூலமான உத்திரவிடுவார்களென நாம் நம்புகிறோம்.

* * *

கிராமக் கோர்ட்டுகள்

இச்சென்னை ராஜதானியில் சுமார் ஒரு நூற்றுண்டளவுக்கு மேலாகவே, சட்ட சம்மதம்பெற்ற கிராமக் கோர்ட்டுகள் இருந்து வருகின்றன. 1888-ம் வருஷத்தில் செலாவணியான சட்டமொன்றுல அக்கோர்ட்டுகள் கிராம முனிசீபு கோர்ட்டென்றும், பஞ்சாயத்தார் கோர்ட்டென்றும் இருவகையாகப் பகுக்கப்பட்டன. முன்னதில், கிராம முனிசீபே நியாயாதிபதியாக இருந்து வழக்குகளை விசாரிப்பார். பின்னதில், கிராம முனிசீபும், வாதியால் ஒருவரும் பிரதிவாதியால் ஒருவரும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நபர்களும் கூடியிருந்து வழக்குகளை விசாரிப்பார்கள். இந்தப் பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டுகளை நம்மவர்கள் அதிகமாக அபிமானிக்காமல், வீண் பணச்செலவு செய்து டிஸ்டிரிக்டு முன்சீபு கோர்ட்டுகளுக்கு அலைந்து சிரமப்படுவதை நிவர்த்திக்கக் கருதிய கவர்ன்மெண்டார், மேற்படி ஆக்டில் சிற்சில மாறுதல்களை உண்டாக்க உத்தேசித்திருக்கின்றனர். இவைகளின்படி, பஞ்சாயத்துக் கோர்ட்டில் வீற்றிருக்கக்கூடிய நபர்கள் ஜில்லா கலெக்டரால் நியமிக்கப்பெறுவார்கள். அதமபக்ஷம் மூன்று பேர்கள் சேர்ந்துதான் கோர்ட்டு கூடவேண்டும். நபர்களைத் தெரிந்தெடுப்பதில் கலெக்டர் ஜனங்களுடைய இஷ்டத்துக்கு விரோதமாகப் போகமாட்டார்கள். ஸிவில் வழக்குகளில் இந்தக் கோர்ட்டுகளின் அதிகார வரம்பு 20 ரூபாயிலிருந்து 50 ரூபா வரைக்கும் உயர்த்தப்பட்டிருப்பதால் இனிமேல் நம்மவர்கள் டிஸ்டிரிக்டு முன்சீபு கோர்ட்டு வாசல்களில் கார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இதை மீறி, டிஸ்டிரிக்டு முன்சீபு கோர்ட்டுக்குப் போகிறவர்களுக்குச் சில நிர்பந்தங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. வாதி ஜயித்தால் அவனுக்குச் செலவு தொகை கொடுபடமாட்டாது. பிரதிவாதிக்கு ஜயமுண்டானல் அவனுக்குச் செலவு தொகையும், வக்கீல் பீசும் கொடுபடும்.

கிரிமினல் தரப்பில் இந்தக் கிராமக் கோர்ட்டார், அவதூறு, விஷமம், துராக்கிருதமாக நுழைதல், காயம் முதலிய அற்பக் குற்றங்களை விசாரிப்பார்கள். கிராம முனிசீபுகள் இதுவரையில் செலுத்திவந்த "தொழிற்கட்டை" தண்டனை எடுபட்டுப் போயிற்று. ஏழை ஜனங்கள், நியாயம் பெறும்பொருட்டு, வீண் பணச்செலவு செய்து நெடுந்தூரம் சென்று டிஸ்டிரிக்டு முன்சீபுக் கோர்ட்டுகளில் கார்த்திருக்கும் துர்த்தசையை நிவர்த்திக்கவே இந்தப் புதுக் கோர்ட்டுகள் நியமிக்கப்படுகின்றனவாதலால் நம்மவர்களுக்கு இது ஓர் நற்கால ஸூசகமெனத் தடையில்லை. இந்தக் கோர்ட்டுகளில் வக்கீல்கள் வந்து பேசவேண்டிய அவசியம் இராதபடியால், அவ்விஷயமாகவும் கக்ஷிக்காரர்களுக்குப் பணச் செலவு குறையக் கூடும். இப்படி எவ்வாறு நோக்கினும் நன்மையையே தருகிற இந்தக் கிராமக் கோர்ட்டு மசோதா, சீக்கிரத்தில் சட்டமாகிச் செலாவணிக்கு வருமென வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * *

மனிதர்களைப் பீடிக்கக்கூடிய பிணிகளில் வெகு கபடமானதும் தலையைக் காட்டாமல், உயிரை உறிஞ்சுவதுமான க்ஷய ரோகத்

தில் அகால மிருத்யுவுக்குள்ளாகிறவர் பலர். நாகரீகம் முதிர முதிர, இந்தக் கொடிய வியாதியும் அதிகரிப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே, இவ்வியாதியைத் தடுக்கவோ, இவ்வியாதியால் வருந்துவோருக்குத் தகுந்த சிகித்ஸை செய்யவோ, எடுத்துக்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும் நமக்குப் பூர்ண அனுதாபமுண்டு. ஆதலால் நாளது மாதத்தில் இவ்வியாதியைத் தடுக்கவென்று அஸ்திவாரம் நாட்டப்பெற்ற ஆஸ்பத்திரி விஷயமாக இரண்டொரு வார்த்தை சொல்வது மிகையாகாது. நமது மாசக்கரவர்த்தி ஏழாம் எட்வர்டு மகுடவர்த்தனர் தேகவியோகமானபோது, அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக ஏதேனுமொரு நற்காரியம் செய்யவேண்டுமென்று சென்னைப் பிரமுகர்கள் கூடியாலோசித்துப் பணம் சேகரித்தனர். தமது பிரஜைகளின் க்ஷேமலாபங்களைத் தம்முடையதாகவே கருதிய மேற்படி மகுடவர்த்தனர்க்கேற்ற ஞாபகச் சின்னம் இப்படிப்பட்ட சிகித்ஸாலயந்தான் என்பதை உணர்ந்த பிரமுகர்கள், ஸ்திரமான கட்டிடம் கட்டி முடிப்பதற்கு முன்னும், தாற்காலிகக் கட்டிடங்களில் வேலை தொடங்கினர். அவ்வேலை சாசுவதமாக நடப்பதற்கு இப்போது கட்டிடம் கட்டுவதற்கு, நமது கவர்னரவர்கள் அஸ்திவாரம் நாட்டி யிருக்கின்றனர். புதிய ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்காக இடம் பார்த்திருக்கும் ஸ்பர் டாங்க் (Spur Tank) பக்கத்தில் இந்த ஆஸ்பத்திரி கட்டப்படுகிறது.

க்ஷயரோக ஆஸ்பத்திரி

இவ்விஷயமாக, நோயாளிகள் தங்குவதற்கென்று கட்டிடங்கள் வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ததையொட்டி, ஸ்ரீமான் ராவ் ஸாஹிப் மு. சித. முத்தையா செட்டியார் அவர்கள், 50,000 ரூபா செலவு செய்து, 32 நோயாளிகளுக்கு இடவசதியுள்ளதான கட்டிடமொன்றைக்கட்டி, தமது பிதாவின் ஞாபகார்த்தமாகக் கொடுத்துதவ முன்வந்திருக்கின்றனர் என்பது அபிமானிகள் அனைவருக்கும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். ஸ்ரீமான் செட்டியாரவர்களுடைய காருண்ய குணத்தைப் பலர் பின்பற்றுவார்களென்றும், அதனால் நோயாளிகளுக்குச் சவுகரியங்கள் நிரம்ப ஏற்படுமென்றும் கருதுகிறோம்.

* * *

இந்தியாவைக் காட்டிலும் இங்கிலாந்தில் கல்வி யபிவிருத்தி வெகு அதிகம். அப்படியிருந்தும் அங்கு கிராமாந்தரங்களில் உள்ளவர்களுடைய உபயோகத்திற்காகப் புஸ்தகசாலைகள் ஏற்பாடாவதென்றால் நமக்கு அது வியப்பைத் தரக்கூடும். சுகாதாரம், கிருஷி, தோட்டப்பயிர் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய பிரதம நூல்கள் அடங்கிய புஸ்தகப் பெட்டிகளைக் கிராமங்கள் தோறும் அனுப்பி, அங்குள்ளோருக்குப் படிக்கக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு அறிவூட்டுவதில் சில வித்தியா விஷயக் கமிட்டிகள் கவலை யெடுத்துவருகின்றன. இதேமாதிரி ஏற்பாடு நமது நாட்டில் பரோடா சமஸ்தானத்தில் நடைபெறுவதாயும் அதனால் ஜனங்களுக்கு விசேஷ நன்மை யுண்டாவதாயும் கேள்விப் படுகிறோம். புதியதாகத் தனி மாகாணம் வேண்டுமென்கிற ஆந்திரர்களும் இப்படிக் கிராமப் புஸ்தக சாலைகள் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர் என்பதை நாமறிவோம். நமது பிரமுகர்களும், வித்யாவிஷய இலாகாக்காரர்களும் மேற்கூறிய விதமாக, எளிதான நடையில் எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்களைக் கிராமத்தார்களுக்கு அனுப்பி, அவர்களுக்கு அறிவூட்டுவார்களானால் அதுவே அவர்கள் நமது நாட்டுக்குச் செய்யும் பரமோபகாரமாகும். கிராமம் ஒன்றுக்கு, ஆரம்பத்தில் முப்பது புஸ்தகங்கள் போதுமானவை. புஸ்தகக் கிரயத்தையும், அவைகளை ஊருக்கூர் கொண்டுபோகும் செலவையும் தவிர வேறு செலவு ஏற்படாது. எடுக்கும் காரியத்துக்கெல்லாம் கவர்ன்மெண்டார் உதவியை எதிர்பார்க்கும் நமக்கு இது சுலபமாகத்தான் தோன்றுகிறது.

கிராமப் புஸ்தக சாலைகள்

✓டிராம் வண்டிகள்.—கிளாஸ்கோ பட்டணந்தான் "டிராம்வே"யில் பிரதானமானதெனப் பேர்பெற்றிருந்தது. அங்கு 650 வண்டிகளும், 100 மைல் இரட்டைப் பாதையும், 1,000,000 ஜனத் தொகையும் 1,570,000 பவுன் வருஷ வரும்படியும் இருப்பதாக மதிப்பிடப் பட்டுள்ளது. இப்போது, இவ்விஷயத்தில் முதன்மை ஸ்தானத்தை 'பியூனஸ் அயர்ஸ்' என்னும் நகரம் பெற்றுவிட்டது. அவ்விடத்தில் 2000 டிராம் வண்டிகளும், 330 மைல் டிராம் பாதையுமுள்ளன. ஜனத்தொகை 1,500000, வருஷ வருமானம் பவுன் 2,000,000.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

மனித தர்மம்

அது ஒரு சிறு வீடு. கடுகூரிலிருந்து மலையூருக்குச் செல்லும் பெரிய ரஸ்தாவின் தென்புறம் ஒற்றை வீடாக இருந்தது. தாழ்ந்ததான நிலைப்படியில் இடித்துக்கொள்ளாமல் ஜாக்ரதையாக உள்ளே நுழைந்தால், ஒரு சிறு நடையும், பிறகு இரு கூடமும் நடுவில் சிறு முற்றமும் அதன் முடிவில் சற்று அகன்ற முற்றத்தோடு கூடிய ஒரு சமையலறையுமே அவ்வீட்டின் முக்ய பாகங்கள். கொல்லையில் ஒரு கிணறும், அதன் கரையில் தண்ணீர் எடுக்கப்பாத்திரமும் கயிறும் இருந்தன. ஒரு அவரைப் பந்தல் நன்ருகப் பூத்துக்காய்த்து விளங்கிற்று. உள்ளே கூடத்தில் மூங்கில்களும், பிரம்பும், அடுக்கிவைக்கப்பட்டும், சில பிளக்கப் பட்டபடியும், சில கயிற்றில் பின்னினபடியும் அங்குமிங்குமாகக் கிடந்தன. சமையலறையின் முற்றத்தோரமாக, ஒரு பித்தளைச் செம்பு கால்பாகம் ஜலத்தோடு வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுவரோரமாக உட்கார்ந்து, இடது கையை யூன்றியும், வலதுகாலை மடித்தும் ஒரு ஸ்த்ரீ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மத்யாந்ந போஜனம்முடிந்த ச்யவனன் தட்டி கட்டி மறைக்கப்பட்ட வாசற் திண்ணையில் உட்கார்ந்து ஒரு சுருட்டைப் பிடித்துக்கொண்டும், யோசனையால் இடையிடையே தலையை யசைத்துக்கொண்டு மிருந்தான். ச்யவனன் ஒரு எளிய கூலி வேலைக்காரன். மூங்கில், பிரம்புத் தட்டிகள், புஷ்பப் பல்லக்குகள் முதலிய வேலைகள் சுத்தமாகச் செய்யக்கூடியவன். சில ஸமயங்களில் ஸமீபத்திலுள்ள மறைக்குடியில் ஏதாவது மரணம் நேர்ந்தால், ப்ரேதத்தை எடுத்துப்போவதற்கு வேண்டிய பாடையோ பல்லக்கோ கட்டிக் கொடுப்பான். இந்த வேலையிலே ஒருவனுக்கு ஜீவனம் நடப்பது கஷ்ட ஸாத்யந்தானே? விசேஷமாக, அன்ருடகம் ஜீவனந்தான் செய்ய முடியும். ஆனல் ச்யவனன் நல்லவன். பொறுமை யுள்ளவன். கடவுள்மேல் பாரத்தைப்போட்டு தன் வேலையைப் பார்த்து வருவான். தன்னலியன்ற விதங்களில் பிறருக்கு ஒத்தாசையும் செய்வான்: அவனுக்கு மரகதம் என்று ஒரு மனைவியும் (உள்ளே போஜநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஸ்த்ரீதான் மரகதம் என்று நீங்கள் ஊஹித்துவிட்டீர்கள் என்பது உங்கள் முக மலர்ச்சியினுல் தெரிகிற படியால், நான் அதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை) இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும் இருந்தன.

மார்கழி மாதமாதலால் சூர்யனைக் காண்பது அருமை. வெயில் விட்டுவிட்டு எரித்தது. 'ஜில்' என்று குளிர்ந்த காற்று வீசி ப்ராணிகளுக்குத் துன்பத்தை யுண்டு பண்ணிற்று. ச்யவனன் யோசனைக் கிடையில் ஒரு பெருங் காற்று வீசவும், "அப்பா, என்ன குளிரு!" என்று சொல்லி, மேல் வஸ்த்ரத்தை யிழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டான். அப்பொழுது தான் போஜனம் முடித்த மரகதம்மாள் கையிலுள்ள ஈரத்தை, புடவை மேல் சுற்றில் துடைத்துக்கொண்டே,

"எல்லாருக்கும் அப்படித்தானே குளிரும்? அதிலும் கந்தலையும், கழிந்ததையும், உடுத்தியிருக்கும் எனக்கு எவ்வளவு குளிரும்? மறுபுடவையில்லாமல் ஒரு ஸ்த்ரீ எவ்வளவு நாள் காலக்ஷேபம் பண்ணமுடியும்? சொல்லச் சொல்லக் காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளாதிருந்தால், என்னதான் பண்ணித் துலைக்கிறது? என் தலையிலெழுத்து" என்று கேள்விகளாகவே ஆரம்பித்து நிஷ்டூரமாக முடித்து தலையிலும் இடது கையால் மெள்ள (நோகாமல்) அடித்துக்கொண்டாள்.

அதற்கு ச்யவனன்:—"என்னடீ என்ன? அரை நிமிஷத்துக்குள், வாயைத்திறக்க ஸாவகாசமில்லாமல் ப்ரமாதமாய் புராணந்தொடுக்கிருயே? நான் என்ன வாங்கவேண்டாம்" என்றிருக்கிறேனு!—

"இன்னம் வாங்கவேண்டாம் என்றிருக்கிறது வேறே யிருக்கா?"

"மறுபடியும் பாரேன். கையில் 3ரூ. தானே பாக்கியிருக்கு. இன்னம் வரவேண்டிய 4 ரூபாயும் வந்தால் செவ்வாய்க்கிழமை சந்தை கரகூருக்குப்போய் ஒரு புடவை எடுத்து வரலாமென்றிருந்தேன். நீ நிஷ்டூரத்திற் காரம்பித்துவிட்டாய். இனி நிற்கப் போகிறதில்லை. இப்பொழுது மணிஒன்றிருக்கும். நான் புறப்பட்டு, வழியிலேயே கடுகூர் சுப்பய்யா கொடுக்கவேண்டிய மூணு ரூபாய், அநந்தன் ஒரு ரூபாய்,இவை

களை வாங்கிக்கொண்டு, கரகூர்போய் உனக்கு ஒருசீலை வாங்கிவந்துவிட்டு மறுவேலை பார்க்கணும். விளக்கு வைத்ததும் சாப்பிட்டுவிட்டுக் குழந்தைகளையும் தூங்கப்பண்ணிவிடு; நான் வரக் கொஞ்சம் முன்பின் தாமதமானாலும் ஆகலாம். எங்கே உள்ளேயிருந்த அந்த மூணு ரூபாயையும் கொண்டுவா" என்று சொல்லவே, மலர்ந்த முகத்துடன்போய் மரகதம் ஒரு துணியில் முடியிட்டிருந்த ரூ. 3-யும் கொண்டு வந்து புருஷனிடம் ஸமர்ப்பித்தாள்.

ச்யவனன்எழுந்திருந்து குளிருக்காக வைத்திருக்கும் ஒரு பழைய சட்டையை மாட்டிக்கொண்டான்; காலில் பாதரக்ஷைக் கட்டைகளைத் தரித்து அங்கவஸ்த்ரத்தைத் தலையில் ஓர் வித 'குஷால்' கட்டாக, காதுவரை மறையும்படி, குளிருக்காகக் கட்டினான். நேராக நடந்தான் கரகூரைநோக்கி. சுப்பய்யா வீடு போய் விசாரிக்க, அவன் ஊரிலில்லையென்றும் திரும்பிவர நாலு நாள் பிடிக்குமென்றும், வந்தவுடன் விஷயத்தைச் சொல்லி, கொடுக்கச் சொல்வதாயும் அவன் ஸம்ஸாரம் சொன்னாள். "ஸரி, நம்மதிர்ஷ்டம்போலத் தான் இருக்கு" என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே அடைந்தான் அநந்தன் வீடு. அவனைக் கொடுக்கவேண்டிய, ஒரு ரூபாயைக் கேட்க, ஆரம்பித்தான் அநந்தன் தன்னுடைய ப்ரலாபங்களை. கையில் ஒருபைஸா இல்லாமல் படுங் கஷ்டத்தையும், மனைவிக்கு மசக்கையாயிருந்து அவள் படுத்தும் பாட்டையும், மூத்தாள் குழந்தைக்கு உடம்பு ஸரியா யில்லாததால் இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாததையும், இவைபோன்ற பல ஆநந்தாநுபவங்களைச் சரமாரியாகப்பொழிந்தான் ச்யவனன் காதில். ஸ்வபாவத்திலேயே இரங்கின மனமுடையவனான ச்யவனனுக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது. "ஸரி, அப்படியானால் நீதான் என்ன பண்ணுவாய், பாபம், கூடியசீக்கிரம் அகப்பட்டதும் கொடுத்து விடு, நான் போய்வருகிறேன்" என்று விடைகொண்டு புறப்பட்டான். காரகூருக்குப் போக வேண்டிய அவச்யமே இல்லாமற் போய்விட்டதால் திரும்பி விடுநோக்கி வாடிய முகத்தோடு கிளம்பினான். "புடவையில்லாமல் வீடு போனால், நம்முடைய ப்ராணனை இன்று எடுத்துவிடப் போகிறாள். க்ருஹசாரம் நாம் என்ன செய்யலாம். அதை வாங்கியழுதுவிடலாம் என்றால் தெய்வ ஸம்மதமில்லை; சொன்னால் அவள் கேட்கப் போகிறதில்லை. ஸரி அதைப்பற்றி யோசித்துப் பயனில்லை; கடவுளிருக்கிறார். இருந்தாலும், பிறருக்கு வேண்டும்போது ஸாமான்கள் கொடுப்பதோ, வேலை செய்வதோ, எல்லாம் கடனாகவே நாம் மட்டும் செய்வது, நமக்கு வேண்டிய ஸமயங்களில், வரவேண்டிய பணம் மட்டில் வருவதில்லை என்றால் கொஞ்சம் மனதுக்கு ஸமாதானமில்லை. ஸரி, இருக்கட்டும்" என்று இப்படி யோசித்துவிட்டுக் காடுங்கரையும். ... என்னும் பாட்டை அனுபவித்து ஸ்வாரஸ்யமாகப் பாடிக்கொண்டு வருகிறான் வீடுநோக்கி. வீட்டுக்கு ஒரு கால்மைல்தா னிருக்கும். மறையூர்ப் பிள்ளையார் கோயிலண்டை வந்துவிட்டான். மணி 7½ தான் என்றாலும், க்ராமவாஸமாகையால், வெளிச்சமே கிடையாது. அநேகமாக ஊரடங்கி விட்டது. ஒரு சுற்றுப் ப்ராகாரத்தோடு கூடிய அந்தக் கோயில் உள்புறத்தில் மட்டும் மினுக்கு மினுக்கென்று, ஒரு தீபம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. பிள்ளையார் கோயில் வாசல் நேராக வரும்போது, கை குவித்து நமஸ்கரித்து, அப்பக்கமாகத் திரும்பினான். வாசற்கதவுக்கு வெளிப்புறம் ஏதோ ஒரு உருவம் சாய்ந்து நிற்பதுபோலத் தோன்றிற்று. "என்ன வாசற்படியண்டை? ஏதாவது கோவில் பசு வந்து படுத்திருக்குமோ? பசுவாயிருந்தால் இன்னும் வெண்மையாயிருக்குமே? ஏதோ மனித உருவமாக வல்லவா தோன்றுகிறது, அதோ தலைகூட கொஞ்சம் ஆடுகிறதே" என்று நெஞ்சும் மார்பும் படபடவென்று அடித்துக்கொள்ள கொஞ்சம் ஸமீபம் சென்று பார்த்தான்.

அரையில் ஒரு சிறு துணிமட்டுமே கட்டிய ஒரு மனித உருவந்தான் கதவின்மேல் சாய்ந்து, குளிரினால் விரைத்து, பசியினால் மெலிந்து, மூர்ச்சையாய்க் கண்களை மூடிக்கிடப்பது போலத் தோன்றிற்று. பார்த்தான் ச்யவனன், "இது என்னவோ தெரியவில்லை, இந்தக் குளிரில் இங்கே எப்படி வந்தான் இவன். ஒருக்கால் இது மனுஷ்யவேஷங் கொண்ட பிசாசமோ? இல்லாவிட்டால் கிட்டவந்ததும் நம்மைப் பிடித்துக் கழுத்தைத்திருகி, நம்மிடமுள்ளதை அபகரிப்பதற்கு ஓர் திருடன் செய்யும் தந்திரமோ? இல்லாவிடில். யாராவது

திருடர்கள், பொருளை யபகரித்துவிட்டு இவனையுங் கொன்று இங்கே போட்டுப் போய்விட்டார்களோ? எந்தச் சனியானாலென்ன? நாமிதில் தலையிடாமல் அகன்றுவிடுவதே உத்தமம்" என்ற வித்தாந்தத்திற்கு வரவும் மனதில் பாதி திகிலும், பாதி இதென்ன வென்றறிய ஆவலும் போராட, வேகமாய் மேற்கு நோக்கி நடந்தான். 15 அடி தூரம் போனதும், மெள்ளத் திரும்பிப்பார்த்தான். அந்த உருவம் முன்னிருந்த நிலையிலில்லை. தெற்கு நோக்கியிருந்த முகம் ப்ரயாஸையோடு திருப்பப்பட்டு மேற்குத்திக்கில் ச்யவனன் போவதை மிகுந்த தைர்யமாகப் பார்ப்பதுபோல் புலப்பட்டது. மனதிலுண்டான திகில் ஜாஸ்தியாகவே, நடையைத்துரிதப்படுத்த ஆரம்பித்தான். திடீரென்று ஒரு யோசனையுதித்தது ச்யவனனுக்கு. "ஒருக்கால் இப்பக்கங்களுக்கே புதிதான யாராவது ப்ரயாணி, களைப்பினாலும், குளிரினாலும், மரணாவஸ்தையடைகிறானோ என்னவோ? கொஞ்சம் உதவிசெய்தால் பிழைக்கவும் கூடும். திரும்பிப்போய்ப் பார்க்கலாமா? கடவுளை நம்பினோரைப்பேய் பிசாசுகள் என்ன செய்யக்கூடும்? கள்வனாயிருந்தால் இந்த 3-ரூ தானே போகும்? அதுவும் நமக்கு வலுவில்லையா? ஒரு கை பார்க்காமலா விட்டுவிடுவோம்? எதற்கும் போய்ப் பார்க்கலாம். ஒரு ஜீவ ஜெந்து பசிதாகத்தால் வருந்த அதைப்பார்த்து, குடிக்கத் தண்ணீராவது கொடுக்காதவர்களுக்குப் பகவத்கிருபை கிடைக்காதல்லவா?" என்று அன்பால் கனிந்துருகும் மனதுடன் அவ்வுருவத்தினருகில்சென்று, கையால் தாங்கி, விளக்குவெளிச்சத்தில் நிதானித்தான்.

அவ்ன் இருபது இருபத்திரண்டு வயதுள்ள ஓர் வாலிபனென்று ச்யவனன் அறிந்தான். பரந்தோடிய நெற்றியும், ஒளிவிட்டு ப்ரகாசிக்கும் கண்களும், கூரியமூக்கும், விரிந்தகன்ற மார்பும், திரண்டுருண்டுள்ள புஜங்களும், அவ்வாலிபனின் யௌவனத்தையும், கூரிய புத்தியையும், பலத்தையும் காட்டிநின்றன. எவ்வளவு கவனித்தும் தேகத்தில், ஒரு காயமாவது, மற்றெவ்வித அங்கஹீனமாவது ச்யவனனுக்குப் புலப்படவில்லை. பசி, தாகம், குளிர் இவைகளால் அவஸ்தையடைந்து மூர்ச்சித்தவன்போலும், இதுவரை இம்மாதிரி ப்ரதேசங்களையே பார்த்திராதவன் அடையும் ப்ரமையை அடைந்தவன்போலக் காணப்பட்டான்.

அவ்வாலிபனை எடுத்துத் தாங்கிய ச்யவனன் தன்தலையில் கட்டியிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்துப் போர்த்து, கை, கால்களை சூடுபரக்கத் தேய்த்தான். கொஞ்சம் சூடுண்டாகவே, விசாலமான நயனங்களை மெள்ளத் திறந்து ச்யவனனைக் கவனித்தான். அந்த அருள்விலாஸமான நோக்கமொன்றே ச்யவனனுக்கு அத்யந்த ஆநந்தத்தை விளைத்தது. தான் மடியில் வைத்திருந்த சில பலகாரத் துண்டுகளையும் கொடுத்து, கோயிலின் பின்புறமிருக்கும் குளத்திலிருந்து கொஞ்சம் ஜலமும் பானம்பண்ணுவிக்கவே, அவ்விளைஞனுக்குக் கொஞ்சம் சக்தி யுண்டாகி எழுந்துட்கார்ந்தான்.

"ஏனப்பா, மெள்ள என் வீடுவரையில் வா, கொஞ்சம் சுடச்சுட ஏதேனும் ஆகாரம் சாப்பிட்டு, படுத்துறங்கி ச்ரமபரிகாரம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். உன்னால் நடக்கமுடியுமா?" என்றான் ச்யவனன். அதற்கு அவ்வாலிபன் பதிலொன்றும் கூறாது, குளிர்ந்த பார்வையுடன் ச்யவனனை நோக்கிவிட்டு, எழுந்து நடக்க வாரம்பித்தான். "பேஷ், வா, போகலாம்" என்று ச்யவனன் சொல்லிக்கொண்டே கொஞ்சதூரம் நடந்துதம், "நீ எந்த ஊர், அப்பா?" என்றான்.

"நான் இந்த ப்ரதேசவாஸியேயல்ல."

"அதுதான் தெரிகிறதே. இவ்விடத்திய ஆளாயிருந்தால், எனக்குத் தெரியாதா? நீ இங்கே எப்படி வந்துசேர்ந்தாய்."

"நானதைச் சொல்லமுடியாதிப்பொழுது"

"யாராவது உன்னை அடித்துப் பிடிங்கி, ஏதாவது தொந்திரவு செய்தார்களா?"

"இல்லை. அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ஈசுவராஜ்ஞையாக நடந்ததேயொழிய வேறில்லை."

"ஆகா ஸந்தேகமில்லை. அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதல்லவா?"

சற்று நேரம் மௌனம்.

"உனக்கு எந்த ஊர்போக விருப்பம்?"

"எனக்கு எங்குபோனாலும் ஒன்றுதான். நீ இட்டுப்போனால்உன்னோடேயேவருவேன்."

ச்யவனனுக்கு ஆச்சர்யம் பதின்மடங்காயிற்று. ஆனால் வீடுநெருங்கவே, தன்மனைவி மரகதம் என்ன சொல்லுவாளோ என்றபயம்

ஏற்பட வாரம்பித்தது. வீட்டிலோ, அன்ருடகம் ஜீவனம்; அதிதி ஸத்காரத்திற்கு விசேஷமாகச் சக்தியில்லை; ஸம்ஸாரத்திற்குப் புடவை வாங்கிவருவதாகச் சொல்லிப் போனவன், தன் மேல்வஸ்த்ரத்தை யுடுத்தி ஒரு அந்நியனை அழைத்துவந்தால் என்ன சொல்லுவாளோ?'' என்றுகவலையோடு உள்ளேநுழைந்தான் அவ்வாலிபனுடன். உள்ளேநுழைந்து நடைக் கதவைத்தட்ட, புடவை வந்துவிட்டது என்ற ஸந்தோஷத்தால் ஓட்டமாக வந்து கதவைத் திறந்தாள் மரகதத்தம்மாள். திறந்ததும் வெளிச்சத்தில் மூட்டை யொன்றுமே யில்லாமல், வெருங்கையோடு வந்த தன் புருஷனையும், அவன் அங்கவஸ்த்ரத்தை அரையில் உடுத்தியிருந்த ஓர் இளைஞனையும் கண்டதும், அவளுக்குத் திகிலும் கோபமும் அளவின்றி யுண்டாயிற்று. அவ்வளவையும் அடக்கிக்கொண்டு, "ஏன், போனகார்யம் என்ன வாச்சு" என்ருள். "ஸரி, அதெல்லாம் ஸாவகாசமாய் சொல்லுகிறேன்; முதலில் அடுப்புமூட்டி, ஒரு அரைப்படி அரிசியாவது சமையல் செய்; நாங்களிருவரும் சாப்பிடவேண்டும்" என்று சொல்லவே, அடக்கியிருந்த கோபம், மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் பொங்கிவிட்டது. அடுப்பு மூட்டிச் சுடச்சுடச் சமையல் செய்து போடுவேன் சாப்பிடலாம் இருங்கள். போனகார்யம் ஒன்றையுங்காணும். யாரோ ஒரு சோற்ருளை வேறே கூட்டிவந்து சமையல் பண்ணவாம் பாதி ராத்ரியில், இருந்திருந்தும் இதைத் தான் கண்டது. நான் என் பிறந்த வீட்டில் இருக்கும்போது—'' என்று சொல்லி விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டும், தாரையாக ஓடும் கண்ணீரைப் புடைவையால் துடைத்துக்கொண்டும் ஸாகஸத்துக்கு ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

ச்யவனன், "இதென்ன தர்ம ஸங்கடம், வீண் ஹிம்ஸை" யென்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு, "மரகதம்! சொல்வதைக் கேள். வீணுக்கு வீம்பு பிடிக்காதே" இந்த விளைஞன் யாரு, என்ன ஸ்திதியில் இருக்கிருன்"— என்று சொல்லும்போதே,

"எல்லாம் தெரிந்து தானிருக்கு, புடவைக்கென்று கொண்டுபோன பணத்தைக் குடித்தோ, சூதாடியோ பறி கொடுத்துவிட்டு, உங்கள் கூட்டாளி, யாரோ ஒரு 'காவாலி'யை விருந்துக் கழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள். இதற்கு ஜோஸ்யம் தெரிய வேண்டுமா?'' என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்விளைஞன் முகத்தை நோக்கினாள். அவன் குனிந்ததலை நிமிராமலும், கைகளிரண்டையும் மார்பில் சேர்த்துக் கட்டியபடியும் நின்றிருந்தான். கண்கள் முக்கால் பங்கு மூடப்பட்டிருந்தது, நெற்றி மிகவும் சுருங்கியிருந்தது, கவனித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவன் அஸாத்யமான மனோவேதனையால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரியும்.

ச்யவனனும் விடாமல், "மரகதம், நான் சொல்வதைக் கேள், நான் கொண்டு போன ரூ. 3 இதோ இருக்கிறது. சுப்பய்யாவும், அநந்தனும் பணமில்லை யென்றதால், நான் வெருங்கையோடு திரும்பிவிட நேரிட்டது. வழியில் இவ்வாலிபன் குளிரில் விரைத்து, பசிக்களைப்பு மேலிட்டு, நம்மூர் பிள்ளையார் கோயிலண்டை கிடந்தான்; பாபம் நான் பார்த்து அழைத்துக் கொண்டு வந்திராவிட்டால், சூர்யோதயத்துக்குள் ப்ராணன் போயிருக்கும். கடவுளல்லவா இருக்கிருர். கண்ணே, மூர்க்கத்தனமாயிராதே. நாம் பிள்ளை குட்டிக்காரரல்லவா? நம்முடைய குழந்தைகள் நல்ல கதி யடையவேண்டுமல்லவா? கஞ்சியோ கூழோ, இருப்பதை 'தேகி' என்றவர்க்கிட்டால் கடவுள் நமக்கு அநுக்ரஹிப்பார்'' என்று பக்திரஸ வர்ஷமாகப் பொழிந்தான்.

தன்னுடைய குழந்தைகளைப்பற்றிக் கூறும்பொழுதே, மரகதத்தின் மனம் இளகிவிட்டது. அவ்வாலிபனை யொருதரம் பார்த்தாள். அவள் மனம் பரிசுத்தமான அன்பால் நிறைந்தது. உடனே இனிமையான குரலில் "நாதா மன்னிக்கவேண்டும். ஏதோ கோபத்தால் உளறிவிட்டேன், ஸ்த்ரீதானே. இதோ ஒரு க்ஷணம், அரைப்படி அரிசி வடித்து ஒரு ரஸம் வைக்க எந்நேரம் பிடிக்கும்?" என்று சமையலுக்குப் பிரயத்நம் பண்ணினாள்.

மரகதம் மகா சதுரை. சமையல் நளபாகந்தான். கொஞ்ச நாழிகைக்குள் சமையல் செய்து முடித்து, இலை[தையல் இலைதான்-வாழையிலைக்குப் பணமேது] போட்டு, தண்ணீர் வைத்து, இருவருக்கும் போஜனம் வட்டித்தாள். சாப்பிடும்பொழுது அந்த இளைஞனைக் கூர்ந்து பார்க்கப் பார்க்க அவனிடம் இரக்கமும், ஒருபுத்ரனிடமுண்டாகும் வாத்ஸல்யமும் உண்டாயின.

(இன்னும் வரும்.)

ஹாஸ்யத் துணுக்குகள்

WIT AND HUMOUR

ஸப் அஸிஸ்டண்டு இன்ஸ்பெக்டர்:— அடேபையா, உன் பெயரென்ன?

பையன்:— எங்க அம்மா வச்சபேரா, அப்பா வச்சபேரா, இல்லாட்டா பாட்டி வச்ச பேரா?

ஸ. அ. இ.:—உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லாரும் கூப்பிடுகிற பெயர்.

பையன்:—ரெட்டை வால்.

ஸ.அ.இ.:--அப்படியா! பேஷ்! ஆனல் இந்தக் கணக்கைப்போடுபார்க்கலாம். பழமார்நேரிக்கும் திருவையாத்துக்கும் 18 மைல். ஒருவன் சாயந்திரம் 5 மணி சுமாருக்குப் பழமார் நேரியிலிருந்து புறப்பட்டு, மணிக்கு 5 மைல் விதம் நடந்து திருவையாத்துக்குப் போகிருன். திருக்காட்டுப்பள்ளிக்குப் போனவுடன் இருட்டிக்கொண்டு மழைபெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. பிறகு லாந்தர் ஒன்று ஏற்றிக்கொண்டு மணிக்கு 3 மைல் வீதம் நடக்கிருன். அப்படியானல் திருவையாத்துக்கு எத்தனை மணிக்குப் போய்ச் செருவான்?

பையன்:—இவ்வளவு பெரிய கணக்கு எங்க வாத்தியார் எனக்கு சொல்லிக் கொடுத்ததே கிடையாது. கத்தாரிக்கா கணக்குத்தான் போடுகிற வழக்கம். இருந்தாலும் சொல்லுகிறேன். முதலில் திருவையா துக்கும் பழமார் நேரிக்கும் பத்துமைல்தா ர. குதிரையே மணிக்கு ஐந்து மைல்தான் போகும். மனிதன் எப்படி ஐந்து மைல் நடக்கமுடியும்? அப்படியே நடந்தாலும், மழைபேயும்போது ஒரு மடையனும் போகமாட்டான். தும்பலில் புறப்பட்டாலும் தூத்தலில் புறப்படக் கூடாதென்று பாட்டியம்மா எல்லாரும் சொல்லுவாள். அதுவுமில்லாதே, விளக்கும் அணைந்துவிடும். அப்படியேபோனலும், கோணச்சாலேயில் கள்ளன் பிடித்துக்கொண்டு ஒதைத்து ஊருக்குத் திருப்பிவிடுவான். ஆகையால் திருவையாத்துக்குப் போயிருக்கவே மாட்டான். திருக்காட்டுப்பள்ளியிலேயே தானிருப்பான். ஆகையால் கணக்குத் தப்பு.

* * *

ஜட்ஜ்:—ஒய்! இது உமது கையெழுத்துத்தானு?

சாக்ஷி:—நான் எழுதினல் அநேகமாய் இப்படித்தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

ஜட்ஜ்:—கேட்டகேள்விக்குப் பதில் சொல்லும். இது உம்முடைய கையெழுத்தா, அல்லவா?

சாக்ஷி:—இல்லவேயில்லே.

ஜட்ஜ்:--அதென்ன அவ்வளவு நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறீர்? கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு மறந்து போயிருக்கக்கூடாதோ!

சாக்ஷி:—பத்திரமொண்ணில் கைநாட்டி விட்டு மறந்தாபோகும் அது. அதைப்பற்றி எனக்கென்ன? எனக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாது. தெரிஞ்சான்னு வழக்கு.

* * *

ராமு:—ஏண்டா கிட்டு. நானும் எல்லா நியூஸ் பேபரிலேயும் பார்க்கிறேன். எங்கேயானும் ஒரு பக்கத்திலே, அலக்கா ஒன்றும் அச்சடிக்காமல் விட்டிருக்கானே. அது என்னத்துக்கடா.?

கிட்டு:—ஐயோ,! நோக்கு இதுகூடத் தெரியல்லேயே. படிக்கத் தெரிஞ்சவாளுக்கு அச்சடிச்ச இடம். நம்பளேப்போ படிக்கத் தெரியாதவாளுக்கு அலக்காவிட்ட எடம். இதுகூடத் தெரியாதோ. ப்ரமாதமாய்க் கேக்கரயே!

* * *

நாகு அம்மாள்:—ஏண்டா கரப்பா. ஓங்கிட்டே மேச்சத்தரை யிருக்காமே! எங்காத்திலே ஒரு எரும மாடு இருக்கு. அது ரொம்ப எளச்சிருக்கு. அதெ மேச்சாத் தாவேலெ. ஒரு மாஸம் மேஞ்சா என்ன குடுக்கணும்?

கருப்பன்:—ஹூம்! தெரியாதா அம்மா! வாலறந்த மாட்டுக்கு மாஸம் மூணு ரூபா. நீள வாலா இருக்கிற மாட்டுக்கு மாஸம் ஆறு ரூபா.

நாகு அம்மாள்:— இதென்னடா. நோக்கு வாலிருந்தா என்ன இல்லாட்டா என்ன?

கருப்பன்:—அதுலேதான் அம்மா! இருக்கு எல்லாம். வால்நீளமாயிருந்தா மேலே ஒக்காரர ஈயை யோட்டிக்கிண்டு நரையாபில்லு திங்கும். வால் இல்லாட்டா. ஈ புடுங்கற ஒத்திரியம் பொறுக்காதே கொஞசந்தான் திங்கும். ஓம் மாட்டை வாலே அறுத்துக்கிட்டு, கொண்டுக்கிட்டுவா. மாஸம் ரெண்டு ரூபா கொடு போறும். அப்பாலே என்ன! போயே! ஹூம்.